

ADRIAN HAIDU

TOATE DANSURILE,
DANȘUL

EDITURA CARTEA LIBERĂ

ADRIAN HAIDU

Toate dansurile, dansul

Editura Cartea Liberă

© 2011 **Adrian Haidu**. Această operă este pusă la dispoziție sub [Licența Atribuire - Distribuire-în-condiții-identice 3.0 Neadaptată Creative Commons](#).

Redactor: Iurie Nistor

Desenator: Cristina Dascălu

Istoricul publicației:

August 2011: Prima versiune.

Editura Cartea Liberă este un proiect al comunității pentru arte și tehnologii libere, Ceata. Editura publică doar în format electronic cărți în limba română disponibile pentru citire, copiere, modificare, distribuire și vânzare. Autorii garantează aceste drepturi, prin licența liberă care însoțește cărțile.

Editura Cartea Liberă

<http://cartea-libera.org>

info@cartea-libera.org

Asociația Ceata

<http://ceata.org>

fii-liber@liste.ceata.org

Aplicarea unei licențe incompatibile, impunerea de restricții cititorilor, omiterea autorilor originali sau sugerarea falsă a susținerii din partea autorilor originali pentru opera derivată reprezintă o infracțiune și se pedepsește în conformitate cu legile în vigoare.

Cuprins

<i>Toate dansurile</i>	<i>5</i>
<i>Magazinul de dulciuri</i>	<i>32</i>
<i>Hai să îmbătrânim împreună, dragă</i>	<i>50</i>
<i>Ce înseamnă Andrei</i>	<i>67</i>
<i>Suflete pereche</i>	<i>76</i>
<i>Amintiri.....</i>	<i>94</i>
I	94
II	96
III	104

Toate dansurile

I.

Lângă un bloc, care trebuie să fi fost gri, o tipă aștepta de ceva vreme ceva. În jurul ei, vremea era rece. Eu îmi adunam nerăbdător forțele pentru ceea ce avea să urmeze. Fata era îmbrăcată într-un palton de culoarea cenușie a șoarecilor ascunși pe undeva sub gura canalizării ce trimitea valuri de aburi pe lângă ea. Pe fața ei apăreau când ici, când colo, tot felul de cute. Pe sub pielea cafenie a feței, mușchii își făceau de cap, contorsionând bucățile de carne de care erau răspunzători, acționând sporadic conform impulsurilor trimise de ceva care îi depășea. Fata era nervoasă.

Adăugând această trăsătură țigăncii care aștepta lângă un bloc străveziu un băiat cu mult mai străveziu, imaginea fetei se conturează la fel de gri ca peretele pe lângă care vremea era și ea rece. Eu continuam să îmi adun forțele de peste tot, cu un efort deosebit, încrâncenat și concentrat peste măsură, pentru că îl vedeam pe țiganul așteptat, destul de departe de locul accidentului. Purta o îmbrăcăminte cârpită parcă special vremii aceleia, un bocanc maroniu, cu șiretul rupt după a cincea gaură străbătută, deci semi-încheiat, de o culoare diferită, pe care n-o puteam concepe corect din cauza lipsei luminii – începusem să eclipsiez o bună parte din Soare și spectrul color se decolorase. Peste bocanc trecea un crac de pantalon închis, aproape negru, continuat cu un pulovăr cărămiziu franjurat – din cauza vremii – la margini, acoperit cu o geacă aproape căptușită cu blană. Geaca era pătată de maioneză – mâncase mai devreme de la un fast-food o shaorma lipie mică – și ketchup dulce. Pe păr sclipea murdăria fesului aruncat pe vârful capului, descoperindu-i părul nepieptănat, nearanjat și nespălat.

Deasupra podului Grant eu strângeam din ce în ce mai multă energie, ajutat fiind și de curenții de aer favorabili, pe care-i valorizam la maximum. Trimiteam rafale de vânt asupra celor doi țigani, împingându-i unul spre altul, din curiozitate. Țiganca părea să vrea să fumeze. Avea deasupra obrazului o grămadă de protuberanțe, ori negi, ori urme

de la un vărsat de vânt scărpinat, ori altfel de astfel de lucruri, ceea ce, adăugat la cele anterior desenate, îi conferea acel aer de țigancă așteptând ceva în fața casei cu un etaj – asemănătoare unui bloc, dar asta fiind doar o aparență – care adăpostea întreaga ei familie.

Casa în sine era o mică minune. Deloc minunată, dar stătea totuși în picioare, ceea ce era o minune. Cârpită precum îmbrăcămintea celui ce venea încet, grăbit puțin de vânt, casa avea termopane la un geam și o plasă de nailon la altul, armat cu diferite pagini de ziare. Pe câteva pagini ale acestui cotidian, expus haotic în tencuiala de ziar a nailonului ce ținea loc de geam, se puteau vedea pozele unor fete. Câțiva metri pătrați de zid erau văruiți recent, restul erau revăruiți, dar nu cu var, ci cu un fel de palimpsest alcătuit din graffiti sau pete de alte facturi, omogenizate în ceva de acea culoare cafenie.

Când cei doi se întâlniră, am simțit nevoia să nu mai fac vânt nimănui și mi-am centralizat puterile, canalizându-le spre un demers previzibil de acum. Întâlnindu-se deci acolo, în fața casei lor și a multor altor asemeni lor, începură să vorbească. Nu îi puteam auzi dar îmi puteam imagina că fata i-a cerut o țigară și că el a înjurat-o. Poate că nu era o înjurătură, în sensul că adresarea i se păruse fetei ceva normal, sau ceva mai normală decât mie. Mie, dacă mi s-ar fi adresat cineva astfel, i-aș fi făcut imediat vânt!

Țiganul i-a pus mâna pe fund și ea a început să râdă zgomotos, i-a băgat mâna pe dinăuntru geci căptușite cu oleacă de blană și i-a extras, din buzunarul interior, o țigară din pachet, pe care apoi a fluturat-o și a aprins-o imediat. Țiganul – era cu mult mai în vârstă decât ea, dar era cumva soțul ei, deși amândoi erau tineri – s-a cam supărat. Muncise mult la zidirea unui hangar undeva în cartierul Republica (la ieșirea din oraș, pe unde se puteau vedea chiar și trenuri!, ceea ce l-a surprins, pe strada Industriilor), în aceea zi, precum și în zilele precedente, până la un anumit punct. Pentru acele țigări muncise, iar ea nu făcuse mai nimic, poate mâncare, poate alăptase deja primul lor fiu, poate pe cel al unor vecini – orice vecini erau rude. Sau poate „tencuise” geamul spart cu noi ziare.

A început să o certe, să strige la ea și să înjure – de data asta cred că și ea era de acord că înjura! Ca atare, sau poate din simplă întâmplare, am început și eu să forfotesc

indeslușibil, mișcându-mă neînțeleș, ca limba care indică orele ceasului, niciodată surprinsă în mișcare, dar împingând mereu timpul în cerc. Concomitent, dar nu din simplă întâmplare, pe cer nori albi se îngrămădeau, centralizați, canalizându-se înspre spațiul de deasupra celor doi. Eram pregătit de ce avea să urmeze și poate chiar nerăbdător, deci nu atât de pregătit pe cât credeam.

Dar țiganka l-a calmat, sărutându-l de mai multe ori pe buze. Buzele lui nu prea se mișcau, dar acceptau cele întâmplare, senin și neîngândurat. Țigara se fuma, el avea să muncească și mâine la hangar, pe vremea asta, în vreme ce ea avea să îngrijească un copil, sau altul, sau altele asemănătoare. Poate că avea să îi mai dea un motiv în plus de îngrijire în noaptea aceea, căci unele rude erau plecate la țară, așa că aveau întreg patul camerei mici doar pentru ei. Dar asta depindea în mare măsură de felul în care o înjura în acele momente. Aerul devenea mai calm în jurul lor, mai puțin înțepător, mai puțin rece, dar parcă pregăteau ceva.

Odată țigara terminată, țiganka nu mai putea face nimic. Trebuia să stea lângă el, iar el la fel, căci dintr-un moment în altul, probabil altul, tatăl lor – nu erau siguri dacă erau ori nu frați, incertitudinea era mai degrabă auto-impusă, restul rudelor știau că nu erau frați, ei însă preferau incertitudinea – avea să vină, și ei trebuiau să îl aștepte în fața casei. Stăteau așa, neavând nimic de spus unul altuia, deoarece el nu vroia să o înjure, deoarece trebuie să își mărească șansele de a îi da un alt motiv de îngrijire sau îngrijorare în acea noapte, iar ea nu putea gândi prea departe, nici nu putea vorbi cine știe ce, deci prefera tăcerea. Amândoi puși în impas, nu făceau nimic, mai mult, se inhibau reciproc de la a face ceva, căci el își ținea mâna în buzunar, blocând accesul ei către țigări, iar ea avea să împartă același pat cu el, blocând accesul lui spre înjurături.

M-am simțit dator să salvez situația. Din norii albi adunați cu grijă, am început, la început atât de timid, încât nici nu m-am făcut simțit, să ning. Ningeam, din toți norii, cristalizându-mi părerea mea despre ce se întâmpla acolo, aproape de gura de canal – care, trebuie spus, mai adăpostea, pe lângă acei cafenii șobolani, și un cafeniu cerșetor, bărbos, cu un aspect neîngrijit, intrând pe o gură de canal și ieșind pe cea de lângă cei doi

țigani, căutându-și ceva de ronțăit, sau poate doar ceva de făcut, o activitate care să îl țină în viață, slujba lui zilnică, sau era poate o activitate religioasă, acel canal și împrejurimile lui fiind spațiul în care trăia întotdeauna, probabil fiecare intrare și ieșire pe-acele guri de canal erau un act sacru, iar aburii aceia ieșind în valuri trebuie să fi avut și ei contribuția lor la tot acest aspect.

Ningeam, acoperind din ce în ce mai încrezător în proprii-mi fulgi sacra gură de canal, profanii țigani așteptând, casa cu etaj și întreg podul Grant, din ce în ce mai rapid, din ce în ce mai vizibil, fulgii începând să capete contur și adâncime, manifestându-mă în întreg elementul meu, adăpostind capetele celor doi țigani ce-și ridicaseră între timp privirea, deși nefocalizată, înspre mine. Acopeream, cu fiecare fulg ce-mi ieșea din nori, propulsați de curenți de aer favorabili, întreaga stradă, întregul cartier, întregile case și tot ce întâlneam în drum. M-am așezat pe bocancul lui, iar el a cercetat asta mirat cu amândouă mâinile, frecându-și bocancii și spălându-i astfel, permițându-i fetei să-i strecoare mâna în buzunarul interior gecii, aprinzându-i o țigară zâmbind larg, fumându-i-o în față, sfidându-l direct (e posibil să fi știut și ea de patul liber și să își fi jucat cu încredere cartea). Ningeam pe părul lui sleios și mă topeam acolo, omogenizând murdăria fesului cu cea a firelor, ningeam pe coșurile de pe fața țigăncii, mă așezam acolo ca un fond de ten, nivelând acel strat aspru de piele de pe obraji, fruntea și tâmplele ei. Ningeam pe țigara ei, dar ei nici că-i păsa, trăgea cu mai multă putere, fiind acum udă, și zâmbea în continuare. El a început imediat să facă din mine un bulgăre de zăpadă, pe care i l-a strivit brutal de chipul fardat. Ea a țipat și a aruncat țigara, pe care eu m-am grăbit să o îngrop, apoi i-a strecurat un picior între picioare, l-a flexat puțin și l-a împins cu ambele mâini în piept. M-am grăbit grozav de mult și am alcătuit o rețea de fulgi fuzionați pe trotuar, pe locul unde țiganul a căzut, iar țiganca a nimerit peste el. Băiatul a înjurat de mama focului, dar eu făceam focul să pară un concept irealizabil, așa că ea n-a considerat înjurăturile înjurături. L-a sărutat, primind aceeași lipsă de răspuns din partea lui, iar el a întors-o cu fața în zăpadă, adâncindu-i chipul în straturile mele succesive de fulgi. M-am îngrămădit înspre fața ei, am îmbrățișat-o și am început să râd nebunește, cu fiecare nor

spart în fulgi, cu fiecare fulg spart în chipul ei, topit în nările ei, în porii ei lucioși, în negii ei și în vărsatul de vânt scărpinat.

La început ea a țipat, dar țiganului nu i-a păsat și i-a presat și mai tare, mai violent, chipul de dunele mele de omăt. Țiganca era însă mai puternică decât el – și poate, dacă n-ar fi fost, i-aș fi strivit acolo chipul, blocându-i căile de respirație, omogenizându-i chipul cu cel al zăpezii, aș fi nins în nările și urechile ei, în gura ei răsfântă așa, într-un „a” mut, absurd și prelung, ca la dentist. Țiganca i-a sucit până la urmă mâna cu care el o fixa în mine, și a făcut schimb de locuri cu el. Peste imprimeul chipului ei pe zăpadă s-a suprapus cel al țiganului. Acesta a cam spart tiparul, dar eu mă grăbeam să îngrop totul, să fie un lucru știut numai de mine și de ei. Ningeam cu furie acum, căci jocul lor era și el violent. Acopeream în același timp și casa, cu tot cu geamurile ei asimetrice, le văruiam porțiunile nevăruite, paginile cinci și nailonul tremura când îi apăsam membrana.

Țiganul s-a eliberat din strânsoarea ei, ea s-a pus pe fugă, eu îi urmăream de peste tot cu fulgii, el a apucat să îi dea, din fugă, un șut în fund, ea a căzut, eu i-am amortizat imediat căzătura. Când s-a ridicat, m-am strecurat în firele de păr, până la rădăcină, pe gâtul ei – care mirosea urât – până pe spatele arcuit, sănătos, pe buzele ei, picurându-mă înspre sânii ei, între sânii ei, mai jos, până la brâu, până mă topeam de tot, până fierbeam, până muream. Au început să fugă unul după altul nebunește. El – serios, vrând s-o rănească pentru-a-și impune punctul de vedere, ea – ludică, deloc speriată, știind probabil că, totuși, avea să îi ceara și să țină cont de permisiunea ei înainte de a folosi patul liber.

I-am abandonat pentru câteva minute, pentru că altceva mi-a captat atenția. La geamul unei căsuțe de pe aceeași stradă, un bebeluș privea zâmbind afară. Stătea nesupravegheat într-un pătuț și își mișca frenetic membrele și-și deschidea ochii lui mari acaparând spectacolul de-afară. M-am chinuit atunci enorm și-am proiectat, în dreptul geamului său, fulgi mari pe care i-am modelat în diferite forme. Astfel, bebelușul s-a delectat în acele momente privind fulgii-elefant, fulgii-zebră și fulgii-leopard. Mi-a răsplătit efortul râzând, așa că m-am întors la cei doi țigani.

I-am urmărit, cristalizându-le drumul, lichidizându-le buzele calde, hainele murdare,

părul răsfirat haoticizant de-aiurea, proiectându-le urmele în urmă, făcându-le uneori vânt, răcindu-le intimitățile, topindu-le înjurăturile și șuturile în fund. I-am urmărit, până când am epuizat complet. Am încetat din a mai ninge. Obosiți, nici ei nu s-au mai fugărit, au revenit la poziția lor inițială, păzindu-și țigările și înjurăturile, dar privind din când în când spre troienele mele de zăpadă, zăcând acolo ca o invitație.

Privirile, deși mai potolite din cauza oboselii, erau la fel de violente. Erau, până la urmă, doi țigani care așteptau să facă încă un copil în acea noapte, să mai adauge un vecin, un nou membru în clan. El până la urmă a tras o înjurătură – percepută și de ea ca fiind o înjurătură! – dar drumul până în pat îi era totuși asigurat. Vechile griji, legate de hangar, de scripetele care scârțâia enorm de tare când ridicau găleți de nisip la etaj, sau bucăți de fier sau lemn, sau de scara în spirală care nu părea să iasă conform cu schița, părea să iasă din planul peretelui, vechile griji cu bocancul căruia trebuia să îi cumpere un nou șiret, vechile acuze aduse fetei pentru că ea nu făcea nimic decât să facă alții ca el care să construiască hangare cu scripeți vechi, vechile griji cu pachetele de țigări din care lipsesc alarmant de multe țigări – el nu fuma niciodată...

Vechile griji au revenit și eu am început să eclipsiez din ce în ce mai mult Soarele, dar eram la rândul meu eclipsat din ce în ce mai mult de vântul care s-a pornit dinspre Vest. Trebuia să părăsesc locul accidentului, deși mă cam atașasem de gura de canal – pe care nu o puteam atinge din cauza aburului!, se pare că era până la urmă sacră.

Tatăl țăganilor a venit și le-a dat câteva capace, ducându-i apoi cu el, înăuntru, în casa nou văruiată. Patul a început în scurt timp să scârțâie și eu nu mai puteam face absolut nimic altceva decât să îmi amintesc cum, nu cu mult timp în urmă, ningeam.

II.

Să trecem repede peste biroul unde zac Eschil, Sofocle, Euripide și Dodds – pentru o mai bună înțelegere – sărim peste calculatorul plin de Tarkovski, Fellini și Stanley Kubrick, ca să ajungem la partea cu adevărat interesantă: subțire și fumurie își lasă

Corina trupul în trei timpi să-i zacă-n pat.

Să ne luăm ochii de pe paginile unui Cortazar, Bukowski sau Kurt Vonnegut, și puțin mai încolo, de neatins, *Castelul!*, căci se pare, firav și molcom, Corina-și dezmierde gemând neîndurător și aspru trupul, înspre mâinile unui oarecare bărbat. Și-și cere alinarea, un masaj.

Așa că notițele la sintaxă, stilistică și pragmatică, ușor înspre literatură comparată, nu se compară cu literatura pe care mâinile lui o scriu, pornind de sus, înspre partea care, atinsă, ușor se ridică, înălțându-i trupului fundul, în curbe de nedescris, mai feminine ca orice și deschise.

Să revenim puțin cu picioarele pe pământ, pe pământul ăsta. Să nu lăsăm totuși lucrurile să ne scape din frâie. De altfel, nu avem motive să ne înfierbântăm atât, sunt doi oameni maturi împărțind același pat într-o oră târzie din noapte, amândoi obosiți după o lungă zi de muncă. De altfel, Andrei trebuie să-și pregătească întrebările pentru examenul de a doua zi, și ne putem închipui că și Corina ar avea ceva de muncă. Astfel, putem argumenta că masajul pe care acum l-am oprit, momentan, este ivit din pură necesitate, căci spatele i-a amorțit. Putem crede și asta.

Revenind la poziția oprită, și lăsând lucrurile să curgă în ordinea lor firească, mâinile se îndreaptă din ce în ce mai înspre tărâmul care ar trebui, din politețe, ocolit. Degetele se îndreaptă când înspre omoplați, maiestuos ocolindu-i, masând apoi umerii, când înapoi, pe tot cuprinsul spatelui, întorcându-se din ce în ce de nepermis mai aproape de fese. Și fesele ușor se ridică. Și iarăși sus, cu fluxul, și învolburat de-a lungul șirei spinării, fuga în jos, reflux.

Până când Corina învață să respire în ritmul ăsta. ăsta fiind și scopul, Andrei înaintând și aproape nevenindu-i să creadă că a pus mâna pe cele două fese care-n proces au rămas nepermis de nepăzite și golașe. Corina, întoarsă cu spatele cum e, își deschide din ce în ce mai mult oportunitățile. Mai nevenindu-i să creadă, mai încercând mereu mai mult terenul, mâinile ajung în punctul atât de strategic ales, încât permite controlul întregului corp – Corina, începe să fie ușor dezbrăcată, Corina, începe să fie lejer

mângâiată, da, Corina, începând să fie asimilată și Andrei, cutezător cuprinzând cu ambele mâini trupul și fremătându-l și întorcându-l pe toate părțile, savurându-i resursele și deci sărutând spatele, aparent imitând cu buzele gesturile mai devreme experimentate cu palmele.

Să trecem peste litigii și contencios, direct la punctul atât de culminant, încât pielea Corinei respiră prin locul unde buzele lui trec și tot așa. Repezindu-se brusc spre buzele ei, Andrei trece și el peste formalități și amândoi sărută spațiul înconjurător. Corina, acum goală, și Andrei, în plin proces de golire – poate ceva mai profund decât Corina – se unesc în locul unde amândoi cad de acord. Privindu-i sâni imenși, rotunzi împlinindu-și scopul excitator de ambele părți, și mângâindu-i, și sărutându-i și mușcând încercând să se abțină de la exagerări, Andrei începe actul întâi sexual.

În punctul unde se unesc, cei doi se mișcă în sensuri diferite, pe aceeași direcție, la fel, în felul următor: când Andrei se apropie, se apropie și ea, când el se îndepărtează, se îndepărtează și Corina, având însă grijă să rămână în continuare uniți. Și de fiecare dată când cei doi se apropie, Corinei îi ies scurte dăre de fum pe nări. Acest lucru se întâmplă de ceva timp, acoperiți amândoi de gemetele ei și, înspre finalul actului, înainte de a se lăsa cortina peste Andrei și Corina, orgasmul este din ce în ce mai vizibil, fumul ce părăsește nările ei devenind din ce în ce mai gros și negru. Iar cei doi dezvoltă climaxul exploatându-l până la maximum, un maxim concretizat în valuri de plăcere orgasmică. În plină frenezie, sexuală, Corina atinge cu tot trupul firav orgasmul, eliberând pe nări o flacără care îi arde lui Andrei câteva fire de păr pe piept, și se lasă apoi amândoi să cadă, alungiți, clipind des și zbatându-li-se inimile, înfricoșați și curioși, unul lângă celălalt.

Vor trece câteva minute bune până când Corina se va ridica, se va îmbrăca și va pleca ușor mirată.

III.

Mie îmi place să stau într-un colț și să mă uit la oameni. De obicei, totul începe în

jurul orei unsprezece, când clienții vin încoace, coborând la metrou la Unirii, străbătând străduțele care poartă nume ciudate, asta e strada unde am cunoscut-o pe Ana, de exemplu. Intră în club în tranșe, câteva bucăți de energie pe sfert de oră. Încep să se așeze pe la mese, unii stau în picioare în sala de dans, alții urcă pe scenă. Toți așteaptă. *DJ-ul* e sus, ca într-o piesă de teatru grecească, și se cunoaște că pregătește ceva.

Exact cum bucățile de energie vin în tranșe, *DJ-ul* îmi urcă treptat volumul. Primul lucru care mă șochează e fumul. Apare după ce o flacăra înroșește capătul unei țigări, care, în drumul ei spre buze, schițează dungi de lumină de culoarea unei cangrene, care se intensifică atunci când fumul este tras, intrând în circuitul plămânilor și ieșind lasciv pe nări și buze. Se aprinde câte o țigară pe metru pătrat, o dată la cinci minute, la unul din trei oameni. Fumurile comunică în momentul în care ajung sus iar apoi se dispersează odată ce mesajul a fost transmis.

Deocamdată stau într-un colț pentru că îmi place să mă uit la oameni, am mai zis asta. Pe Gabriel l-am văzut pentru că Ana l-a văzut - câteodată cred că am un fel de super puteri. Trăind toată viața în clubul ăsta murdar, un fel de pivniță în care au loc tot felul de activități mai mult sau mai puțin culturale, am ajuns să cred că sunt stăpânul unor soiuri de super-puteri.

Ana fuma și eu mă făceam auzit din ce în ce mai tare cu fiecare fum, iar ea împrăștia scrumul pe jos, în timp ce Gabriel se sprijinea de zid, pe scenă, iar ceilalți începeau să se miște în fel și chip, fiecare chip în alt fel. Când niciun firicel de fum nu mai rămâne în plămâni, pe buze, pe priviri, Ana fumează absentă lângă mine și începe să rearanjeze cu adidasul bucățile de scrum.

Primul fum – primele impresii despre Gabriel, care aborda o privire pierdută. Era atrăgător, în felul lui, în felul în care Ana îl privea. A lăsat-o mască atunci când, cu prilejul unei melodii mai piperate, un rock vechi (habar nu avea Ana de ce se asculta și se făcea atât tam-tam pe seama rockului vechi, dar cred că nu știa pentru că ei nu îi plăcea, pur și simplu, muzica, dar ăsta e un cu totul alt fum și-un alt soi de țigară), a început să danseze.

Al doilea fum aduce dansul. S-a chinuit puțin până când a reușit să își desfacă părul, cu gesturi scurte și rapide, și siguranță în priviri – sau poate detașarea aia vaporică a alcoolului? Habar nu avea Ana ce avea să facă Gabriel. Încă nu putea spune ce culoare avea părul lui. L-ar fi descris ca fiind decolorat, și-atât. Rămânea la părerea că există foarte multe culori pe care nu le distingem sau le distingem diferit. Părul lui s-a desfăcut și i-a căzut (bine) pe față, înconjurându-l. Lung, oarecum spart în jurul capului, creând o rețea de fire complicată, de parcă ar fi fost un cablu coaxial imens ce-ar fi asigurat conexiunea la internet a unei întregi mahalale din India, trecând prin case (cocioabe, bordeie, cutii de cartoane cărămizii tencuite cu ziare) construite aleatoriu, alert, apărând câte una acolo unde apăreau câte unii, apărându-i. Întocmai apărea și părul lui, acoperind, transfigurând, asigurând totuși o conexiune.

Ana trebuia să intre în al treilea fum ca să poată continua, adunând scrumul nou format lângă precedentul. O moviliță cenușie – pare mai mult albă, mai mult neagră pe-alocuri, ca imaginea televizorului când vreun canal nu mai are program și emite doar purici, viermuind – crește lângă mine.

Încep să mă țin haotic în fire lungi și-ntortocheate de sunete rapid înspre pereți, și-apoi, încolăcindu-mă, să mă răsfâng în dreptul dansatorilor, împleticindu-mă lasciv și coborând ușor înspre podea, într-o perdea de vibrații calde și ridicându-mă așa, fumuriu.

Corpul lui Gabriel era semi-sprijinit în continuare de-acel zid, iar el stătea îndoit de la jumătate, agitând doar părul, care, ajutat de forța imprimată de trupul lui, de inerție, de trupul meu, gravitație și forța centrifugă, asigura un sistem de mișcări spiroidal ascendente separate atât pe orizontală cât și pe verticală, de parcă dansa pe două melodii diferite, în același timp și alternativ și în același timp.

Eu eram fericit. Mă derulam înapoi prin fumul vibrațiilor și încălzeam atmosfera ridicat astfel, reproiectat înspre dansatori și de acolo învolburat înapoi spre pereți, iute, așezându-mă pe părul lui Gabriel și apoi, prin nasul și cavitatea lui bucală, mă strecuram umezit de limba lui și printre coardele vocale, mă odihneam plăcut în plămâni răsuflând ușurat.

Adrian Haidu

Toate dansurile

Părul lui dansa. Singur. Mișcările lui violente, apoi doar lente, apoi spasmodice, apoi rotite, spiroidale... Firele de păr aveau propria coregrafie. Când se uneau, creau un efect dinainte pregătit, urmat de un contrapunct, c-un șoc vizibil, se reuneau în cantități diferite în alte locuri, reveneau, deveneau independente, fără niciun efort se supuneau voinței lui, voinței mele, formând un întreg revărsat într-un mod spart... separat de restul.

Am plonjat într-un nou sunet, pocnind din gâtleejul lui Gabriel și izbucnind îngroșat de șuvoiul de fum care îl înconjura. Mă propagam decibelic pretutindeni, difuzat și difuz. Ca un suspin, îi străpungeam buzele lui Gabriel împotmolindu-mă puțin acolo și ieșind ca o bulă, pliindu-mă formei țuguiate a buzelor și împingându-mă afară, unde sunetele în care mă emiteam se spărgeau stropindu-le auzul cu bucăți fine de melodie ca un șrapnel.

Cu auzul astfel perforat, Gabriel aștepta să mă dizolv în următoarea doză de sunete, ceea ce nu am întârziat să fac atunci când Ana a tras următorul fum mângâindu-și absență piciorul. M-am eliberat deci într-o altă serie de sunete care păreau mai mult o continuare a precedentelor: am plonjat de pe buzele lui Gabriel plutind apoi în cameră și plouând de acolo în note clare și opace, sau având oricum un grad mai mare de opacitate și, de ce nu, viteză.

Ana își permisesese luxul de a trage fumuri lungi, și-acum mai avea foarte puține, poate doar două sau unul. Nu știa dacă părul lui Gabriel era atât de viu precum părea. Sau poate că nici nu se mișca, nu-i acoperea și-i descoperea intermitent chipul îndepărtat, ci pur și simplu se mișca în sine, înăuntru, printr-un fractalic joc de culoare și sens pe care noi nu-l putem percepe. Poate că unele fire deveneau când roșiatice – deschise, șterse, când brunete înspre un violet abia perceptibil dar violent. Iar acest joc de culori (căci luminile sunt culori iar noi nu vedem nimic decât lumini răsfrânte, gândea Ana) conferea acea impresie de viermuire, de mișcare continuă a firelor de păr, ca scrumul ce se aduna în jurul meu, într-un mod iluzionist-optic.

Cert e că s-a oprit înainte de terminarea melodiei, și ei îi plăcuse. A inserat în corp ceea ce i se părea a fi penultimul fum și atunci m-am hotărât să îmi folosesc puterile speciale, în momentul în care ea și-a stins țigara lângă mine și, printr-un drept la replică -

sau poate era doar acel principiu al fumurilor comunicante - Gabriel și-a aprins țigara și Ana a început să danseze, ca-ntr-o rocadă suprarrealistă.

Gabriel, ascuns în spatele fumului, vedea doar gesturi fracturate, ca o succesiune de picturi preraphaelite, alcătuite în modul în care camerele de luat vederi digitale au opțiunea aceea de a face poze succesive, care alcătuiesc o panoramă. Dansa cu intermitențe, mișcându-se ca un calculator care nu are destulă memorie. Lui Gabriel îi trebui mult timp pentru-a se gândi că vina era numai a lui: dansul Anei era un joc pentru care ochilor lui îi mai trebuiau vreo două upgrade-uri.

Am început să mă ridic odată cu fumul, în simbioză cu el, dansul Anei și Gabriel, uitându-mă în jos, la fata care alcătua o panoramă din picturi preraphaelite, ireale în realismul lor: mișcărilor ei săreau *frame*-uri, ca o iluzie optică deziluzionantă. M-am împrăștiat în fum și fumul mi-a cedat toată informația în schimbul dansului nostru orgasmic. Îi copiam gesturile Anei iar fumul pe-ale lui Gabriel.

Totul s-a terminat pe la cinci dimineața, când bucățile de energie s-au risipit, degajând căldură. Ana nu se mai putea vedea, plecase cu un taxi, în timp ce Gabriel o căuta pe străduțe. Și-a aprins o țigară și a fumat-o stând în mijlocul străzii, apoi a început să meargă încet, oftând, înspre Crângași. Tinerii care părăsiseră clubul treceau pe strada unde cineva o cunoscuse pe Ana, apoi intrau în metrou, cu porțile-i abia deschise, cu personalul trecând cu vederea oamenii care treceau fără cartelă, și camera de luat vederi care trecea și ea cu vederea.

IV.

Și cum se ducea el așa pe strada aia, la fel i se împleticeau și gândurile. Că ar fi avut sau nu mai multe șanse dacă la un moment dat pur și simplu nu ar mai fi băut, că trebuia să nu fi încercat cu disperarea aia-n gesturi, să fi ținut cont de sfaturile prietenilor, sau că din contră, n-a încercat destul, a plecat prea devreme, iar alcoolul i-ar fi dat și mai multă încredere. La toate astea se gândea ca fiind corecte toate în același timp, și că adevărul

tocmai de asta se pierdea undeva, la mijloc, în locurile unde ideile (corecte toate) se sudează.

Străzile se diluau în fața lui, omogenizându-se confuz. Se opri și începu să urmărească alt gând, complet nou, bâzâindu-i între urechi ca o muscă, și neștiind unde-și lăsase telefonul, se opri de-odată ca o surică, cercetând drumul cu privirea, mirosul și memoria, încercând să găsească elementul nou, primejdia, fremătându-și apoi buzunarele și curmându-și la fel de brusc gestul.

Șopti, privind înapoi, calculând greșit atât traiectoria cât și timpul și cu siguranță persoana, o înjurătură care-i ieși mai mult pe nas, și se coborî șerpuind, dezarticulat, pe strada care ducea înspre podul Grant.

În momentul în care el deci șopti înjurătura, un obiect începu să penduleze în orizontul lui de așteptare. Nu i-ar fi acordat probabil prea multă atenție, și pentru o perioadă nici nu o făcu. Se mulțumi să-și continue drumurile, încercând să nu se mai gândească la telefonul pierdut, șansa ratată cu Ana și la prietenii cu care se certase. În loc să vadă, mai degrabă își alcătuia drumul din față folosind amintiri concoctate aleatoriu, de te miri unde, proiectând o șosea care, după o clădire sau alta, cotea, scurtând drumul. Toate străzile duceau la el acasă, problema era că această casă își schimba aleatoriu poziția în amintirile lui, unde și el sărea de la un fir la altul.

Obiectul care-i intrase în câmpul vizual când șoptise acel mic reproș continua să îi zgândăre marginile ochilor. Îl alungă cu mâinile ca pe o muscă și încercă să judece la rece. Problema era că singura judecată la care mai avea acces, în starea în care se afla, era una cel mult retroactivă. La fel cum își alcătuia drumul folosind memoria pentru a proiecta următorii zece metri, la fel judeca lucrurile întâmplare, mai mult instinctiv.

Astfel, nu îi luă mult timp pentru a ajunge la concluzia că Ana de fapt atât așteptase, ca el să insiste, că nu era beat, era puțin amețit, că nu pierduse telefonul, îl luase un prieten, că strada aia într-adevăr scurta drumul iar obiectul din marginea ochilor era o fată.

Și nu orice fel de fată, dar pentru asta trebuie să înțelegem felul în care obiectul i-a

fost relevat întâia oară. Pentru că nu și-a îndreptat pur și simplu privirea spre ea și a văzut-o. Mai întâi s-a uitat la numele străzii, scris pe o plăcuță albastră, pe care numai prima și ultima literă erau stabile, iar restul se combinau întruna iar el le impingea cu privirea. Până când ochii îi alunecară spre stâlpul de iluminat, al cărui bec era nucleul în jurul căruia mii de insecte trepidau, orbitând orbește. Lumina care se strecura printre acei electroni ajungea pe chipul fetei, urmată îndeaproape de privirea lui. Astfel, nu numai ceața alcoolului și uimirea adăugau noi dimensiuni străinei, dar și jocul de umbre și exploziile minuscule de lumini îi conturau acesteia trăsături fantomatice.

Adică, de unde să știe el că nu era chiar Ana? Nu tocmai ea, dar oricum, bazată pe aceleași calcule și probabilități? Nu, cu siguranță nu era, dar s-a oprit și a început să judece la fel. Fata s-a îndepărtat ușor, ajutată și de reacția privirilor probabil. Problema era că se îndrepta spre strada care lui îi scurta drumul.

Că acum gândurile erau ca un fel de bicicletă la care, pe de o parte, pedala rațiunea, iar pe cealaltă, obsesiile, era un lucru de la sine înțeles. Reproșuri și frustrări, falsuri și amintiri, toate coincideau cu strada pe care mergea, fiind de altfel și singurul lucru cu care interacționa. Firește, mai era și fata, care tot grăbea pasul. Se uita sau nu la el? Oricum, era hotărât. Avea mai mult curaj și un pachet plin de țigări, din care îi putea oferi un motiv bun de a intra în vorbă. De altfel, el era un tip interesant și își amintea că purtase discuții variate în acea noapte, din care cu siguranță îi putea sintetiza esențialul, întrerupți amândoi de ceața, uimirea, umbra și exploziile de lumină, ca să nu mai vorbim de țigări, cu tot cu fumul lor.

Dar dialogul se purtase oarecum spart, înainte de a vorbi. Grăbise pasul iar ea aproape fugi, uitându-se din când în când la el, dar pentru el totul era o chemare, o invitație la reluarea discuției pornite în club. La un moment dat începu să fugă iar fata se pierdu, neștiind ce să mai facă. El începu să îi vorbească și îi oferi o țigară, dar ea nu mai apucă să răspundă. Văzând-o mai clar decât prima oară, își consumă toată energia doar pentru a o privi, uitând astfel să mai proiecteze strada din jurul lui, întreaga arhitectură, becul trepidând, totul deveni întunericul din care se naștea fata. Era exact ca Ana, doar că era

diferită.

Gesturile lui se înlanțuiau ca într-un dans, iar reticența noii Ane îi alimenta încrederea. Mâinile îi erau parcă rupte din corp când îi oferea o țigară ce refuza să fie acceptată, vorbele se izbeau de timpane și până la urmă își alcătui singur răspunsul, din amintiri modificate corespunzător.

Îi puse o mână în gât și o trânti pe un trotuar pe care mintea lui era prea ocupată pentru a-l procesa. Se descheie la prohab și îi ridică fusta și îi înlătură chiloții. Totul deveni atât de confuz, încât i se păru că fata contribuie, geme plăcut și se mișcă natural, tremură naiv și îl mângâie spontan, anticipează intențiile și amplifică simțurile. Apoi confuzia se așternu și peste simțuri, până când, în mijlocul luptei, la jumătatea drumului spre un orgasm forțat și artificial, unilateral, când cu o mână îi ținea gura iar cu cealaltă hainele, mișcându-se spasmodic, gâfâind, din becul postat în stâlpul din față se desprinsă un punct. Punctul înainta spre ei, folosind o bucată de lumină ca mijloc de locomoție. El se opri, ceea ce însemna că amândoi se opriră, și privi cu extaz cum musca aceea, călare pe o rază de lumină, zbură până la ei și apoi orbită lasciv în jurul lor. Totul deveni pentru el doar traiectoria muștei, pe care o vedea ca pe un joc de artificii. Bâzâind, musca se așeză când pe spatele fetei, când pe mâna lui; mustăcind, pierzându-și brusc interesul, insecta zbură amețitor, înapoi la becul părăsit sau în căutare de alte aventuri.

Violul continuă apoi mai mult din politețe, sau poate inerție. Accentul cădea pe-acel orgasm care se cam lăsa așteptat, dar automatismul mișcărilor repetitive avea totuși ceva plăcut și simți că nu mai era mult. Orgasmul fu încununat de puțină amorțeală, o ușoară amețală și relaxare, asemănătoare unei stări de somnolență.

Se ridică și continuă să gândească mai mult retroactiv. Începu să îi pară rău. Încercă să găsească o soluție. Cum nu își amintea să mai fi omorât pe cineva până atunci, scoase pur și simplu din buzunar niște bani și îi aruncă spre ea. Își continuă apoi drumul, pe strada care într-adevăr ducea spre casă.

La colțul străzii vru să își aprindă o țigară, își căută cu o ușoară disperare în gesturi pachetul, dar se opri în mijlocul acțiunii, speriat. Capacul canalizării din fața lui tremura

cu un zgomot sinistru. Își frecă ochii cu palmele și se uită iar, cu atenție, la acel capac. De mișcat se mișca, nu încăpea îndoială.

Nu numai că se mișca, dar, de fapt, ceva chiar îl împingea în sus, spre groaza lui. O groază care avea să pună stăpânire pe el în momentul în care niște degete noduroase, încadrate înspre vârfuri de unghii negre, late și părând tari, se iviră de dedesubtul capacului, care fu în cele din urmă clătinat în stânga și în dreapta până când fu dat la o parte. De acolo ieși un chip monstruos, sferic și cu infinite protuberanțe – de la fire de păr năclăit, groase și încâlcite, încadrându-i chipul, și până la cicatrici, pete și stratul deloc modest de murdărie care-i acoperea tenul. Numai ochii i se distingeau pe chip, restul elementelor, cum ar fi nasul borcănat și buzele, i se amestecau într-un produs compact și negru, camuflat perfect în acea noapte.

Monstrul își ridică tot trupul, sprijinindu-se în mâini și urcându-și grijuliu picioarele, ca un șobolan bătrân și bolnav. Chiar gesturile prin care așeză apoi metodic capacul la loc pe canalizare și își îndreaptă puțin hainele păreau împrumutate de la un șobolan. Hainele - mai bine spus zdrențele, care abia îi acopereau organele genitale și creau un soi de crustă ruptă în jurul trupului său. Gabriel își reveni treptat, scuturându-și capul de apariția hipnotică din fața lui și începu să meargă încet, păstrând distanța față de monstru. Când consideră că se afla la o distanță apreciabilă, o rupse la fugă nebunește.

Numai ochii imenși ai monstrului rămaseră înfipti acolo, țintindu-l pe Gabriel plini de reproș.

V.

- Mă jur pe ce am mai scump, Bâzmarck, dacă nu mă lași în pace îți voi rupe picioarele și ți le voi vârî pe trompă, i-am spus țânțarului și m-am întors pe cealaltă parte, încercând să-mi continui somnul.

- Vorbești ca un adevărat războinic, Andrei, ca un adevărat războinic. Să vedem dacă vorbele-ți sunt susținute și de fapte, mi-a răspuns țânțarul și a început să mă împungă în a

doua placă dorsală a abdomenului. Ceea ce nu m-a făcut să mă zvârcolesc în agonie, cum ar fi vrut el, ci mai degrabă mi-a provocat un surâs.

- Stai, scârbavnicule, mă gâdili! am țipat și am început să-mi mișc picioarele într-o încercare necontrolată de a scăpa de el. Dar nu era chip să-l dau la o parte, mai abitur și-a înfipt ghearele în abdomenul meu și m-a cuprins un hohot atât de puternic, încât tot trupul mi s-a cutremurat și am știut atunci că asta era, mă lepădasem de somn în seara aia:

- Gata, nenorocitul, gata, m-am trezit!

Țânțarul s-a dat nițel la o parte, și-a întins un ochi clăpăug înspre mine, a așteptat să vadă dacă într-adevar aveam de gând să mă trezesc de-a binelea, și-abia apoi a dat din cap mulțumit. Făcuse adică o treabă bună, era mândru de el. M-am ridicat în picioare și am scuipat puțin lichid, mi-am înmuiat acolo antenele și m-am frecat pe ochi.

- Arăți ca dracu', s-a simțit Bâzmarck dator să remarce. Ba chiar, din felul în care stătea țănoș acolo, studiindu-mă, părea că aștepta o recompensă pentru remarcă lui.

- Du-te-n mă-ta, i-am întors-o eu și am continuat să-mi fac toaleta, ignorându-l.

S-a apropiat de mine la fel de studios, de parcă m-aș fi aflat într-un borcan ținut cu un bold acolo, și mi-a prins cu mâinile părul de pe cap, întinzându-l. A stat câteva secunde așa, pentru ca apoi să spună scârbit:

- Tunde-te!

M-am uitat la el încercând să pun tot reproșul de care eram în stare în privirea aia, am deschis trompa, pregătindu-mă să-i spun vreo două, dar m-am lăsat păgubaș și i-am dat doar la o parte mâinile, oftând. A început să bâzâie nu-știu-ce, pe un ton săltăreț și părând entuziasmat de ce spunea, dar nu l-am ascultat pentru că un lucru nu-mi dădea pace, iritându-mă mai ceva ca bâzâitul țânțarului. Am izbucnit la un moment dat, pe un ton grav:

- Ce e azi?!

Țânțarul, evident nemulțumit de întreruperea pe care o considera total nelalocul ei, a făcut o grimasă:

- Andrei, tu m-auzi? Ai auzit ce-am zis mai devreme? ți-ai dereglat antenele? – și mi-a

dat un bobârnac usturător peste antene. L-am împins la o parte cu scutul de pe spinare și l-am imobilizat foarte ușor folosindu-mi toate membrele. Oricât oi fi fost eu de mic în comparație cu el, eram mult mai robust și mai puternic, ca să nu zic că eram, de fapt, mult mai viteaz.

- Ce zi e azi?!

Nemaiavând nicio soluție să iasă din strânsoare, țânțarul a cedat:

- Dă-te de pe piciorul meu! Ah! Băi, dă-te de pe piciorul meu!

Urla destul de tare încât numai bâzâitul lui ar fi fost de-ajuns să mă convingă, am realizat că într-adevăr ceva îl durea, doar că nu știam exact ce. Era posibil totuși să se prefacă, doar ca să zboare apoi și să mă înjure ca un adevărat mișel ce era.

- De pe care picior? – l-am întrebat și-am început să mă uit în jurul meu.

- Ăla din mijloc, boule! Din dreapta! Dreapta mea!

Într-adevăr, îi strânsesem cam tare membrul ăla, așa că am zburat de pe el și a început imediat să se maseze unde-l durea, bombănind. M-a privit iarăși cu scânteii în ochi, dar, spre marea mea surprindere, a silabisit:

- Sâmbă-tă.

Am răsuflat ușurat:

- Pfiu! Ziua maică-mii e abia mâine...

Țânțarul continua să stea bosumflat, așa că trebuia să rezolv cumva situația. Știu că uneori mai întrec măsura și uit să îmi dozez forțele, dar întotdeauna o scot la capăt. Așa că m-am apropiat de el, mi-am introdus o mână în trompă și am suflat cât am putut de tare. Fața mi s-a umflat, ochii mi-au ieșit puțin din orbite și părul mi s-a zburlit instantaneu. Rezultatul: țânțarul râdea cât îl țineau fălcile de tare, uitând de toate necazurile pe care i le pricinuise în acea seară.

- Andrei, mă omori! Doamne Maica Domnului, ar trebui să-ți vezi fața! spuse el printre râsete. M-am oprit atunci mimând o atitudine ostil-ceremonioasă:

- Allah, iartă-l pe acest infidel, căci e nedemn de judecata ta...

Trecerea mea de la o față caraghioasă la una serioasă îl făcu pe Bâzmarck să râdă și

mai tare. A evitat totuși să ne lansăm într-o nouă discuție religioasă și a mai adăugat doar că el ar fi bucuros să plătească, numai să mă vadă suflându-mi în trompă și schimonosindu-mi chipul. Cu alte cuvinte, ideea mea a avut un succes total, țânțarul nici nu își mai amintea să-l fi durut ceva mai devreme.

- Până la urmă care e faza, de ce m-ai trezit?

- Asta spuneam! Ghici cine merge la petrecere în noaptea asta?

S-a entuziasmat foarte mult spunând asta, dar nu îi împărtășeam starea de spirit. Eram mai degrabă ursuz și introspect în seara aia, n-aveam niciun chef de zbenguială. I-am spus asta dar era deja prea târziu. Mi-a pus o mână pe umăr, și-a luat o mină demnă, impunătoare, și am putut ghici cuvintele înainte să le rostească:

- Andrei, cine e prietenul tău cel mai bun? Cine ți-a fost credincios toată viața lui, cine ți-a dat mereu sfaturi dintre cele mai utile, cine...

- ...Un țânțar! i-am închis eu gura. S-a oprit derutat dar și-a revenit imediat, continuând pe un ton condescendent-moralizator:

- Un țânțar, Andrei? Un țânțar? La asta se rezumă, așadar, totul? Mă dezamăgești, Andrei, mă dez-a-mă-gești. Nu-i nimic, știu că tu nu ești, în forul tău interior, așa. Ai căzut pradă epocii, ești o victimă a timpului, care te-a orbit inoculându-ți idei rasiste, asta ești! ți-am zis eu vreodată, Andrei, deși aș fi avut ocazii căcălău, am zis eu vreodată, uitându-mă la tine, „o muscă”? Nu, și nici n-o s-o zic. Mă dezamăgești, îți spun, Andrei, mă...

- Hai mai bagă-ți limba aia de lemn în fund, i-am retezat-o eu scurt. N-am chef să merg la nicio petrecere și asta e.

- Andr...

- ...șșșt!

- A...

- ...șșș!

- Dar...

- ...Taci! Sau te pleznesc.

S-a bosumflat iar și chiar părea supărat. Oricât n-aș fi avut eu chef de zbenguială, îmi era imposibil să-i rezist, trebuia să-i fac moftul ăsta, un singur prieten avea și el și tot un singur viciu. Îi plăcea lumina. Mă rog, tuturor ne place lumina, dar la el era ceva obsesiv. Așa necăjit arăta, încât, până la urmă, am cedat:

- Și... crezi că vin musculițe pe-acolo?

S-a luminat deodată la față și a reluat, pe tonul lui săltăreț și voios:

- Andrei, ești cel mai bun prieten pe care și l-ar putea dori un țăntar! Nu m-am îndoit niciodată de tine! Niciodată! Sigur că sunt sunt gagici, musculițe una și una! O să fie grozav, ne vom îmbăta și vom dansa, vom cânta și, Doamne ajută, vom fornică! Andrei, pregătește-te, petrecerea începe peste două ore, la becul de pe Crângași, de lângă Podul Grant. Să te faci frumos – și îmi trecu mâna prin păr – poate reușești să-ți așezi și spinii ăștia.

Așa că m-am aranjat cât am putut și peste două ore am părăsit tomberonul, zburând amândoi către becul cu pricina.

Când am ajuns, petrecerea era în toi. Mii de insecte zburătăceau în jurul imensului bec care proiecta o sferă de lumină pulsând în întunericul din jur și trimițând umbre jucăușe, sfâșiind astfel noaptea. Zumzetul monoton al becului impunea un ritm infernal dansului insectelor, care orbitau nebunește, posedate parcă de un demon interior comun.

- Ei, ce ți-am zis eu? Nu-i așa că-i fain?

Ce-i drept, era, așa că n-am stat prea mult pe gânduri și ne-am aruncat și noi în vârtejul dansului, deschizându-ne bine ochii pentru a capta cât mai multă lumină și uitând în scurt timp de noi înșine, de vicisitudinile vieții, cum ar fi zis Bâzmarck. Lumina care curgea din filonul becului ne ținea prinși ca un magnet și ne energiza, zumzetul acela era coloana sonoră perfectă pentru reality-show-ul în care ne angajasem trup și suflet, iar atmosfera generală mă făcea chiar să nu-mi fie rușine de felul în care dansam. Pentru că, trebuie să recunosc, nu mă pricep la dans. Singurul lucru pe care pot să-l fac, atunci când trebuie musai, e să zbor și să dau în același timp din toate membrele, ca și cum m-aș îneca.

Așa că am înotat scâldându-mă în valurile de lumină, bâzâind fericit și zbenguindu-mă

fără să-mi pese de nimic altceva. Nu a durat prea mult până să amețesc bine de tot, până să-mi încețoșez viziunea și să-mi tremure aripile, abia reușind să-mi mențin echilibrul în zbor.

Zburam pe orbite pulsatorii în jurul becului, din când în când mă angajam într-un picaj nebunesc, reveneam pe traiectoria inițială în scurte loopinguri și apoi mă lăsam pur și simplu să plutesc în inerția mulțimii, ghidat doar de sentimentul demential că nimic altceva nu exista înafara noastră, sau că dacă exista, atunci noi eram doar apariții fantasmagorice, plăsmuite de o imaginație divină și ludică totuși.

La un moment dat mă luasem bine, și mi-am dat seama că nu îl mai vedeam pe Bâzmarck. Îl știam mai slab de înger și-l credeam în stare să fi intrat în vreo comă sau să fi leșinat pe undeva, pe jos. Sentimentul că era responsabilitatea mea să am grijă de sănătatea lui m-a cuprins mai puternic decât mirajul colectiv din care făceam parte, așa că m-am desprins de bec, zburând pe o traiectorie eliptică deasupra străzii. Nu prea mai eram stăpân pe facultățile mele mintale, care retrogradaseră treptat. M-a cuprins o amorțeală subită așa că m-am așezat pe primul obiect care s-a nimerit în fața mea. M-am spălat pe ochi și am stat câteva momente ca să-mi revin nițel. Nu mică mi-a fost mirarea când mi-am dat seama că mă așezasem chiar pe un om. Și deloc mai mică atunci când am realizat că omul pe care mă așezasem se împerechea cu un alt om, chiar acolo, în fața mea.

- Scârboșilor! – am tras eu concluzia, dezgustat. Am dat puțin din aripi, pregătindu-mă să zbor, dar nu înainte de a le mai zice vreo două: Care aveți organele genitale fix în mijlocul corpului, bleah! Să vă fie rușine! – și am zburat, mulțumit, în căutare de noi aventuri.

Mi s-a părut o idee, dacă nu excelentă, atunci măcar nostimă și de bun augur să cânt următoarele versuri în timp ce zburam de-a lungul și de-a latul străzii:

- „Il y a longtemps déjà/ Que j'ai pas vu mon copain Bismark/ Qui faisait cornac dans un cirque/ Et traduisait Pétrarque, en turc, à Dunkerque/ Tous mes amis m'ont dit:/ Où est donc passé ton copain Bismark/ Qui faisait cornac dans un cirque/ Et traduisait

Pétrarque, en turc, à Dunkerque?/ Je l'ai cherché au Guatemala/ au Nicaragua/ aux îles Salomon/ et dans l'Aveyron/ à Porto Rico/ à Campofornio/ Et puis chez un Monsieur de Zanzibar/ Qui s'appelle Milton Edouard/ Je l'ai cherché à Marcq-en-Bareuil/ à la Porte d'Auteuil/ à Gallipoli/ aux Etats-Unis/ Je n'ai jamais pu savoir où est-ce qu'il était/ Et pourtant je l'ai vraiment bien cherché”.

Aici m-am oprit, nereușind să-mi amintesc următoarele versuri dar fiind mulțumit oricum de performanța mea. Dacă era prin preajmă, cu siguranță că Bâzmarck m-ar fi auzit și m-ar fi aplaudat frenetic.

- Andrei?

Dar vocea care mă striga nu semăna în niciun caz cu bâzâitul afon al prietenului meu Bâzmarck. Vocea aceasta era lichidă, ușor și foarte atrăgător nazalizată, în comparație cu vocea explozivă, gravă și foarte respingător sonoră a țânțarului. M-am întors la 90 de grade și nu mi-am putut crede ochilor mei compuși: în fața mea plutea chiar zâna musculițelor, ivită din neant și neantizându-mă, cu antenele ușor curbate suav și abdomen lucios, maiestuos și sclipitor privirii mele, cu aripile-i silențioase mișcându-se neperceptibile ochilor, părând nu neapărat că zboară, cât mai degrabă că sfidează gravitația.

- Electra?

- Andrei, ai învățat franceza...

Nu știam dacă mă întreba sau exclama, dar nici n-am avut timp să răspund:

- Mi se pare foarte atrăgător ca o muscă să vorbească franceza... e o limbă așa sexy, nu crezi? Nu pot să-i rezist...

Nu puteam să-i spun că nu știam franceză, că mă chinuisem doar – al dracului de mult chiar – să învăț acele versuri, de dragul lui Bâzmarck. M-am fâstâcit neștiind ce să-i răspund, dar, cu aceeași vervă specifica ei, Electra a continuat:

- Vorbește-mi în franceză, Andrei, spune-mi orice!

Ori băuse și ea la fel de multă lumină ca mine, ori era entuziasmată să mă vadă după atâta amar de timp, ori avea într-adevăr dreptate țânțarul, și părul îmi stătea mai bine cum

mi-l așezase el. Indiferent care era cauza, trebuia neapărat să fac paradă de cunoștințele mele francofone, așa că n-am ezitat să rostesc, cât de senzual am putut, următoarele cuvinte, apropiindu-mă în același timp de Electra:

- Un, deux, trois, quatre...

Electra părea transfigurată de fiecare cuvânt care-mi ieșea pe trompă, făcându-i aripile să tremure de o plăcere extatică:

- Nu te opri...!

Nu m-aș fi oprit dacă aș mai fi știut alte cuvinte. Am făcut un efort extraordinar și am exclamat, deosebit de încântat de cunoștințele mele care-mi păreau, atunci, enciclopedice:

- Asseyez-vous, s'il vous plaît.

Ajunsesem chiar lângă ea, îi puteam simți mireasma gâdilindu-mi antenele și mai ales freamătul trompei, prin care respira aritmic la auzul cuvintelor mele șoptite:

- Diderot, Derrida, Descartes...

- Nu te opri, nu te opri, mi-a ordonat ea trepidând. Mi-am scotocit întregul creier, dar nu am mai găsit nicio fărâmbă de franceză... înafară, bineînțeles, de...:

- Voulez-vous coucher avec moi... ce soir?, cuvinte pe care le-am sufocat efectiv, înăbușindu-le într-un sărut magnetic și franțuzesc, care mi-a făcut inima să-mi tresalte ca supusă unui cutremur a cărui magnitudine ar fi șters totul de pe suprafața Pământului, născând noi continente, înghițind întregi civilizații sub oceane și creând un alt început, așezându-ne oricum în noul centru geopolitic mondial.

Cu gesturi scurte și rapide, i-am explorat cu mâinile întreaga suprafață dorsală, făcând pauze lungi în locurile unde segmentele abdomenului ei se uneau, săpând șanțuri savuroase în corpul ei și foarte fine. Bâzâiam de plăcere atingându-i firele de păr și sărutându-i ceafa, răsfângându-mi imaginea în fiecare unitate conică a ochilor ei compuși, descompunându-mă adică acolo, degajând plăcere. Fierbeam amândoi, cuprinși de o dorință inexprimabilă, atingându-ne frenetic și sărutând fiecare porțiune a trupurilor noastre cu care intram în contact.

Preludiul nostru s-a consumat astfel, cu noi zburând în salturi țănoșe în întunericul cald al nopții, cu aripile ei filiforme fluturânde în dreptul urechilor mele, și, nemiareizistând și nevenindu-mi să cred că acest lucru chiar se întâmpla, mi se întâmpla, mai mult, ni se întâmpla, ne-am unit în locul în care amândoi cădeam de acord, cu gesturi sălbatice, purtați pe aripile instinctului și cedându-ne corpurile demonului sexual căruia ne vândusem.

În secunda doi am simțit orgasmul ținându-mi corpul ca o plasă de păianjen și am lăsat plăcerea să se țeară ca un cocon în jurul meu. Am plutit amândoi spiralat, așezându-ne pe un gard și trăgându-ne sufletul. O mângâiam și îi spuneam tot felul de prostii, cum că mă simt împlinit pentru prima oară în viață, că ar trebui să ne găsim un cadavru mititel în care să ne depunem ouăle, cum că așa avea grijă de larvele noastre ca de ochii din cap, și câte și mai câte. M-a ascultat zâmbind absentă, mi-a spus că e târziu, că trebuie să plece, și a zburat:

- Treci mâine pe la mine!

Și am rămas singur, cum nu mă mai simțisem niciodată...

- Andrei! s-a auzit o voce afonă în spatele meu. M-am întors, văzându-l pe Bâzmarck, care se ținea de burtă apropiindu-se de mine împleticit. A început să-mi explice că i se făcuse rău, că plecase ca să se liniștească puțin, și că acum îi era foame.

- Știu eu o casă pe-aici prin apropiere. Hai cu mine.

Așa că am plecat amândoi, trecând în zborul nostru pe lângă un om care ieșise dintr-o canalizare. Îl știam, era vagabondul meu preferat. Se spunea că ar fi fost crescut chiar de șobolani, în canalizare. Nu știam dacă era adevărat, dar știam că era un om pașnic, pe care te puteai așeza, iar de obicei găseai și de mâncare pe pielea lui. Nu de puține ori dormisem pe el fără să pățesc nimic. L-am lăsat în urmă și am intrat printr-o crăpătură a unui perete în casa despre care-mi vorbise Bâzmarck. Lângă un geam, într-un pătuț, dormea un bebeluș. Din baie se auzea susurul apei curgând la duș și vocea unei femei, care îngâna o melodie. Țânțarul n-a stat prea mult pe gânduri: „Mă întorc imediat”, a șoptit, și s-a îndreptat spre bebeluș, înțepându-l ușor și strecurându-și trompa acolo,

savurând o porție caldă de sânge proaspăt. Mi-era gândul numai la Electra, de asta nici nu am băgat de seamă când femeia a ieșit de la duș și i s-a adresat, așa cum mai fac unele mame, pe un ton serios bebelușului, de parcă ar fi înțeleș și urletele lui ar fi fost răspunsuri înțelepte.

Învelită în prosop, mama se îndreptă spre el spunându-i că acum, gata, nu mai avea ce să facă. Își dezveli sânul și el supse bucuros. Gata, gata, mâine o să mergem amândoi în parc și după aia în Carrefoure, o să îți cumpăr scutece și jucăria la care data trecută îți sclipeau ochii, deși... se opri, observând prima lacrimă. Deși... celelalte urmară lent. Deși, în noaptea asta... ar fi trebuit să iau taxiul... așa-ți trebuie Corino, își place să-ți auzi pașii scârțâind pe zăpadă...

Se opri deodată, observând înțepătura pe care i-o făcuse Bâzmarck bebelușului. Plecă în altă cameră și se întoarse imediat, ținând un spray în mână. Am reacționat tardiv, încercând să-l avertizez, dar jetul sprayului l-a paralizat pe țăntar, care a căzut bezmetic sub pat, urlând de durere. M-am îndreptat imediat spre el, cu gesturi paranoice, l-am luat în brațe, i-am scuturat trupul continuând să-i rostesc numele de parcă asta ar fi fost o tehnică de resuscitare. Bâzmarck, de ce nu mai bâzâi, prietenul meu Bâzmarck, hai, bâzâie, uite: mi-am alungit trompa, mi-am vârât acolo o mână și am suflat, umflându-mi astfel capul și făcând ca ochii să-mi iasă ușor din orbite, zburându-mi părul. Râzi, Bâzmarck, de ce nu bâzâi?

Am zburat de acolo, fugind ca și cum moartea m-ar fi urmărit la doi pași în urmă, de parcă moartea era peste tot, pregnantă în acea cameră. Un sentiment fatal a pus stăpânire pe mine și știam că trebuia să ies neapărat afară. M-am lovit năprasnic de fereastră, apoi mi-am pierdut echilibrul și am încercat cu disperare să ies: o forță invizibilă îmi bloca ieșirea, deși vedeam cu claritate strada, chiar și becul unde petrecusem cu... M-am lovit demential și în repetate rânduri de acea forță invizibilă, rupându-mi un picior, fracturându-mi aripile, urlând cuprins de o durere inexprimabilă, care îmi amintea, paradoxal, de orgasmul pe care mi-l dăruise Electra. Am abandonat ideea de a ieși pe acolo, am zburat, trăgând de mine cu toată forța de care mai eram în stare, cât mai sus, cât

mai sus... până la bec, lăsându-l să-mi cicatrizeze durerea, folosindu-i lumina ca un bandaj pentru rănilor mele. M-am năpustit asupra becului, lovindu-mă iar și iar de el, zăpăcit de tot, simțind moartea învăluindu-mă confortabil, cedându-i treptat bucăți tot mai mari din corpul meu. O ultimă lovitură m-a doborât: imaginile se derulau demential în jurul meu, pereții se învârteau într-un dans spasmodic, aerul mă comprima.

Electra...

Magazinul de dulciuri

I.

Noaptea clară și de jos în sus s-a căscat ca un câine ud fluturându-și blana lungă și-mproșcându-ne. Ne era foame și foamei îi era foame de noi, luând forme himerice așezându-se așa pe geografia orașului, și pe arhitectură. Ca o pată de Sibiu păreau atunci centrul orașului și noi. Cu tuburi groase de vopsea zgrunțuroasă se aranja pe paletă un cer pregnant și noi îl pictam cu privirile, sau poate invers. Traversam străzile foșnind și folosind parcă liane țopăind așa, de aici până acolo, până ne-am așezat la marginea Dâmboviței pictându-i valurile pe pânză și suflând-o. Andreea era cum era ea, și minunată, și puțin enervantă, cum îi stătea și bine. Gabriel abia aștepta să fie așa cum până la urmă și lui îi stătea bine, glumeț și arcuindu-și în profil trăsăturile ca noi să-l admirăm. Era plăcut și el așa și numai eu eram nu știu cum, mediindu-i. Îi receptam totuși pe-amândoi, și-n mintea mea calm se desfășurau imaginile:

Andreea: cu tăpile picioarelor mici șerpuiind golănește când într-o parte, când în expectativă, pândind parcă momentul prielnic următoarelor mișcări scurte și rapide și țâșnind apoi amețitor și revenind imediat obosite, stăteau așa cu limbile adidașilor atârând trândave, urcau iar și iar jucând cine știe ce piesă de teatru, de ele însele scrisă. Ca o tornadă se prelungeau apoi violent în două gambe complementare și urmărind glorioase scheletul cu scurte ocoluri prin venele cărora succulent și în exces de viteză țâșnea încolo și-ncoace sângele pe lângă ligamentele unde se înnodau genunchioase apoi prin fâșii de carne genial sculptate-n mușchi de susținere, și câte altele. Privirea mea trecea atunci reflectorizantă deasupra ganglionului inghinal care stătea totuși acoperit de-o curea învăluită-n jurul unor blugi care de altfel nu țineau neapărat să fie astfel strânși. Treceam apoi pe sub ganglionul aortic la suprafața căruia un stomac ușor umflat își ducea leneș veacul și-ajungeam jucăuș în canalul toracic, pe unde mă învărteam bucuros și ce veselie găseam acolo și erau doi sâni propulsați scurt în basorelief, abia vizibili, plăcuți

totuși văzului. Privirea mea se bifurca apoi din ganglionul borhic, una în stânga, scăldându-se în vasele limfatice, cealaltă-n dreapta, ceva mai repede, cotind redundant în dreptul cotului, și sfârtecându-se de-acolo în patru direcții și una opozabilă, chircindu-se în pumn și lăfăindu-se-n palmă. Privirea cealaltă, stângă, sărea de pe antebraț pe obraz și se târa înspre ureche, săpând acolo prin canale, unde se cocoșa strecurându-se, în bazinet își permitea să caște bine viziunea, și dizolvându-se savuros în zona corticală.

și Gabriel: un fir roșcat și împroșcat cu cine știe ce și câte alte nuanțe stătea clonat în mii de avataruri și strânse-ntr-o coadă cu rotocoale de lumini jucând acolo. De partea cealaltă, așa cum din profil bidimensional se arăta, un nas era în plin proces de desenare și încontinuu chiar Disney îl retușa și-l hașura, ștergând cu degetul înmuiat în saliva limbii și scârțâind apoi pe nasul lui, în stânga, eliminând pielea care zăcea în plus, și adăugând unde găsea de cuviință. Dar asta nu se vedea, Disney desenându-l, se vedea doar cum din când în când nasul îi părea mai mare, mai mic, mai lat, mai lung, și-un efect optic îl făcea să pară nici mare, nici mic, nici lat sau lung, ci într-un fel rotund ca un disc învârtindu-se dar și pe verticală. Un *disk jockey* ar fi putut veni atunci și melodii descrise de Platon ar fi putut cânta arcuindu-i discul nasului, dar nici asta nu se întâmpla. Se pierdea, nasul, doar înspre ochi, ocolindu-i în două cearcăne pline, ca doi viermi grași dormind acolo mereu, căscând și întinzându-se din când în când indeciși, deschizând când un ochi, când altul, neștiind exact de ce-l deschid nici pe unul, nici pe celălalt, dar adormind totuși mulțumiți la loc, rotindu-se puțin în jurul cozilor lor, pe care ne închipuim că le-ar fi avut, rotindu-se așa ca să-și găsească un loc mai confortabil și cald, și plescăind ușor, dormind. Un sforăit se auzea atunci din dreptul ochilor lui și asta îi perturba cristalinul care se transforma poate într-o crisalidă pufoasă. Buzele-i tremurau atunci parcă strivite de-o idee, și pocneau împinse de limba lui năstrușnice cuvintele, înlănțuite cursiv și paradigmatic, neglijente sintaxei, dar istețe peste măsură și plăcute auzului.

II.

Ne așezăm toți trei pe pod, lângă balustradă, iar după ce stăm puțin acolo, ne uităm așa la oameni trecând în fața noastră, începem să ne plictisim făcând asta, picioarele Andreei își potolesc nervii și brusc se fixează în pământ. Dar nu stau mult acolo, altceva vor, nu numai să-și potolească nervii fixându-se în pământ, se arcuiesc ca o trambulină exotică, flexând genunchii și propulsând așa tot corpul pe balustradă, folosind fundul ca pe o pernă și trupul ei doarme pe balustrada cimentoasă de deasupra Dâmboviței.

Continuă apoi să râdă dar își oprește râsul în scurte zâmbete. Poposește adică râsul ei într-un zâmbet, se odihnește puțin, și răbufnește iar, ajutat și de Gabriel, se înțelege. Gabriel, în dreapta ei, își alungește coatele pe balustradă uitându-se la apă, și eu, în stânga lui și a ei, îi copiez cu un scurt decalaj gesturile. Ultima, Andreea, se întoarce pivotând pe fund cu tot trupul, privim apa.

Tot uitându-mă la apă și nimeni nemaispunând nimic, un soț și o soție își ridică de mâini odrasla pe balustradă, privind și ei trei ca noi trei, cu odrasla în mijloc, apa. Dar asta nu se vede decât cu coada ochiului meu și cu întreg ochiul drept al lui Gabriel, deloc cu ai Andreei.

Pe malul Dâmboviței un șobolan dolofan și turtit se prelungește umbros, accelerând uimitor și oprindu-se violent, cercetând ceva cu mustățile, pe care și le mișcă stânga-dreapta umflându-și și dezumflându-și fălcile, ridicându-și puțin nasul și deschizându-și nările, primind acolo mirosuri cunoscute, de Dâmboviță ușor putrezită, apoi, țup-țururup, zbughind-o iar dolofănește, cu fesele tremurându-i făcând asta. Îmi ridic degetul și zic: „un șobolan”, de parcă mare lucru aș spune, sau poate de parcă aș spune toate astea de mai sus, spunând: „un șobolan”, dar exclamând asta.

Andreea nu vede șobolanul și toți trei ne uităm înspre el, Gabriel se uită în direcția bună și zice: „Ba da, uite-l acolo”, iar eu am crezut că da, șobolanul există și nu l-am inventat, poate și Andreea a crezut asta, dar spune că nu, nu îl vede, deși Gabriel repetă: „Uite-l, acolo”, și eu sunt sigur că este acolo, Andreea tot confuză și nepricepând nimic,

iar Gabriel, de data asta spulberând orice confuzie: „Uite-l, îl țin părinții lui de mână”.

Odrasla de pe balustradă, încadrată cum e de părinți, devine un șobolan și mai dolofan ca precedentul, în timp ce părinții încearcă, se chinuie chiar, să îl dea jos, încadrându-i cu palmele lăbuțele scurte, înfipite într-un corp aproape perfect rotund și burtos, odrasla privindu-i speriată prin ochii complet negri. Sunt niște oameni ca oricare alții, plimbându-și imensul șobolan pe stradă, dar chinuindu-se să-l dea jos de pe balustradă și șobolanul privindu-i speriat, gândindu-se că o să fie părăsit acolo, cu ochii acum umezi, dar nu, părinții îl dau jos, mai mult împingându-l, și fundul lui la contactul cu pământul, gelatinos, începe să tremure și elastic să salte puțin, în sus și în jos, până când se liniștește și zâmbește privindu-și mulțumit părinții, prin ochii botului său lung și mustăcînd apoi.

Continuă să meargă așa și noi de la o vreme numai fundul i-l vedem, cu fesele balansând stînga-dreapta, și tatăl ținându-l de o lăbuță. Își mai ridică din când în când botul privindu-l, dar apoi se uită încruntat înainte și așa dispar.

Râdem mai tare ca oricând în noaptea asta, dar sacadat și oarecum nervos. Gabriel zice, „da”, și, pe lângă asta, „și noi acuma râdem ca niște curci, lungi și cu picioarele subțiri, ne tremură gâtul plin de mărgеле roșii când râdem așa”, și plecăm de acolo, traversând pe trecerea de pietoni, trei curci rîzînd de-un șobolan.

III.

- Ar trebui ceva să ne facă o poză, spune Andreea fără chef culcându-și mâinile pe genunchi, uitându-se la noi, la Gabriel, la mine. Cuvintele, odată rostite, par neperlocuționare. Oftează gândind acestea și închide ochii, imaginându-și altele. Zâmbește. Gabriel se dezlipește de balustradă, își țuguie buzele, ridică degetul arătător și sprîncenele, forfotește ceva înăuntru lui și răbufnește surd, clocotind, zbenguindu-se:

- Fac eu.

Ideea îi pare deosebită, ochii i se unesc deasupra nasului formînd două fante înăuntru cărora luminile fug în jurul cozilor lor.

- Aici în susul pozei se află un cer bogat în nori umflați și răsuciți, schingiuiți de un soare care din dreptul imaginii domină situația schițând dungi roșii.

Un cer bogat în nori umflați și răsuciți, schingiuiți de un soare care din dreptul imaginii domină situația schițând dungi roșii se ivește deasupra noastră. Ne uităm și așteptăm să se încarce imaginile polaroide, instante privirilor noastre. Gabriel e amuzat, plăcându-i jocul:

- Aici, clădiri imense lenevesc prelungindu-și treptele anevoie în plină stradă, cu ușile oftânde, obosite și flancându-ne involuntar. Se oprește tulburat, își frământă degetele bolborosind ceva, schițează cu mâinile gesturi vagi și continuă: Mă putem vedea pe mine cu spatele la noi, pășind înainte, depărtându-mă de noi și de cel care face poza, cu părul roșu sidefiu strecurându-mi-se dibaci pe umeri și mâinile ușor ridicate ca și cum aş spune că „asta este”, împrăștiind calm și nonșalanță, iar picioarele efectuând un semipas, și umbra dă un alt contur unei imagini care se încheie aici posacă. De partea astălaltă, alte clădiri albesc decorul oglindindu-le pe cele din partea opusă distorsionat, astfel încât tot ceea ce acolo-i drept aici devine strâmb, întortocheat și cenușiu. Andreea se aruncă în mijlocul nostru de pe balustradă, își folosește mâinile ca niște mici lopeți și mătură praful care s-o fi depus pe fundul ei. Se oprește brusc, își îndepărtează încet mâinile, flexează genunchii, își încordează privirea și începe să-și scuture fundul. Schije fine de praf efervescent sar în jurul nostru sfredelindu-ne, strănutăm. Întorcându-și bufnicește capul, inspectează efectele tehnicii aplicate și zâmbește scurt în bărbie. Mulțumită, i se adresează lui Gabriel:

- Am ieșit cu ochii închiși!

Dar poza se lasă ca o dublură peste lumea noastră, încețoșând-o.

IV.

Trec minute îndrăcite prin porii noștri, năclăindu-ne părul și învelindu-ne cearcănele.

V.

Trecem pe lângă o cofetărie, Andreea se oprește și, ca și cum picioarele ne-ar fi legate cu o sfoară subțire, ne oprim cu toții, ne uităm. Ochii Andreei fixează o prăjitură de dincolo de geam, i se dilată irișii și îi ies din orbite, atingând geamul - se transformă într-o pastă aglutinantă și se lipesc acolo, scurgându-se. Atomii ochilor i se întâlnesc într-un punct care capătă încet încet dimensiuni - ochii Andreei formează o baltă din care un singur iris imens fixează prăjitura clipind ciclopește. Mâinile i se transformă în ventuze, alergând pe sticlă, forfotesc. Ochiul îi pulsează devenind cu fiecare pulsație mai mare, îndoind sticla. „Vreau prăjitura”, spune ochiul Andreei, în timp ce buzele ei rostesc următoarele cuvinte, pe un ton când alarmant, săltăreț, tranșant, lipsit adică de echivoc, când calm, ușor glumeț, colorat armonios și totuși debordând o tramă existențială, așezându-se tonul acesta peste auzul nostru, înnăbușindu-l, estompându-ne simțurile și totuși revelator, pe acest ton ascunzând bizareriile camuflate în banal rostesc buzele Andreei următoarele cuvinte: „M-am lipit!”. Mâinile ei împing ușor geamul, cercetând efectul antireacțional al acestui gest, cunoscând adică legile fizicii și aplicându-le într-o situație concretă, mâinile ei școlarești îndeplinesc conștiincioase această funcție, în zadar însă.

Gabriel se amuză puțin dar oarecum rezervat, ca și cum s-ar gândi că acolo, pe suprafața unde ochii Andreei s-au lipit între ei și geam, ca și cum reflexia lui acolo i-ar putea părea Andreei nelalocul ei, prea amuzată. Acest lucru îl face, probabil, să intre determinat în magazinul de dulciuri, știind el lucruri pe care, la fel ca mâinile care încă împing geamul, vrea să le pună în practică. Andreea, lipită acolo și stând puțin aplecată, cu mâinile fremătând pe suprafața sticloasă, dar păstrându-și zâmbetul care pocnește din când în când în colțul gurii, ca un vulcan mic erupând sunete, Andreea întreabă, produce aceste sunete, care se lovesc și patinează pe geamul din fața ochiului ei, înainte de a ajunge curioase la mine, în această formă:

- A plecat cineva?

Spune aceste lucruri cu regret, vrând să nu fie nevoie să le rostească, dar neputând vedea ce se petrece în spatele ei și cuprinzând-o o curiozitate nețărmuită, vorbitul devine pe moment o formă de văz, așa că vede acestea pe măsură ce eu spun:

- Gabriel.

Mă apropii cercetător de Andreea, încordându-mi simțurile și aducându-mi aminte ceva – informații importante fierb pe circumvoluțiunile creierului meu degajând un abur gros, care se înalță indecis ca printr-o hotă prin urechile mele, punându-mă într-o lumină bună în timp ce mă apropii astfel de Andreea, hotărât să o ajut în vreun fel sau doar să o privesc astfel, fierbând.

- Unde?, întreabă Andreea, neputând vedea decât prin cuvintele mele:

Pe care încă nu le spun, amân momentul ăsta ca și cum Andreea ar fi în fața mea vrând cuvintele pe care o să le rostesc, dar pe care le ascund, ținându-le în palme deasupra capului Andreei, iar ea sărind înciudată încercând să le prindă, zicându-și în sinea ei ba că le va prinde la următorul salt, ba că nici nu mai vrea să le prindă, plictisindu-se.

- Înăuntru.

Andreea mai stă o vreme așa, cu mâinile șerpuindu-i molcom pe geam, în timp ce eu îmi aprind o țigară, abia apoi întreabă:

- Oare ce vrea să facă?

- Bine ai venit în magazinul meu de dulciuri!, spune satana, speriindu-l pe Gabriel exact în momentul în care pășește, la început încrezător, în magazin. La auzul acestor cuvinte încrederea i se transformă într-o substanță amorfă, sare puțin înapoi și scuipă în sân, dar își revine și se apropie de tejgheaua în spatele căreia, cu un șorț în jurul taliei subțiri și roșii, cu ochelari minusculi adânciți pe nas și înfiți în ochi, satana, bătând cu degetele pe tăblia tejghelei, rostește ultimele două cuvinte ale propoziției pe care o începuse în momentul în care Gabriel intrase: „de”, și imediat după aceea: „dulciuri”.

Gabriel se uită în întreg magazinul, negăsind însă altfel de dulciuri înafara prăjiturii asupra căreia ochiul Andreei este fixat. Îi atrage atenția asupra acestui lucru satanei,

arătând cu degetul înspre prăjitură, iar apoi susținându-și gestul prin cuvinte, și, în ultimă instanță, cu ambele mâini, într-un gest larg și teatral, cuprinde parcă magazinul, indicând astfel existență rafturilor goale. Satana însă, probabil conștient deja de aceste lucruri, care i se par, în această idee, redundante sau cel puțin neavând o importanță îndeajuns de mare pentru a se mai vorbi despre ele, șterge absent și tăcut o farfurie. Așteaptă câteva minute astfel, convins că un răspuns va veni în curând, dar convingerea îl părăsește treptat ca și cum ar fi ștersă de gesturile sigure ale mâinilor satanei. Pentru a-i demonstra acestuia că un răspuns ar fi, dacă nu necesar, atunci bine-venit și folosit cum se cuvine, Gabriel deduce următorul lucru:

- Dacă această prăjitură este singura din întreg magazinul, atunci se poate argumenta, și eu o voi face, cum că prăjitura aceasta este, de fapt, magazinul de dulciuri.

Mulțumit de argumentul său și încrezător în efectul verbal pe care-l poate produce asupra celuilalt, Gabriel zâmbește ușor infatuat: o bucurie năstrușnică îi bănuie trupul, schimbându-i nuanța surâsului și săpând gropițe de umor în obrajii lui rotunzi. Iradierea bucuriei însă nu îl impresionează pe satana, și un gând nou, diferit de tot ceea ce gândise până atunci, îl străbate pe Gabriel stropindu-l cu o seriozitate didactică. Ca un resort, întregul lui corp acționează pe baza acestei idei, apropiindu-se adică de satana, deschizându-i gura cu gesturi calculate, și scoțându-i pe-acolo limba, până peste dinții galben-purpurii.

O limbă halucinogenă se rostogolește prin magazin, împrăștiind lumini violete și poposind apoi deasupra dinților, suspendată. Gabriel, cu gesturi de specialist, ține această limbă cu vârfurile degetelor de la mâna stângă iar cealaltă mână se compactă într-un pumn din care un singur deget, arătător, se îndreaptă încet înspre limbă, atingând-o ușor. Acest gest se repetă de câteva ori, producând schimbări în mimica lui Gabriel, care trece de la neștiință la curiozitate, la impas și apoi, deodată iluminat sau poate doar convins, spune:

- Umiditatea este prielnică formării de sunete pe această limbă.

Din pumnul lui se mai desface un deget, opozabil celuilalt, și cu ambele degete în

formă de clește presează limba satanei de câteva ori, apoi, convins, își prezintă elocvent rezultatul testelor, lăsând în același timp limba să cadă – nu pentru mult timp, căci se retrage speriată înăuntrul gurii satanei:

- Elasticitatea permite articularea multor sunete, mai ales, judecând după forma rotunjită a limbii dumneavoastră, o multitudine de sunete bilabiale ar putea fi rostite. Ba chiar acestea ar ieși ușor stilizate (ca să vă convingeți, puteți articula, de exemplu, sunetul „bî” de câteva ori), dar bineînțeles că nici sunetele labiodentale („dî”, „vî” – exemplifică frumos Gabriel, descriind aceste sunete cu mâinile, în gesturi largi) nu ar ieși defectuoase. E de mirare chiar că limba dumneavoastră nu emite din când în când sunete de la sine, căci prea prielnică este dezvoltării acestora.

Satana, ca o ființă rațională care-și citește totuși dimineața horoscopul, pare neîncrezător dar își scoate iar limba afară, o pipăie copiindu-i lui Gabriel gesturile, și, dând dintr-un singur umăr în semn de nepăsare, dar o semi-nepăsare, nefiind demnă de amândoi umerii pentru a o semnifica, își așază limba la locul ei și, uitându-se la geam, văzând acolo ochiul hipnotic al Andreei fixându-l, simțind o atracție irezistibilă, se concentrează vreme de câteva minute – cîte adânci apar pe fruntea lui pentru a-i indica această concentrare – și își unește ochii după un efort susținut și vizibil. Cu acest ochi se îndreaptă fascinat înspre geam, lipindu-l acolo peste cel al Andreei.

- Probabil vrea să folosească toaleta, îi răspund eu, după ce Gabriel intră în magazin iar Andreea chestionează natura intențiilor sale. Țigara mea împrășteie dungi dense de cerneală ștersă în jur, imprimându-și mirosul specific peste trupurile noastre. Cercetez aparent uimit acest aspect, dar posibilitatea ca intențiile lui Gabriel să fie altele mă roade, ca un vierme cerebral lăfăindu-se în materia mea cenușie, consumând felii groase de rațiune stropită cu sirop.

- Oare ce face acolo, întreb, dar atenuez șocul acestei întrebări și permit răspunsului să se așeze natural prin următoarele cuvinte: poate că tu, beneficiind acum de un ochi net performant, ai putea descrie cele ce se petrec acolo, folosindu-l.

Andreea îmi înțelege curiozitatea și o împărtășește, iar cuvintele ei se așază binefecătoare și dezvelind întâmplările din magazin, eu văd prin aceste cuvinte:

- Gabriel stă în fața vânzătorului încercând aparent să-l convingă de ceva, gesticulând extravagant cu mâinile și părând vehement în afirmații. Acum nu mai gesticulează, nici nu mai vorbește, dar pare mulțumit de cele spuse și cuvintele lui se așază ca un strat de pulbere peste magazinul de dulciuri.

Eu lovesc ușor țigara din care bucăți minuscule dar bine închegate de scrum ars se scutură pe jos, creând traiectorii bizare pe care le urmează cu strictețe, ca o scurtă ninsoare de jar acoperind trotuarul. Încercând să adaug o coloană sonoră imaginilor descrise de Andreea, formulez următoarea ipoteză, pe care o susțin cu emfază, sunând pedant și imprimând un ton condescendent cuvintelor:

- Cu siguranță, judecând după teatralitatea gesturilor sale, Gabriel rostește cuvintele: ”Mai bine un isteț nebun, decât un nebun isteț”.

Andreea calculează probabilitatea ca acestea să fie într-adevăr vorbele spuse de Gabriel înăuntrul magazinului de dulciuri, și, în final, dă aprobator din cap, în măsura în care-și poate mișca trupul. Spune:

- Acum, Gabriel se apropie de vânzător, îi deschide atent gura și o limbă halucinogenă, cu proprietăți de discobol, iese pe acolo. Gabriel vorbește iarăși, cuvinte deosebite se formează în cavitatea lui bucală, pe care eu însă nu le pot vedea, nici măcar folosind ochiul meu performant.

Observând impasul în care ne aflăm, îmi dau seama că numai prin puterea mea de anticipație pot rezolva incertitudinea ce se formează ca niște baloane încercuind cuvintele lui Gabriel.

- Bineînțeles, Gabriel procedează corect. Scoate în evidență un lucru extrem de important, limba vânzătorului mai exact, pentru a-și ilustra demonstrația conform căreia, după cum afirma și Kirkegaard, să ilustrezi într-un concept ironia e ca și cum ai încerca să desenezi un spiriduș cu o pălărie care îl face invizibil. Vânzătorul probabil că își dă seama de măreția cuvintelor pe care Gabriel a ales foarte înțelept să le susțină astfel, și îi

va acorda, în mod cert, un *discount*, în cazul în care Gabriel va cumpăra ceva.

Andreea derulează imaginile înapoi, adăugând coloana mea sonoră peste mișcările buzelor lui Gabriel, iar rezultatul pare să o mulțumească. Spune:

- Vânătorul este de acord cu Gabriel, își scoate limba și îi copie gesturile. Acum se uită înspre geam, fascinat, iar această fascinație îl determină să se îndrepte spre mine, își unește ochii și apoi noul lui ochi performant se suprapune de cealaltă parte a geamului peste al meu. Ochiul meu privește în ochiul lui și invers.

Gabriel iese victorios din magazin, ținând prăjitura în mâini ca pe un totem și cercetând efectul pe care acest lucru îl are asupra noastră, asupra mea, care îi descriu Andreei exact ceea ce face Gabriel:

- Gabriel iese halucinat din magazin, ține o prăjitură în mâini și pare mulțumit de acest lucru.

- Prăjitura!, exclamă Andreea, dar apoi valul de exuberanță pe care această exclamație o produsese asupra ei se retrage, lăsând loc calmului de dinaintea prăjiturii. Gabriel rostește, alcătuind prin cuvintele lui un dig care forțează valul de exuberanță să rămână încă prins între noi, umezindu-ne simțurile:

- Această prăjitură se poate argumenta, și eu am făcut-o, că este, într-o oarecare măsură, întregul magazin de dulciuri! – zâmbește grațios sfârșind aceste cuvinte, iradiind mulțumire de sine. Mă simt îndatorat să intervin, și să rectific anumite lucruri al căror adevăr s-ar fi putut scurge prin fisurile locurilor unde cuvintele lui Gabriel s-au unit, formând acel dig care încă păstrează intactă exuberanța spumantă a Andreei:

- Omul, și orice om știe acestea, este măsura lucrurilor.

Sprâncenele lui Gabriel se retrag din poziția pe care o ocupaseră pe fruntea lui, abandonează acele teritorii cu greu cucerite, dar se retrag doar o idee, nedorind să facă acest lucru, sprâncenele lui admit totuși:

- Așa este. Face o pauză reflectând asupra acestor lucruri la care oamenii din când în când sunt obligați să reflecte, luminând ca un far adică această idee din toate părțile, oglindind-o, alcătuindu-i schița tridimensională și proiectând această schiță în limbajul

java, cercetând acolo toate posibilitățile și limitările impuse de ideea că, așa cum am spus mai devreme și așa cum Gabriel a confirmat, omul este, într-adevăr, măsura tuturor lucrurilor, ceea ce înseamnă că, da, prăjitura este doar într-o oarecare măsură întregul magazin de dulciuri. Gabriel continuă: Pornind de la acest argument irefutabil, deducem că ochiul Andreei, lipit acum de geamul magazinului de dulciuri, acea porțiune lipită acolo există, la o scară, firește, cu mult mai redusă, în interiorul acestei prăjituri. Ceea ce înseamnă, bineînțeles, că soluția acestui impas se află înăuntrul prăjiturii, pe care Andreea trebuie numaidecât să o mănânce.

Argumentul prezentat concis de Gabriel îl bucură atât de mult, încât cu fiecare nouă propoziție logică rostită se înalță cu câțiva centimetri deasupra solului, astfel că la sfârșit levitează la o distanță apreciabilă, direct proporțională cu aprecierile pe care le-a făcut. De la această înălțime, Gabriel, tot numai un zâmbet, se apropie de Andreea, începând să îi servească metodic prăjitura, felie cu felie, felii pe care Andreea le acceptă bucuroasă, o poftă emancipată se înfiripă în sistemul ei digestiv, iluminându-i intestinele.

Cu fiecare felie mâncată, ochiul Andreei pare mai mobil, alunecând pe suprafața sticlei bezmetic și nemaidezmeticindu-se apoi. La un moment dat, dar un moment precis, bine încadrat temporal și ușor de justificat din punct de vedere istoric, mâinile Andreei se opresc din frenezia mișcărilor și, plasate la distanțe egale de corpul ei și pe traiectorii opuse, ca două parabole care țin apa, împing geamul, probabil creând astfel un cutremur de 7 grade pe scara Richter în Guatemala. Insensibilă la teorii haotice, Andreea se dezlipește în trei astfel de mișcări de geam, iar forța de recul a acetui lucru o proiectează câțiva metri în spate. Odată cu ochiul ei, se dezlipește însă și ochiul vânzătorului, care se unește cu cel al Andreei, rămânând o vreme acolo și apoi imediat separându-se, astfel că Andreea are în scurt timp iarăși nu unul, ci doi ochi, cei drept, puțin mai mari.

Gabriel se apropie de ea, îi arată un singur deget pe care-l menține ferm în dreptul nasului și îl mișcă apoi în stânga și în dreapta, cerându-i Andreei să-l urmărească fără să-și miște capul. Lucru care se întâmplă în timp ce eu arunc țigara descriind o parabolă inversă față de cele pe care mâinile ei le descrieseră mai devreme. Uimit de sărăcia

geometrică indicată de acest lucru, îmi întorc privirile spre Andreea, care, după ce clipește succesiv și rapid, lăcrimând – o lacrimă rotundă îi explodează în dreptul nasului, trimițând raze colorate spre noi, ondulate – îi spune lui Gabriel:

- Mai degrabă te-ai ridica la vreo 10 metri deasupra noastră.

Gabriel își întoarce privirea înspre cer, cu aerul că ar calcula ceva. Își depărtează mâinile de corp, așteptând un vânt bun. Cu prima ocazie, tremurând, începe să se ridice, timid. Se poticnește până ajunge la înălțimea indicată foarte precis de Andreea. Rămâne acolo, privind semeț înainte, mulțumit de propria reușită, așteptând.

Această așteptare se transmite sub formă de unde asupra corpurilor noastre, amorțindu-le.

- Ține-ți membrele drepte și în formă de X, îi sugerează Andreea.

Gabriel face acestea. Un zâmbet îi izvorăște pe chip, pare mulțumit.

VI.

Minute lichide ne stropesc chipurile, trădându-ne vârsta și umezindu-ne simțurile.

VII.

- Dacă tot te-ai cocoșat acolo, spune Andreea, zi-ne cum o să fie vremea.

Gabriel privește în depărtare, își ascute sprâncenele, își mângâie bărbia, își pune piciorul stâng peste cel drept, rămâne așa o vreme.

O vreme ca o scurtă rafală de vânt se abate asupra noastră, zburlindu-ne părul și răcorindu-ne.

- Vine o ploaie, spune și începe să coboare savant.

Revine printre noi și mergem acasă, tăind noaptea în direcția prin care trecem. Picioarele Andreei se umflă, ca împinsă cu un făcăleț, pielea de pe picioarele ei se îndreaptă valuri-valuri înspre călcâie, degetele îi ies din adidași iar unghiile se încolăcesc

întorcându-se în carne, admite sec:

- Am obosit, mă dor picioarele.

Ca un făcut, ne uităm toți trei unii la alții – privirea lui Gabriel desenează o linie răsfântă asupra mea, întâlnindu-se cu linia pe care proprii mei ochi o trasează înfruntându-i privirea, aceste două linii se suprapun și se îndreaptă spre linia care iese din ochii imenși ai Andreei și atunci cădem de acord, spunem:

- Ne vom transforma în viermi și ne vom târî înspre casă, căci prea ne dor picioarele.

Eu mă transform într-un vierme subțire, cu două capete, cu inele lucioase rotindu-se când mă târăsc - antene mici sondează spațiul imediat următor, o dâră fină de lichid îmi pecetluiește trecerea. Gabriel devine un vierme gras, învelit cu o blană pufoasă, pe care am vrea să dormim lăsându-ne capul liniștit ca pe o pernă electrică. Are mii de piciorușe care contribuie la coregrafia mersului lui haotic și e o plăcere văzului felul în care se târăște. Gura îi străbate chipul pe verticală, o barbă impozantă încadrând-o și niște ochi postați în vârful unor protuberanțe inutile altfel sunt îndreptați înainte. Ultima, Andreea, devine un vierme magnific, verde, alcătuit parcă din clorofilă. Are, la fel ca Gabriel, mii de piciorușe pe care însă nu le controlează cu același succes. E nostim să te uiți la ea mergând, împiedicându-se și înnodându-și picioarele, oprindu-se și descâlcindu-le, continuând apoi neperturbată. Chipul îi este alungit, străbătut de mii de fire verzui, cu buze senzuale deschizându-se uneori într-un căscat.

- Caști frumos, îi spun la un moment dat.

- Mulțumesc, îmi răspunde flatată, apoi se concentrează la propriile-i piciorușe. Cască iar și de data aceasta mă apropiu, mă uit înăuntrul gurii ei – prin bezna aceea nu se poate vedea, se poate cel mult închipui lucrurile ce se ascund acolo, un spiriduș isteț și nebun cu o pălărie care îl face invizibil, chemându-mă printr-un dans sacadat – și, prins subit de o curiozitate malițioasă, mă strecor înăuntrul ei. Fălcile i se închid cu mine acolo, mă încolăcesc și aștept în întuneric. În ciuda umidității, este cald și pufos, ațipesc.

Sunt trezit de niște zgomote stomacale și îl pot simți cu antenele pe Gabriel așezându-se lângă mine, chinuindu-se. Ne îngrămădim amândoi împingându-ne în pereții

stomacali, permițându-le să ne îmbrățișeze reci. Gabriel se așază confortabil și începe să plescăie din gura lui verticală, distrându-se cu această îndeletnicire și compunând o arie de neînțeles pentru mine. Îl ajut totuși cum pot, dirijându-l cu antenele și plăcându-mi și mie, mai mult faptul că particip la acestea decât lucrurile în sine. După o vreme, spune:

- Am intrat și eu.

Afirmația lui mă surprinde și mai de mirare e faptul că a încăput, în acest spațiu strâmt, lângă mine. Cu siguranță a așteptat momentul propice pentru a pătrunde, a pândit căscatul ideal și atunci n-a mai pierdut vremea, strecurându-și dibaci piciorușele și făcându-și drum până lângă mine, înghesuindu-mă astfel. A început apoi să plescăie nervos din gura lui verticală, distrându-se cu această îndeletnicire și gândind că ar putea, la o adică, să compună chiar și o arie din aceste sunete, pe care eu nu aş avea cum să o înțeleg. L-am ajutat totuși cum am putut, și poate în defavoarea mea, dirijându-l cu antenele și plăcându-mi faptul de a participa la acest lucru mai mult decât lucrurile în sine. După o vreme, mi-a spus că a intrat și el, iar eu am gândit acestea.

Dar nu am timp să îi răspund pentru că gura Andreei se deschide, întregul corp i se cutremură înfiorător, ne este frică:

Prin gura Andreei, aceasta își strecoară întregul cap, pe care și-l oprește oarecum surprinsă, uitându-se la noi, zâmbind, spune:

- Vin și eu.

VIII.

- Mi se pare că nu ar mai fi loc, protestează slab Gabriel, dar Andreea deja este pe jumătate înăuntru, îngrămădindu-ne și mai mult. Rămâne blocată, noi toți odată cu ea. Zâmbește:

- E bine aici. Își închide pleoapele, fire verzui ne mângâie moi chipurile.

- Regizorul Lars von Trier, în filmul *Epidemic*, arată că atunci când trei șobolani își împleticesc cozile, e semn de epidemie.

Rămânem puțin gândindu-ne la aceasta – o epidemie somnolentă ne învăluie chipurile, îngreunându-ne pleoapele și încetinindu-ne gesturile.

- Pe *Wikipedia*, spun eu într-un târziu, înotând în lichidul dens care de ceva vreme ne scaldă obrajii, la fel cum tot de ceva vreme afară a început să plouă – o ploaie efervescentă creează vârtejuri pe trotuar, absorbindu-ne cozile și multiplicându-ne dorințele – se dă o soluție la astfel de probleme.

Ochii Andreei plutesc în derivă pe lângă noi, ochiul stâng i se zbate din când în când împotrivindu-se unui vis, în timp ce celălalt ochi se închide cu gesturi obosite și nepăsător exteriorului, se învelește în pleopă și oftează apăsător, nemulțumit de tratamentul la care este supus și totuși recunoscător dezlipirii de geam. Andreea, revenindu-și din somnolență și totuși căscând iarăși, îndemnându-mă să repet acțiunea de mai devreme și să pătrund în noul ei căscat, lucru pe care totuși mă abțin din a-l face, deși tentația crește odată cu buzele care înfloresc în acest nou căscat, Andreea sugerează:

- Dă-ne linkul.

Mă concentrez și, încruntându-mi privirea, arcuindu-mi sprâncenele și îndreptându-mi antenele spre cea mai apropiată rețea de internet fără fir, căutând astfel câteva momente – momente rapide să năpustesc asupra noastră, colorându-ne piciorușele și gâdilându-ne pielea – mă conectez la această rețea lăsând informația să se acumuleze într-o grămăjoară lângă noi. Prin această grămăjoară scurm excesiv de atent cu buzele, permițând uneori limbii să iasă pe acolo și ajutându-mă de ea pentru a scotoci mai departe. Obosit, mă opresc un moment și, deodată hotărât și prinzând și mai mult curaj sub privirile adormite ale Andreei, casc gura și înhaț cât mai multă informație, pe care o mestec apoi ca pe tutun și în final, simțind ceva tare în locul unde ar fi trebuit să fi fost măselele mele, pipăi acolo cu limba și aduc informația contondentă cât mai în față, scuipând apoi linkul: un link albăstrui ne iradiază chipurile, emițând o căldură benefică trupurilor noastre și îmbiindu-ne.

Gabriel, ieșind și el din valul de acalmie care ne cuprinsese rând pe rând, își ridică o sprânceană în semn de admirație pentru linkul pe care m-am străduit să li-l prezint, în

această formă desăvârșită, curățat de toată informația radioactivă sinapselor noastre și numai bun pentru a fi acum procesat în occipital, Gabriel mormăie în semn de adâncă apreciere pentru efortul pe care l-am depus, și începe să se târască greoi înspre link, lăsându-l încet-încet să îl consume. Dispare acolo, urmat la scurt timp de mine, care îi copiez iarăși gesturile și las linkul să mă acceseze strecurându-mă grațios și entuziasmat de acest sfârșit. Andreea, lansând un ultim căscat pe care acum nu-l mai poate admira nimeni, ne urmează în interiorul linkului.

IX.

Ne petrecurăm astfel restul nopții, emițând în eter sfârșitul unei lumi în gigaherți.

Hai să îmbătrânim împreună, dragă

Descopăr alte unghiuri și un alt parfum când plimb

Pe formele-ți inerte mișcările-mi încete

Ion Vinea

I.

„- În curând o să murim, mi-a spus el și s-a așezat mai bine lângă mine. Adică, în curând o să murim, asta mi-a spus și s-a așezat mai aproape de mine, cu mâna stângă pe sub ceafa mea, ridicând puțin brațul ca să nu mă incomodeze. Mi-a spus că în curând aveam să murim și eu i-am făcut loc brațului și mi-am așezat cu grijă capul ca să nu-l deranjez, am testat puțin terenul, și deși am judecat că aveam să amortim amândoi în poziția aia, doi moși căutând poziția în care să doarmă fără să se deranjeze unul pe altul, și amortind în scurt timp și repositionându-ne și între timp contemplând: *În curând o să murim*, și eu gândind: în poziția asta, amortiți și moși. Și împingând ușor brațul ca într-un puzzle uzat, cu figuri care din obișnuință se mai unesc – adică, de ce nu mi-aș ridica puțin ceafa, ca să-i permit lui să-și potrivească brațul, și eu să amortesc mai greu, dar să mor în curând.

- Ca să zic așa, eu niciodată nu m-am simțit tânăr, ca în *Cazul curios al lui Benjamin Button*.

Și pufnind apoi disprețuitor, în timp ce-și ridica brațul și eu îl foloseam ca pe o pernă suplimentară, de care, la o adică, nu aveam neapărată nevoie, dar era acolo și oricum, oricum am fi adormit, tot aveam să amortim și moși amândoi. Iar el declarând așa, în întuneric, când brațul era fixat și știa că doar cu greu avea să-l mai miște, cel mai probabil avea să îl uite acolo, și dimineța avea să-l caute cu mâna cealaltă, nemaștiind unde-l uitase, și declarând:

- Prost film!

Eu mă uitam la el dar era întuneric și degeaba m-aș fi uitat la el, l-aș fi văzut, moș,

spunând că Benjamin Button, el nu s-a simțit niciodată tânăr, curios dar în orice caz, prost film. Și eu deodată știind că nu mai puteam să adorm și totuși dorindu-mi să dorm ca să fiu trează dimineață, când aveau să vină copiii și să le pregătesc o gustare, o cafea, să scoată puf din țigări și să vorbească, și trebuind să adorm i-am spus:

- Dar încă n-am îmbătrânit, și chiar dacă am îmbătrânit – și aici încadrându-i palma cu propria palmă, și zâmbind oarecum inutil, dar el răspunzând poate fără să știe zâmbetului, simțindu-i căldura – am îmbătrânit împreună, dragă, și suntem tineri.

Dar nu era de ajuns și el tocmai spusese că nu, el nu fusese niciodată tânăr, dar eu îi interpretasem la propriu spusele și remarca mea cumva trebuia să scoată din bătrânețe și din sensul propriu totul și să ne facă din contră, tineri și improprii, dar nu era de ajuns și asta intuiam și eu, și știam că trebuia mai mult dar neputând gândi mai mult, continuând în același sens:

- Și mai ții minte, când nu puteam eu să adorm, ca acum, cu palmele așa, și îți ceream să mă adormi? Adoarme-mă, îți ceream, și tu mă adormeai, cu leacul tău, cu somniferul poveștii noastre, în care începeai de când ne cunoscuserăm, apoi îmbătrâneam împreună și ajungeam în patul nostru.

Și el simțind un fior de-a lungul brațului, încercând să riposteze, totuși știind că așa făcea mereu, dar nevoit să riposteze, ca să cedeze greu, și nemaiputând riposta:

- Dar numai eu ajungeam în patul nostru, tu rămâneai acolo și adormeai în mijlocul poveștii, nu mai apucam să îmbătrânim sau îmbătrâneam înainte să îmbătrânim...

- ... rămâneam tineri, ca acum, mai spune-mi, Andrei, adoarme-mă, ca să pregătesc dimineața dejunul și cafeaua, să vorbim cu copiii și ei să fumeze. Apoi amorțindu-i mâna, și moș:

- O să îți spun, și tu o să adormi și o să fie dejunul pregătit dimineață, copiii or să întrebe ce mai facem, am primit vreo veste, de sus, și noi o să zâmbim pentru că ei glumesc, și noi înțelegem asta, iar ei o să fumeze.”

II.

Trecuse bine de orele 22 și Andrei avea ingrata misiune de a-i povesti, pentru a mia una oară, la fel de clar și structurat denotativ, povestea lor de dragoste. Trebuia să recunoască faptul că nu mai făcuse de mult asta și simțea un fior, deși coardele vocale deveniseră, de-a lungul timpului, semivocale, iar întunericul era din ce în ce mai greu de suportat. Părul li se așezase ca o pânză de păianjen, înnodat pe alocuri dar electrificându-le slab trupul, și amorțeala câștiga teren în timp ce Andrei invoca timpul, încercând să dezlege istoria care dormea alături, așteptând:

- Era mereu duminică dimineață, și pe cearceaf jucau luminile în filmul nostru – pe genunchiul tău, străpungând decolorat perdeaua, razele ne arătau clubul în care nu știu cum ne-am sărutat prima oară; ceva mai încolo, alunecând pe coapsă, se proiecta celălalt scurt-metraj, puțin absurd, puțin cam tragic, în care Andrei o cucerește; *sequelul*, înspre sâni, unde o cere în căsătorie, și, evident, primul copil, un film jenant jucat pe locul unde... mă rog, se înțelege.

Întindeam mâinile curioși și derulam luminile de pe genunchi, care ne gădilau și ne uitam aiurea: era un bar care se numea *Crossroads* și noi nici nu ne cunoșteam. Eram, cum să spun, teribil de tineri, și dacă mi-ai fi spus atunci că aveam să îmbătrânim împreună, dragă, l-aș fi preferat pe fratele tău. Am avut noroc atunci, nu mi-ai spus nimic, decât din ochi și din mișcări. Dansai cu mult înainte să fi început dansul, pentru că ți se unduia părul și-ți jur că n-am văzut păr mai al dracului!

Oblic tăiat,
și în jurul bărbiei,
te încadra într-un anume fel,
încât cerea o mână care să-l separe,
de chipul tău și tot ce-l compunea.
Cu mâna chipul astfel mângâindu-l,

artă extravagantă-n armonia ei,
pașii ni se încrucișau într-un ocol,
și muzica era, în mintea noastră, discobol.
Ne învârteam pe lângă ritmul ei,
în contra-timp și sens,
căci timpul îl făceam și-l controlam –
preț de-o secundă, și o secund-o transformam într-un minut,
dar nu era de-ajuns și n-avea sens, și-atunci ne-am sărutat.

Mai întindeam, mereu duminica dimineață, mâinile spre coapsa ta – ce-i drept, mai mult eu făceam asta, dar mă urmași și apărea scurt-metrajul acela, care cred că era preferatul tău: se făcea, habar n-am cum, că ne plimbam pe o stradă. Vedeam mai întâi crengile prăjite, prin care imaginea se strecura ușurel, și ea îl ținea pe Andrei de mână, cam neconvingător. În momentele astea apăsam cu palma pe coapsă și imaginea devenea mai clară, dar uitam ce căutasem cu mâna acolo și continuam, ba chiar înaintam, zâmbind puțin, pentru că tu erai concentrată la scurtul nostru metraj, în care cei doi păreau să se certe. Eu continuam lipsit de scrupule să-mi rotesc mâna, din ce în ce mai aproape de locul unde voiam să ajung, având însă grijă să nu fac gesturi prea bruște, în timp ce tu te vedeai acolo spunând:

- Nu pot să fiu niciodată sigură dacă vorbești serios sau nu!

Iar eu, acolo, te țineam de mână și încercam să te conving de ceva, în timp ce dincolo, în patul nostru, îți studiam respirația, momentele în care-ți coborai pleoapele, și calculam unghiul format de ochii tăi, focalizați pe coapsă, văzându-te pe tine în fața Operei:

- Aș vrea să te cred dar nu cred c-ar fi o idee bună, îmi spuneai tu, ca un om serios.

Iar eu zâmbeam, și atunci, și duminica, și acum. Dar atunci mi-am curmat zâmbetul și ți-am desprins iar părul de chip, cercetând curios firele lui cauciucate, numărându-le și luându-le pulsul, și tu continuând:

- Andrei...!

Și eu zâmbind, atunci, pentru că știam că, da, de ce nu? Și împărtășindu-ți:

- Hai să îmbătrânim împreună, dragă.

Și te mai cuceream a doua oară, duminica, plimbându-mi palma îngrijorător de aproape, și tu cedând și urmărind apoi următoarea proiecție, în care se făcea că ne căsătoream.

III.

Andrei ar fi continuat dar ea adormise. Trecuse bine de mijlocul nopții, era vremea când realitatea apărea umbrită, așa că îi veni o idee. Având în vedere că nu era prima oară când făcea asta, se sprijini într-un cot și o privi preț de câteva minute, asigurându-se că adormise. Adormise, respira regulat și îi tresăreau pleoapele. Își îndepărtă privirea spre tavan și încercă să se îndepărteze cu totul, cât mai departe, ca să poată continua. Oftă. Își întoarse privirile spre ea. Îi venea greu. Lenjeria de pat îl înfășura și îi despărțea, semiîntunericul îl intimida și în același timp îi dădea ghes; un cuvânt, nu o să observe nimeni, și apoi totul vine de la sine, nici nu mai contează cum. Nu e atât de ușor. Se întoarse resemnat pe cealaltă parte. Pe geam putea vedea blocurile, structurate matematic, dându-i senzația că ar alcătui decorul unui film, poate chiar *Rear Window*, și el avea șansa de a rezolva o crimă.

„Acum, bineînțeles, noi suntem moși dar povestea asta ți-am spus-o de atâtea ori în atâtea feluri, și ai mai adormit de-atâtea ori ascultând-o, încât n-a mai rămas decât un singur lucru de făcut. E greu totuși, dar tu dormi atât de plăcut, în timp ce eu simt cum o să murim în curând, o moarte care ar merita și ea, de ce nu?, povestită. Tu te-ntrebai atunci dacă poți sau nu să ai încredere în mine, dar au trecut peste 50 de ani și uite, nu mai există întrebări. Avem doi copii și ei au copiii lor, și suntem pentru toți un reper. Nu-i așa că în sinea ta, acolo, îți spui că erai proastă atunci, îndoindu-te? Da...

Eu mi-am dorit de mic să fiu actor, dar n-am avut talent, trebuie să recunosc. După aia, voiam să fac filme pentru adulți. Scuza mea, mă gândesc acum, e că eram teribil de tânăr.

Dar asta nu e o scuză, retrospectiv vorbind, din contră. Trebuia să stau acum nu singur vorbind soției mele care doarme și spunând că voiam să fac filme pentru adulți când eram tânăr, ci trebuia să le fi făcut și acum să le povestesc, și la sfârșit să cadă, ca o ghilotină, concluzia: singura mea scuză e că... eram teribil de tânăr atunci, dar la final lumea să zâmbească, admirativ, *Ce viață a avut Andrei...!* Trebuia să se fi făcut filme despre mine, un nou caz al *poporului versus Larry Flynt*.

Dar nu despre asta voiam să-ți vorbesc.”

Aici se opri pentru că ea respirase mai greu. Nu-și mai simțea acum mâna deloc dar nu luă aspectul în seamă și, după ce se asigură că dormea, continuă să-i șoptească:

„Mereu am vrut să-ți spun povestea asta altfel, așa cum s-a întâmplat de fapt. Îmi era însă frică, să nu fiu acuzat de imoralitate, eu, care mă visam un Larry Flynt, îmi era frică să nu mă acuze soția – care pe atunci, când au început toate poveștile astea, nici măcar nu-mi era soție – de obscenitate sau alte porcării.” Și se opri iar, cercetându-i palma, care căzuse de ceva timp din propria lui palmă. Oftă. I se închideau ochii dar prefera să o privească așa, întunecată. Căută sprijin undeva dar avea trupul obosit și bătrân, și perspectiva morții dormea în același pat. Se gândi că avea drum lung de parcurs, și avea să-l parcurgă singur dar purtând și povara ei, căci pentru ea pornea:

„Când ne-am întâlnit eram beat și a doua zi zău că nu mai știam cum și dacă ne-am sărutat, povestea am reconstituit-o prin martori oculari. Îmi imaginez însă că așa trebuie să fi fost, cu părul tău în condiție excelentă, ca de obicei,

tăiat oblic și înconjurându-ți chipul,
noi dansând, anevoie,
pentru că n-are nimeni misiune ușoară dansând cu mine,
eu glumind din când în când, nici prea mult, nici prea tare –
nu voiam să-ți distrag atenția –
și tu crezând nu știi ce porcării despre mine.
Eu speculând și sărutând.

Adrian Haidu

Hai să îmbătrânim împreună, dragă

Neîncercând mai mult, ca de obicei în astfel de situații. Da, eu așa acționez, singura diferență – de obicei partenerele erau urâte. Nu tu. Nu.” Se obișnuise cu întunericul și ea, calmă, probabil visa. Se înarmă cu răbdare și se simți totuși bine pentru că niciodată nu mai fusese cinic. Avea o operație complicată de dus la capăt, autopsie, și încă nu ajunsese să folosească bisturiul. Îl simțea însă, rece și obiectiv, și-l vedea sclipind în palma care acum îi era eliberată de orice strângeri sau constrângeri.

„A urmat după aia întâlnirea din fața Operei. Mare operă de artă ce ți-am spus atunci! Intuisei tu, acum babă și murind lângă mine, atunci îndrăzneală și propunând – hai să ne plimbăm, dar sugerând asta, și noi plimbându-ne printre copaci, și iarnă. Peste câțiva ani ne căsătoream și după aia îmbătrâneam dând naștere la un copil, apoi la încă unul, dar atunci erai zvăpăiată, excelentă, și totuși ai intuit, - *Nu pot să fiu niciodată sigură dacă vorbești serios sau nu!*, și eu trebuind să răspund ceva care să-ți schimbe părerea, dar neexistând așa răspuns, spunându-ți ceva care să ne distragă – și pe măsură ce le rosteam, cuvintele, ale dracului!, se îndeplineau, și îmbătrâneam împreună, dragă. În felul următor: Hai – și ni se schimba statutul social, să – și apărea Cristina, draga noastră Cristina, domnișoară în vârstă de o zi, *îmbătrânim* – uite-l și pe Marius, asta o să ajungă mare!, *împreună* – și uită-te la noi, *dragă*.”

IV.

Închise ochii. În mâna lui simțea rece bisturiul, și îl ridică oarecum curios. Deschise ochii și iar oftă:

„Trebuie mai întâi să fac o scurtă paranteză, pentru că peste câteva ore în bucătărie o să fumeze Cristina și Marius povestindu-ne minunății și admirându-ne pentru că noi încă ne ținem de mână, și care alți moși mai fac asta și câți alții s-au mai iubit bătrâni, împreună?, și noi fiind fericiți, cum a fost și săptămâna trecută și cum o să fie săptămâna viitoare, și după ce o să scoată un nor gras ca un pelican din țigară, o să mă invite în sufragerie, să deschidem televizorul și tu să stai cu fiică-ta, de vorbă, și noi să vedem

ceva. Poate vreun meci, cum s-a mai întâmplat, și eu să stau să mă gândesc iar: ăsta e al meu, la o adică, l-am crescut și i-am lăsat mână liberă, am încercat numai să-l fac în așa fel, încât să nu fie prost, sau dacă o fi să fie prost, să fie prost în legea lui, dar singur. Dar fiind nevoit să stau lângă el, și să vedem un meci, și să îmi crească ochii, nevoit fiind, când la 75 de kilometri depărtare, un puști de 23 de ani, crescut de tac'su fără mână liberă, un tată dintr-ăla, cum se făceau pe vremuri, masiv și mirosind a ulei negru, cu unghii late și fioros, cu nări de oțel, militărește tuns și ascunzându-și întreaga filosofie după niște ochi modești, arcuiți înăuntrul lor, scurți, și dincolo de ei filosofia lui mărunță dar corect întocmită, tunându-i fiului: *tu să nu fii prost!* dar altceva înțelegând prin *prost*, și fiul lui privind admirativ și gândind cine știe ce bazaconii, înțelegând naiba știe ce, și înscriindu-se de mic la un club mărunț de fotbal, două cartiere depărtare, ivindu-se acolo cu taică-su de mână, care-l privea acum încrezător, pe el, un drăcușor de 12 ani, cu pantaloni scurți și picioare subțiri, pe care se prelingea o fâșie de sânge pentru că în noaptea aia-l pișcase un țăntar și nu găsisese timp mai bun să se scarpine decât pe drum, cu taică-su de mână, și rupându-și în cele din urmă coaja, tot scărpinând nervos și din cauza lui taică-su nevoit să-și micșoreze din când în când pasul, și apoi, oprîți în fața antrenorului așa: taică-su, rostindu-i numele și chiar vorbind în numele fiului – un drăcușor de 12 ani în pantaloni scurți și nervos, fericit că acum gata, nu îl mai mânca dar jenat de sângele care îi colora piciorul subțire, și privind vinovat înspre tată, care vorbea cu persoana care avea să îi fie antrenor 11 ani de aici înainte, un alt fel de tată care din când în când îi mai spunea: *tu să fii fericit dacă ajungi în B*, - și scuipând scurt și subțire în spate, revenind – *că voi toți vreți în A, da' și-n B, se plătește ca lumea...* Și el înțelegând și jucând bine, și ajungând totuși în A, iar într-unul din cele mai importante meciuri pentru Steaua, preluând la un moment dat mingea și alergând așa cu ea, pe un teren imens cu iarbă frumoasă, pe care, la o adică, i-ar fi plăcut mai mult să se așeze, cu prietena lui, focoasă și împlinită, dar care, când îți era lumea mai dragă, spunea câte-o prostie, o arunca așa, ca o grenadă, verde-n față, de era anul trecut să dea de dracul, când i-a spus lui taică-su că el, fiul lui adică, nu prea seamănă cu el, și crezând că face o glumă

bună și că, de ce nu, își permitea acum, că poate el, fiul lui adică, poate nu era chiar fiul lui, și râzând, și el gândind: *Doamne maica domnului!* și făcându-și cruce cu limba, dar, chiar și așa, tot i-ar fi plăcut mai mult să o scoată la picnic, aici, să așeze păturica pe partea din mijloc, dreapta, și aici gândind ca un mijlocăș dreapta ce era, i-ar fi plăcut mai mult decât să alerge împingând mingea cu piciorul mereu în fața lui, de parcă cine știe ce-l împingea și pe el de la spate, și eu fiind aici nevoit să casc ochii, lângă Marius, care îi dă âștuia un sfat pe care el însă nu-l aude și chiar dacă l-ar auzi, de ce să paseze, și gândind: *ce vor âștia doi care aleargă din sens opus spre mine mai-mai să le sară inima din piept?* și trecând ușor pe lângă ei cu tot cu minge și oprindu-se abia la marginea careului mare, și oprindu-se, amintindu-și că asta e plătit să facă, să stea în mijlocul din dreapta al terenului, să aducă mingea aproape de poarta adversarului și cumva să o introducă acolo, și gândindu-se că dacă înscrie, după aia are un motiv în plus să îi ceară prietenei, cu toată lipsa ei de tact cu tot, să facă naiba știe ce prostii în noaptea aia, prostii suplimentare, și, bineînțeles, salariul lui și cota care ar putea să-i crească, numai să lovească mingea asta pe care o oprișe la marginea careului și ea cumva să nimerească poarta. Și eu aici trebuind să mă ridic de pe canapea, și să fiu încordat și să urlu și să mă treacă toți fiorii, să își arate și timpul mușchii venoși, în fața noastră, pentru că suntem tată și fiu și ne uităm la un meci de fotbal și ne-am ridicat încordați așteptând să intre mingea într-o poartă, la 75 de kilometri depărtare, având apoi ori să îl înjurăm, ori să îl admirăm și să îl transformăm în următoarea stea și principalul subiect de conversație pe fostul drăcușor de 12 ani, acum oprit la 23, cu o minge în față și ridicând din umeri, adică, trebuie să facă acum ceva, așa merg lucrurile, nu poți să înveți să controlezi o minge timp de 11 ani și acum să nu faci nimic, cum ar fi o focă antrenată ca și el, 11 ani sau poate mai puțin, dar oricum de la care toată lumea se așteaptă să își arcuiască botul lovind mingea și bătând apoi din palme, cum ar fi să stea foca aia așa, pe gânduri, ca el acum, și lovind-o mingea în bărbie gândind: *Doamne maica domnului!*

De ce nu pot să stau în bucătărie cu Marius, cu cărțile pe față, fără televizor ca intermediar, fără drăcușorul de 23 de ani pe care nu-l cunoaștem și care împinge încolo și

încoace mingea, lipsit de consecințe, să stăm amândoi și fără să vorbim, despre ce să vorbim? despre ce s-ar putea vorbi? viața este așa cum se vede, așa că să stăm și să ne uităm unul la altul, ca la un film.”

Aici iar se opri, vlăguit. Vorbise repede și nu-și putuse urmări propriile gânduri, dar vorbise încet și ea nu se trezise. Afară avea în scurt timp să se lumineze. Continuă să o studieze puțin și, după ce căpătă destulă încredere în sine, oftă iar scurt și reluă:

„Încă o paranteză și ajung și la ce voiam de fapt să-ți spun. Văd că noaptea ține mai mult azi și ține cu mine; iar când vorbesc cu Cristina, atunci abia născută dar azi femeie puternică și controlând mințile oamenilor – căci până la urmă asta înseamnă *human resources*, adică un om care se pricepe la oameni, cum ar veni, se vede asta prin felul în care-mi vorbește. Și data trecută, tot laudându-se cu soluția ei anti-criză și disponibilizările din Mioveni, complicată treabă cu administrarea resurselor umane, dar se reduce totul la costuri și atunci să dai mioveneni afară pare pur și simplu și eficace, la o adică, la îndemână. Și ea pufăind când spune asta, și împlinită. Pufăind de parcă așa se duce viața, puf cu puf, sus. Stau așa și mă întreb ce-or spune miovenenii despre chestia asta cu resursele umane. În Mioveni – care nu este nici sat, nici oraș, ci o uzină Dacia – oamenii sunt simpli ca mașinile pe care le produc. Acolo, în uzine, se fac și se desfac viețile lor, acolo se întâlnesc, din asta trăiesc și tot acolo se însoară. Ba unii mai și nasc lângă linia de producție, și copiilor li se spune ca să adoarmă că așa au venit și ei pe lume, pe banda rulantă la care au lucrat cu toții, uite, ochii îi ai de la mă-ta, nasul cârn de la mine și curiozitatea de la bunică-ta, stăteam toți lângă banda rulantă și-ți mai montam câte ceva. Serile în Mioveni sunt faine, se-adună în scara blocului tot cartierul și dacă-și pun mințile la contribuție ar putea să construiască singuri o mașină. Cei mai bine văzuți sunt cei de la logistică, ei iau softul de la muncă și își configurează singuri *gadgeturi* și alte bazaconii la mașină. Apoi se mai sparg semințe și Vasile povestește iar despre unul, Vlad al lui Glodeanu, care la 13 ani i-a luat mașina lui taică-su și s-a plimbat cu ea toată ziua, știind să conducă foarte bine, ca orice mioveneian de 13 ani. A început la un moment dat să-l urmărească poliția dar el, ca orice mioveneian, curgându-i șofatul în sânge din tată

și mamă în fiu și fiică, a scăpat de polițiști și a parcat mașina în fața blocului, ba chiar așa de surescitat a fost, că a zgâriat 32 de mașini până s-o oprească pe a lui taică-su chiar în fața scării blocului unde se sparg acum semințe rememorându-se pățania lui Vlad al lui Glodeanu. A scăpat însă de poliție și, ca orice mioveneni cu bun simț, vecinii nu i-au făcut nimic, doar că trei luni de atunci încolo Vlad al lui Glodeanu nu s-a mai dus la școală și a reparat mașinile zgâriate, apoi le-a vopsit. Au venit francezii și l-au luat cu ei să-și termine în Franța studiile și să muncească la Renault. Cristina în schimb a disponibilizat 600 de mioveneni ca soluție anti-criză și acum e promovată ca *senior human resources manager* la Dacia. Bine, că nici Marius nu e mai prejos sau sus, toată lumea știe că în construcții se fură cel mai mult, dar să nu vorbim despre asta.”

Făcu o nouă pauză și se chinui să-și amintească despre ce voia să vorbească, în timp ce afară se întâmpla ceva ciudat cu întunericul, care suferea din pricina unei lumini ce sentindea spiroidal, viermuind. Își aminti de bisturiu, și, simțindu-se la capătul puterilor, se hotărî să-l folosească:

„Întotdeauna, ziceam, am vrut să-ți spun adevărata noastră poveste de dragoste, care a început când am făcut pentru prima oară sex oral. Era o noapte plină, pleznind într-însa, cum se făceau odinioară, și eram speriat și cu inima în gât, întins pe spate pe un pat, abia te cunoșteam de câteva săptămâni și mă gândeam că ăsta e momentul, și tu cu priviri ciudate-n ochi, cum nu credeam posibil, și amândoi excitați, cu mâinile descoperind mereu alte umbre și un alt parfum plimbând pe formele-ți inerte, și mișcările-mi încete, mi se părea groaznic ce ni se întâmpla și nu știam cum dracului să mă comport, și-atunci s-a întâmplat (și tot atunci m-am îndrăgostit).

S-a întâmplat în felul următor:”

V.

Prima moleculă de lumină îi gădilă pleoapa și vocea lui Andrei începu s-o cheme lângă el, cercetă curioasă cu marginile ochilor și, deși îi ascultase de ceva vreme

poveștile, abia acum începu să le înțeleagă și să le acorde importanță. Auzi:

„Se făcea că eram tineri, și patul se căsca în jurul nostru, învăluindu-ne prin cearceafuri albe și zbatându-și aripile prin penele pernelor, propulsându-ne deci la o semi-înălțime apreciabilă, unde pluteam învăluindu-ne lent în spirală, molcomi și flămânzi, înfulecându-ne trupurile care se jucau în felul următor: fie corpul meu o dreaptă aparținând planului patului, iar tu căzând perpendiculară pe pat, și cu mâinile jucându-ți-se pe pieptul meu, nu făceam altceva decât să demonstrăm că mâinile tale, de ce nu, în spațiul care se crea jucăuș și derivând din noi, că mâinile tale erau la fel de perpendiculare pe linia corpului meu. Și de aici, nu ne mai rămânea decât să găsim reciprocele teoremei celor trei perpendiculare și să le exploatăm unghiurile, în timp ce lumina se diminua focalizându-ți mâinile, patul continuând să sfideze gravitația și noi încălcând legea termodinamicii, degajând așa fum ca niște țigări grele de foi, răsucite și umezite cu buzele, și aprinse într-o duminică noapte la semi-înălțimea de la care ne consumam trupurile. Nu mă așteptam să faci atunci ce ai făcut, dar unele lucruri se întâmplă indiferente, și mâinile tale mângâind se apropiau ca doi gasteropozi de sexul meu și sărutările tale dansate păreau atrase cu pași ocoliți către același loc, în care se compactase întreaga mea ființă. Ființă, adică un eventual suflet împachetat într-un sistem complex de oase învelite cu piele, și cerebral, care gândea atunci că așa ceva nu este posibil, și pleznind la contactul buzelor tale cu un penis la fel de mirat ca posesorul lui. Căscam ochii ca la meciurile de fotbal, și ce control în felul în care-ți arcui ai dibaci limba, și ce plăcere se ivea de-acolo, proiectându-mă la 75 de kilometri depărtare de orice, iluminat de-odată, de parcă până atunci fusesem un dobitoc oarecare, și-abia în noaptea despre care am mai spus c-ar fi fost plină, abia atunci apucasem să trăiesc ca un om – să te simt adică pur și simplu transcendentală, cum ar veni, produceai efecte speciale prin simplul contact, un fel de *full contact*. Cu ochii căscați scena arăta în felul următor – era ascuns de părul tău, oblic înconjurând ca o cortină sexul, era ascuns-acolo întreaga mea esență, și nu știu zău ce și cum făceai, dar tot ce și cum făceai mă crea pe mine dincoace, alungit stând și așteptând să se întâmple ceva și mai fenomenal, dar era o

plăcere diabolică și draci chiar jucau în jurul nostru, plutind și ei, și noi, și voi, dansând pe ritmul muzicii create deci de buzele tale, adevărate petale carnale, din care înfloreau miraje, și tu, fată morgană, silențioasă și imposibilă, cu mișcări care comprimau universul, la punctul de contact dintre buzele tale și sexul meu implodând universul, scurgându-se acolo vijelios și-accelerat tot spațiul – se crea adică o tornadă care lua pe sus scaunele, biroul unde proiectam eu pe vremea aia programe de șah, lua pe sus și computerul, dulapul, tornada devenind din ce în ce mai năprasnică, forțată și controlată de buzele tale pivotând în jurul sexului meu, comprimând acolo oglinda de argint, unde ne reflectam duminica dimineață trupurile după lungi partide de amor și șah, și toate astea învârtindu-se în jurul punctului ăsta, al cărui forță convertea universul în format .sex, smulgând la un moment dat tavanul și acoperișul, tornada atrăgea spiroidal absolut totul – mașinile vecinilor, bucăți de trotuar, câini comunitari și ploi, România, bătrâna Europă, care se sprijinea ca de-un baston de Asia, și toată Terra, și după aia alți aștri, începând cu Alpha Centauri și pornind apoi pe această cale Lacteea, urmată de tot ce până atunci se ținuse la prea mulți parseci distanță.

Și-aici, extenuate peste măsură dar mândre, ți se opreau buzele, și continuau ideea aceasta mâinile, ducând-o la noi puncte de maxim, și orgasmul era expansiune, și se scuipa în scurte jerbe la loc tot universul, și atunci mi-am dat seama că, da, adică te iubesc.”

Andrei obosi și își îndreptă privirile spre geam. Încă își mai închipuia blocurile vecine aparținând decorului din *Rear Window* și noaptea îi apărea astfel regizată de Hitchcock. Ea nu dădea niciun semn, mimând un somn plăcut, dar îl auzi reluând:

„Mă rog, ce a urmat după a fost lipsit de sens. Am început să caut momentele astea, care de regulă se ridicau la semi-înălțimea primului nostru contact sexual. Au început curând s-apară neînțelegeri dar treceam cu vederea, pentru că știam că acolo, când începea patul s-o ia razna plutind și învârtindu-se, acolo totul se rezolva și, de ce nu, se merita tot efortul. Așa am trecut prin primii câțiva ani, eu ascultându-te vorbind despre toate porcăriile, și zău, n-am citit niciodată nicio carte, și n-o ascund, dar parcă e mai bine

ca unii să nu citească pur și simplu, decât să citească așa cum o faci tu. Nu știu, unde nu e, nici Dumnezeu nu dă, nici omul n-ar trebui să insiste. Te-am ascultat însă de fiecare dată și la început chiar încercam să port discuții în contradictoriu, dar am renunțat repede și bine am făcut. Au trecut aiurea câteva zeci de ani și noi ne plimbam pe tot felul de străzi, ne opream în cafenele și berării și ne continuam drumul pe sub străzi, prin tunelurile metroului, unde ne întâlneam cu diferite persoane. Îmi amintesc, odată, străbăteam mirați un tunel și în fața noastră am găsit un copil, în vârstă de o zi, pe care l-am numit Cristina și l-am luat cu noi, și tot mergând Cristina începea să se dezvolte, în timp ce se dezvolta, noi ne certam pentru că nu așa voiam să se dezvolte, dar eu cedam pentru că erau șansele egale, cum ar veni, ca eu să fi fost cel care greșea, și după asta reinventam primul nostru contact sexual și lucrurile se uniformizau din nou, și ne-am mai întâlnit cu unul, căruia i-am spus Marius și el părea diferit, avea parcă mai mult potențial, ăsta avea să ajungă mare, dar tot un drac a fost și ăsta, în timp ce noi iar ne certam și eu începeam să cedez din ce în ce mai puțin și mai greu, ba chiar la un moment dat, îmi amintesc perfect, nici nu mai reușeam să ne excităm în vreun fel sau altul, și de atunci, singurele partide pe care le-am mai avut s-au desfășurat pe 62 de pătrățele, când albe, când negre, și tot mergând, acum toți patru, tunelul se răsucea diabolic și noi oboseam, iar la un moment dat Cristina a schimbat magistrala, urmată apoi de Marius, și când am obosit ne-am așezat în patul ăsta și am adormit imediat, ținându-ne de mână și pierzându-mi cealaltă mână pe aici, pe undeva.”

VI.

Se luminase întreaga cameră și Andrei adormise în timp ce își căuta mâna ascunsă sub ceafa ei. Ea se ridică încet, obosită și tristă, scuturându-se și îndreptându-se spre bucătărie. Își simțea ochii sudați la margini dar începu să pregătească micul dejun mașinal. Nu părea cu nimic schimbată de cele recent auzite, exceptând o ușoară lacrimă care gravita indecis lângă ochii sudați. Nu se gândea la nimic pentru că încă nu știa ce să

gândească, și timpul trecu repezitor. Cafeaua era gata când se auzi soneria care o readuse cu picioarele pe pământ. Cristina intră prima, gălăgioasă, urmată de Marius, care zâmbea mulțumit, și ea îi pofti în bucătărie. Un dialog se alcătui apoi din trei puncte diferite de vedere, și, tocmai când fu menționat, Andrei, cu ochi la fel de roșii ca ai ei, apărui. Cu gesturi leneșe își îmbrățișă fiul, apoi fiica, se așeză la masă ciugulind din micul dejun. Când mâncarea se termină, se gustară cafele și copiii își aprinseră țigări.

- ...Deși eu i-am explicat, dar se vedea că proasta n-a-nțeles o iotă...

- ...Că bugetul încă n-a fost decis, da' în mare se cam știe cine ce și cât. Eu zic că o să fie bine, mai ales că de când cu afacerea Bechtel...

- ...Păi și tu nu i-ai zis nimic, adică nu ei, dacă zici că nu pricepe, da' măcar aialaltă...

- ...Da, păi calculaseră și aștia, apropo de Bechtel, în Evenimentul Zilei, cică ar dura nu știu câte mii de ani să termine o secțiune numai.

Și în scurt timp țigările se stinseră și, în simbioză, se scurseră ultimele picături de cafea. Se lăsă un moment de liniște, întrerupt de Marius:

- Păi, hai că-ncepe meciul. Ne retragem?

O tensiune ca o negură se lăsă peste bucătărie; singuri, Cristina și Marius nu o percepură. Andrei își înfipse privirea în pământ, își frecă nervos brațul care încă părea să mai fie ușor amorțit, și ridică privirea înspre ea, care-i așteptă curioasă mutarea:

„Normal că eram curioasă, și obosită, și mai bătrână ca atunci nu m-am simțit vreodată. Mă uitam la tine și cred că atunci ți-ai dat seama, susținându-mi privirea, cum ai zice tu, de parcă ne foloseam forțele într-un război al stelelor, și tu pierzând și dându-ți seama că, da, am auzit adică. Dar ce nu știai tu, și aici erai dobitoc, pentru că nu știai adică, era că, da, și mie îmi plăcuse deși nu atât de mult, se pare, cât îți plăcuse ție. Știam și se vedea în intențiile tale că făceai pe toți dracii în patru ca să ajungi acolo, și pervers, măcar așa să mă simt și eu bine, că m-ai subestimat, și că știam că înghiți multe porcării și-mi faci, așa, pe plac, și că asta ne-a ținut totuși la un loc și uite-ne, bătrâni împreună, dragă. Dar lasă că și eu te jucam și până la urmă obțineam cam tot ce voiam de la tine, și poate la fel de pervers, cum ar fi să mă adormi atâția ani povestindu-mi în o mie de feluri

aceleași lucruri. Așa că normal că eram curioasă, și nici prin cap nu-mi trecea că aveai să spui, ronțăind cuvintele:

- Marius, noi în curând o să murim, și sincer, mă doare-n cur de Steaua.

Și fiul tău ridicându-și sprâncenele, gândindu-se ca mine atunci, că nu se știe adică dacă vorbești serios sau nu, dar tu lăsând la o parte orice ambiguitate, expectorând cuvintele:

- Mă simt așa, bătrân. Mă duc să așez piesele.

Și plecând ca o broască țestoasă, până în sufragerie, și ștergând praful de pe tablă și așezând piesele, așteptând în timp ce eu mă uitam când la Marius, când la Cristina, și spunându-le că tu ești cam țăfnos în dimineața asta, și c-ar fi totuși bine să-ți faci pe plac măcar azi, și venind după tine și așezându-mă la masă, privindu-te cum rar te-am privit vreodată, și acoperindu-ți palma cu propria mea palmă, construind zâmbete și împlinindu-ne obrajii, făcând prima mutare, intrând într-un gambit Evans pentru că știu că te incomodează, și uitând, preț de câteva mutări, de Marius și Cristina, de anii care ne-au încercuit marcându-ne și, întrerupându-ți gândurile, spunându-ți:

- Andrei, dobitocule...

Și tu zâmbind.”

Ce înseamnă Andrei

Nenorocite vremuri trăiește acum imponderabilul Andrei. Nu mai știe ce să mai zică, ce să mai facă, ce să mai vrea. Stă la biroul lui și scrie un nenorocit de eseu despre strategiile narrative folosite de Edgar Allan Poe de parcă asta ar avea vreo relevanță în fața faptului că, deosebit de concret, carnal și ireversibil, nenorocite vremuri trăiește acum imponderabilul Andrei. Și-a pierdut toate coordonatele: de la persoana cu care a trăit atâția ani, până la preferințele muzicale, literare și vizuale. S-au dus, pe rând, probabil printr-un efect de bulgăre de zăpadă, de teorie a haosului, mai întâi pictura, apoi literatura și muzica, și persoana pe care învățase să o construiască pentru a-l construi pentru a-și construi amândoi viața în așteptarea morții. Nu mai sunt, nu mai există niciun reper și nicio coordonată, de aici și imponderabilitatea fizică și psihică a lui Andrei. Debilul Andrei, nenorocitul Andrei.

Ce a vrut Poe să spună prin căderea casei Usher, ce vrea el să spună despre ce a vrut Poe să spună despre căderea casei Usher, ce va avea profesorul de spus despre ce a vrut el să spună despre ce a spus Poe prin căderea casei Usher?

Fixând veioza pe Poe, ochii țintind în monitor, mâna plimbând pe tastatură, Andrei începe să scrie. Începând să scrie, eseul capătă nervos contur, adâncime, autonomie și capacități autogenerative. În timp ce scrie, Andrei încearcă să-și însușească toate caracteristicile eseului. I-ar prinde bine un contur, o adâncime, o autonomitate și mai ales o autogenerativitate. Cu alte cuvinte, o nouă identitate.

Eseul devine din ce în ce mai interesant, este posibil ca Andrei să fi găsit chiar lucruri noi și importante de spus despre povestioara asta a lui Poe. Ba chiar este posibil să explice lucruri până atunci neînțelese. Să fi descoperit indescoperibilul. Dar nici asta nu ar schimba nimic din faptul că lui Andrei îi lipsesc orice repere și coordonate, din faptul că nu departe cineva plânge pentru că Andrei nu îi mai este nici reper nici coordonată, probabil prin același efect al bulgărelui sau al haosului. Căci de fapt ce este acum imponderabilul Andrei decât un bulgăre haotic?

Autogenerarea este, gândește Andrei, pentru el, inerție. Căci de fiecare dată când viața lui se oprește, se oprește pentru puțin timp, stă locului acolo, și se autogenerază mai departe, din inerție. Andrei se oprește aici din a tasta și își ridică privirea spre tavan, își dilată ochii și nările, încercând să înțeleagă de ce studiază la fete geopolitica și la băieți gramatica? Pentru că fetele se nasc cu o geopolitică, putând fi studiată, sintetizată și folosită, în timp ce băieții nu se nasc ca o identitate de sine stătătoare. Identitatea lor se construiește conform unor norme gramaticale. Continuând să privească tavanul, Andrei și-l imaginează pe Sausseur, stând pe patul lui, încercând să îl facă mai ponderabil: „Ești Andrei”, zice Sausseur, „pentru că nu ești Mihai sau Gabriel”. Ai dreptate, nu zic nu. Ceea ce înseamnă că Mihai și Gabriel îmi construiesc mie identitatea. Dar nu au cum s-o construiască pe toată. Îmi lipsește muzica, poezia, pictura, și persoana care acum plânge pentru că îi lipsesc.

„Dacă devii”, zice Sausseur, cu un aer de enervare, „Dacă devii sentimental, să știi că eu...”, se oprește puțin, cercetând împrejurimile de parcă le-ar vedea pentru prima oară, „Să știi că eu... mă duc la Corina!”. Nu ar fi rău, îi răspunde Andrei, avem în curând examen. Cred că i-ai fi mai degrabă de ajutor ei decât mie. Sunt Andrei pentru că nu sunt Mihai sau Gabriel, dar asta nu mă face cu nimic mai ponderabil.

Lângă Sausseur, Andrei îl materializează pe Chomski. Evident puțin intimidat de prezența celui alt atît de aproape de el, Chomski pufnește enervat și se trage mai departe. Își așază apoi piciorul stâng peste cel drept, țintește cu privirea spre Andrei și completează: „Ești un semn”, zice Chomski, de parcă asta ar însemna ceva. „Ești un semn”, continuă Chomski, dându-i lui Andrei speranțe, „Ești un semn în căutare de semnificații”.

Eu aș putea să vă vorbesc despre nimic la nesfârșit, dar mi-e teamă că v-ați pierde repede interesul, spune Andrei, singur în camera lui. Din cauza asta, sunt mereu constrâns cenzurii voastre, și, mai mult, autocenzurii. Pentru că sunt unele lucruri pe care aș vrea și eu să le aud de la mine, și anumite feluri în care le vreau auzite. Pentru că și eu mi-aș pierde interesul până la urmă. Autocenzurat cum mă prezint în fața voastră, sunt pe

deasupra o victimă a propriilor voastre cenzuri. Indiferent despre ce aş vorbi, când este Gabriel de față, sunt exprimări pe care trebuie să le evit, sunt concluzii la care aş face bine să nu ajung, și, bineînțeles, elemente extraverbale. Nu îi pot vorbi lui Gabriel pe un ton plângăreț, trebuie să fiu decis și siguranța de sine să iradieze ca în eseurile lui Emerson. Teme întregi sunt interzise când vorbesc cu el – să îi vorbesc despre lucruri mari ar fi o impolitețe, aş putea face asta doar în cheie ironică și c-un umor modern – aş intra deci pe o pantă riscantă. Mai trebuie, vorbind cu Gabriel, să fiu scurt și la obiect, altfel i-aş consuma timpul și mi-ar spune-o direct. Să am o gândire corectă și argumente. Să ies din cotidian și, dacă mă bate gândul, să-mi aleg cu grijă comparațiile. Abia îndeplinind condițiile astea, mă pot gândi la a-i vorbi lui Gabriel, deși sunt sigur că nici condițiile nu le-am putut stabili corect. Îndeplinindu-le, totuși, m-aş înfățișa rupt de două cenzuri în fața lui, iar lucrul – cât de mic – pentru care voiam inițial să îi vorbesc, s-a transformat și și-a pierdut de două ori intensitatea. Cu Mihai datele sunt puțin mai diferite. Personalitatea – ca și fizicul – lui Mihai permit mai multe, fiind stângaci în relațiile interumane și mai nevertebrat ca Gabriel. E prima impresie care cade totuși ușor la o analiză aprofundată. Vorbind cu Mihai, sunt lucruri pe care evit să le spun pentru că discuția ar aluneca într-un loc potrivit – e locul unde se simte cel mai bine și starea asta de multe ori nu o împărtășește – e, de altfel, imposibil – nimănui. Prins în retorici trubadure, Mihai găsește amuzantă simpla aluzie la antici; el ți-ar vorbi despre subiecte mari metaforic până la rădăcinile părului, cu rezultate difuze ca privirea lui ascunsă-n ochelari. Mihai mai pune și altă problemă – vorbind cu el, pornesc c-un handicap cultural din care numai prin combinații active de idei mai pot ieși curat. Din cauza acestui handicap, folosesc pe post de cârjă (pentru a mă mișca verbal) abstractizarea uneori dusă la extrem, căci concret cu el nu pot fi decât inferior. Iar lui Mihai îi place să vorbești frumos chiar până la poetic. Imaginați-mă cu-acești doi cenzori în fața mea (al treilea), încercând să vorbesc. Materia din care lucrul pe care-l vreau exprimat e făcut, e o materie care de trei ori va fi modelată înainte de-a ieși din gura mea. Și asta e doar începutul.

Andrei se ridică de pe patul său și iese decis. Nu a renunțat însă la Sausseur și

Chomski, care îl urmează tăcuți pe stradă, în autobuz și pe treptele care duc la etajul în care căminul îi găzduiește pe Mihai și Gabriel. Și pe Corina și Andreea.

În holul căminului, la mijlocul palierului, unde există destul spațiu cât pentru a găzdui alți doi studenți, dar nicio cameră n-a fost construită acolo, pentru ca tinerii să se poată aduna și fuma împreună, Andrei începe:

- Eu aș putea să vorbesc despre nimic la nesfârșit, dar voi v-ați pierde repede interesul. Luând în calcul această frustrare personală, care totuși cred să fie, inerent, universală, și ținând cont de faptul că totuși vreau să vă vorbesc, m-am gândit să vă spun o poveste de dragoste.

În spatele ochelarilor, ajutat și de părul său lung întunecat împrăștiat în jurul capului, Mihai își permite un zâmbet, pe care-l prelungește într-o întrebare:

- Da... dar să fie cu o fată frumoasă.

Gabriel, în această zi mai bine dispus decât de obicei, ridică un colț al gurii și, mulțumit de propunerea lui Andrei, simțind că poate cumva influența cele ce vor urma, mai stabilește o coordonată, pe care o derivă din cele spuse de Mihai:

- Și cu un băiat urât.

Sausseur și Chomski se așază și ei lângă studenți, aparent distrați de dialogul lor. După câteva minute de pauză, aprinzând o nouă țigară, Andrei începe:

- Vom naște împreună un personaj, și nu va fi o naștere ușoară, ajutată de vreo cezariană sau altele asemănătoare. Va fi o smulgere cruntă, violentă, din pânțele neantului, însoțită de urlete prelungi și tăierea cordonului ombilical. Un strat protector de membrană udă va acoperi încă acest personaj, pe care tocmai l-am născut. Vom purcede, în continuare, la trasarea unor dimensiuni, unor sensuri și a unei traiectorii. Vom clasifica astfel personajul: Andreea. Dar nu va fi de ajuns, nu va fi aproape nimic. În construirea identității Andreei vom avea nevoie, în prealabil, de o altă identitate: spațiul din juru-i. Unul comun, pentru că în curând îl vom părăsi – nu avem deci niciun câștig din a consuma prea mult material cu spațiul creator de identitate. Un sat? Mai degrabă oraș, numit Câmpu-Lung, pe care nici măcar nu trebuie să-l scriem corect, sau să-l nimerim pe

hartă.

Avem acum o cvasi-identitate Andreea. Nu e de ajuns. În jurul ei va trebui să construim o familie. Nimic extraordinar, mergând pe aceleași principii. Dar identitatea Andreei nu ne pare deloc clar prefigurată. Vom avea nevoie de o relație complexă, o identitate pre-făcută, stabilă, șabloinizată, pentru a o folosi drept punct de reper. Această nouă identitate o vom nota: Bogdan. Va fi Bogdan de ajuns? Bogdan va fi un banal, ca oricare altul, dar relația dintre identitatea Bogdan – identitatea Andreea va fi puternică, una simbiozică. Agățându-și brațele identității precare, în formare, de identitatea minigrupului social familial și de cea a lui Bogdan, de școala frecventată și de alte identități rudimentare, Andreea prinde contur. Dar ea este încă o umbră. Ajungem în punctul în care trebuie să folosim tot materialul pe care, până aici, l-am păstrat. Va trebui să îl valorizăm, sau riscăm să pierdem pentru totdeauna identitatea Andreei, și să o transformăm într-una de tip șabloinizat, șabloinizant și rudimentarizat, ca toate celelalte identități din lume, în orice moment al ei.

Lucru ușor nu va fi, căci avem nevoie de o nouă naștere. Cum să naștem un personaj deja născut, vom întreba. Întâi de toate, va trebui să îl omorâm, pas cu pas, picătură de respirație cu picătura de inspirație, bătaie de inimă cu bătaie de cap, creându-i probleme și piedici mereu. Dar problemele sunt cele mai ușor de creat: nemulțumită de Câmpu-Lung, și acum veți înțelege de ce nu am cheltuit mult material cu dânsul, Andreea pleacă la facultate în București, pentru a studia literatura – care, ironic, o studiază pe ea tocmai acum.

În București, îi vom crea șocuri, la început minore, dar având un ritm bine impus, pulsând mai tare cu fiecare nou șoc atribuit: o colegă de cameră nesuferită, lipsa prietenilor de orice fel, a banilor, a posibilităților cerebrale, lipsa unei baze culturale fundamentale, toate carențele specifice oricăror oameni. Înaintea fiecărui examen, îi vom administra șocuri dintre cele mai sfredelitoare, deci, dintre cele mai creatoare de caracter, folosind mereu aceleași ecuații-simptomatice, aproape patologice: înaintea examenului – acumulări treptate de frici de toate felurile, dintre cele mai stupide, până la cele mai puțin

stupide; în preajma examenului – gustul neștiinței, încercarea disperată de a citi cât mai mult în cât mai puțin timp, frica se acumulează, cearcănele se adâncesc, crispările în gesturi și cuvinte alcătuind o crustă protectoare, care o separă de lumea exterioară, asemeni membranei ude pe care, la începutul actului creării, am îndepărtat-o, cu puțină scârbă. Or, apărând într-un moment în care identitatea Andreei este deja conturată, această membrană are pentru celelalte identități un efect respingător.

În timpul examenului, lumea devine neagră, în contrast, pagina albă.

Dar nu va pica niciun examen, ne vom asigura de aceasta, nu atât pentru că ar merita neapărat să treacă cu brio toate examenele, cât pentru că stresul se acumulează, după fiecare reușită, apărând mereu întrebarea: cât își va putea Andreea menține seria de succese? Pentru că, în treacăt fie spus, nimeni nu poate fi perfect la nesfârșit.

În plină sesiune, vom avea nevoie de acel șoc care să o scoată din pânțele acestui nou neant creat în juru-i. Nici că putem găsi ceva mai nimerit decât o despărțire bruscă, lipsită total de sens, de prima identitate în jurul căreia s-a modelat: identitatea Bogdan.

Am reușit astfel a naște, după toate aceste lungi chinuri, o identitate Andreea? Încă nu, avem nevoie de o persoană pentru a tăia cordonul ombilical, dar pentru asta avem nevoie de un băiat urât, așa că vom pune pauză identității Andreea, pentru a construi, mai întâi, un băiat, cu care vom vedea ulterior ce vom putea face.

În spatele ochelarilor săi, Mihai era de acord. Se stinseseră multe țigări în scrumiera din mijlocul lor, și, cum stăteau așezați lângă calorifer, tăcând și uitându-se fiecare în alta direcție, lui Mihai parcă îi veni o idee. Se ridică, se uită pe rând la amândoi, care continuau să privească în direcții diferite, își lăsă mâinile să îi alunece în buzunar, zâmbi ceva mai accentuat ca de obicei și mușchii feței trădară faptul că urma să spună într-adevăr ceva. Andrei, care răgușise puțin în timpul povestirii sale, abia acum remarcă expresia lui Mihai. Se ridică și el și se sprijini de calorifer, apoi se așeză pur și simplu pe el, așteptând replica lui Mihai. Încurajat, acesta privi înspre Gabriel, care se ridică lent, dar vizibil încântat de un gând propriu, și, în momentul în care vru să-l rostească, fu întrerupt de Mihai, care, se pare, abia acum găsi și el forma ideii sale, și poate curajul

necesar s-o formuleze:

- Mă duc să vărs scrumiera.

Și, deodată părând foarte fericit de ceea ce avea să facă, el, într-adevăr, se aplecă, luă scrumiera și pași legănat până în cameră, unde o vărsă în coș, nu înainte de a-și privi chipul în oglindă. În tot acest timp, Andrei îl ascultă pe Gabriel, care, ca întotdeauna atunci când se entuziasma de ceva, vorbea cu vervă și pe un ton glumeț, păstrându-și însă seriozitatea.

Când se întoarse, Mihai fu pus în fața faptului împlinit. Lui Gabriel îi plăcuse începutul povestirii, dar nu era de ajuns, era o perspectivă prea rigidă. Avea să ofere propria lui reprezentare, mai bună decât a lui Andrei, folosindu-l pe Mihai pe post de arbitru. Se făcea însă târziu și Mihai era obosit, nu mâncase prea mult, în schimb fumase și îl durea burta, încă mai avea două examene și nu citise tot, îi veneau multe nume de melodii în minte și îi trebuia timp să le caute, avea două dvd-uri cu filme pe care le voia văzute până săptămâna viitoare, iar ochii acum, ascunși de ochelari, cedau încetîșor loc somnului, care îi intensifica toate dificultățile fizice, promițându-i rezolvarea într-un vis care să înceapă în noaptea asta și să se termine a doua zi. Trebuia totuși să îl asculte pe Gabriel, mai mult pentru că nu voia să fie exclus din toată afacerea. Andrei însă era încântat, era sigur că Gabriel îl va cenzura, după cum anticipase, și deja se gândea la ce avea să îi spună la sfârșit. Își construise pledoaria și, din moment ce era și Mihai de față, era sigur că le va arăta la ce pericole sunt cu toții expuși.

Gabriel însă trecu impasibil și peste durerea de burtă a lui Mihai, și peste problemele de cenzură ale lui Andrei, fiind prea preocupat de tot ceea ce avea să spună:

- Acum douăzeci de ani, dacă te gândești puțin vei fi surprins cum a trecut timpul, surprins fiindcă acest timp nu a lăsat decât liniște pe chipul ei, s-a născut Andreea. A fost o naștere ușoară, lipsită de complicații, ceea ce a surprins-o pe mamă, care tânără și speriată fiind credea, chiar și după naștere, că prima oară va fi ceva cumplit și dureros, că îi va simți trupul ieșind mult timp după ce copilul va fi țipat deja de două-trei ori. Dar nu a fost așa, spre bucuria părinților și rudelor adunate ca o familie fericită în jurul tinerei

mame epuizate, dar fericită și după cum am mai spus surprinsă de parcă ar fi născut-o în apă. A fost ca și cum, ieșind din trupul ei a intrat într-altul al altei femei, potrivită pe aceleași măsuri și coordonate. Și chiar așa avea să fie. Mai târziu, după ce Andreea va fi crescut nălțuță și frumoasă, trecând de perioada aceea dubioasă și ușor-ușor transformându-se în femeie, avea să fie deseori confundată cu mama ei. Și invers. E drept, de cele mai multe ori invers.

Toate astea până când Andreea a venit în capitala țării alături de mama ei, care probabil la un pat sau două distanță a adus-o pe lume. Iar capitala la rândul ei era confundată de multe ori cu vecinele sau prietenele ei. Cel puțin în ce privește numele. Și a venit Andreea cu microbuzul din orașelul ei de pe undeva de pe harta noastră cu munți-ape-și-câmpii. Ar fi venit și prietenul ei, Bogdan, dar el fusese în vară pentru examenul de la facultatea lui, unde de altfel a intrat, (altfel cum s-ar fi continuat povestea lor?). Andreea, în schimb, a venit spre toamnă, deși era la fel de cald ca vara și câinii umblau cu aceeași lungime a limbii scoasă voioși plimbându-se prin fața Universității. Și prin împrejurimile ei, pe unde s-a plimbat Andreea de braț cu mama ei. Era cald după cum vi s-a spus, atât de cald încât punctul de contact al palmelor transpirase, și tot acolo picăturile din zonele superioare ale brațelor se adunau fără grabă. Cu toate acestea cele două aproape surori nu se despărteau, parte pentru că știau că după asta, nu peste mult timp, aveau să se despartă aproape definitiv. Care să îmbătrânească liniștită și frumoasă, care să crească mai departe până când va deveni la rândul ei o femeie frumoasă, care peste ceva timp va îmbătrâni liniștită păstrându-și frumusețea.

Au privit câinii trecând cu limbile în urma lor, nu mai contează a cui urmă, și au mers spre intrarea Universității. Acolo era umbră și s-ar putea spune, exagerând desigur, că mirosea a piatră udă. De ce era udată acea piatră o să trecem în tăcere. Iar deasupra tuturor oamenilor care așteptau să intre, cocoțat pe zidul care le dădea umbra mai sus pomenită, înconjurat de 7 sau 9 doamne, trona un bărbat cu un coif și cu băț în mână. Deși privea înspre ei, nimeni nu-l lua în seamă. Tot acolo așteptau și ele.

Ce s-a întâmplat după s-a pierdut, așa cum s-au pierdut și ele printre oameni. Mai întâi

amândouă, până aproape de una din cele trei uși de la intrare, uși care păcălesc pe toată lumea, în principal pentru că doar una se deschide. După asta, femeia intrând în vorbă cu alte doamne, i-a dat drumul brațului lăsând-o să intre și să-și vadă de drum. Doamna a continuat să vorbească pentru două sau trei ore cu celelalte femei. Și toate erau îngrijorate pentru fetele, de cele mai multe ori, și pentru că e o facultate cu deschidere feminină, și pentru că băieții, atâția cât sunt, au firi independente și rușinate de dependența feminină, în special a mamei. După un timp au început să iasă viitorii studenți alături de viitori respinși. După alt timp a apărut și Andreea, nici printre primii, nici printre ultimii, așa cum trebuie, întotdeauna. Iar mama ei a plecat în mijlocul discuției, a evitat o mașină care ar fi trebuit să aibă o limbă de câine atârând pe pavajul din granit cubic, și a simțit aceeași ușurare ca atunci, aproape 20 de ani în urmă. Nu chiar 20, pentru că asta se întâmplă acum. Nu a întrebat-o cum a fost. Știa. Fiica ei urma să plece. Și până la urmă nu asta își dorise, și ea, și tatăl ei și până la urmă chiar și țara?

Apoi zilele au început să curgă altfel. Acasă timpul se scurgea uriaș și greu, cuvinte ca alene, molcom, alunecător s-ar apropia mai potrivit de acest timp, ca și cum ai avea unul din câinii aceia legați cu un lanț nu prea lung, lingându-și limba. Asta pentru cei rămași acasă, căci pentru ceilalți...

Acum se poate vorbi de ceilalți, căci pe la mijlocul toamnei au venit, de data asta împreună. Aveau dinainte rezolvată cazarea pe durata anului în curs. Separat, pentru că ea nu ar fi vrut altfel. Și nici nu s-ar fi cuvenit.

Nimic altceva nu s-a întâmplat. Poate înafară de despărțirea lor. După care despărțire Andreea a plâns, el s-a dus la altele. Și uite-așa au început să apară primele urme pe chipul fetei noastre. Ochii roșii și ușor umflați aici, dar și acasă imediat după. Cearcănele, după ceva nopți nedormite. Dar astea trec în scurt timp, se duc cu apă rece. Nu contează, în schimb privirea, felul în care a început să ridice sprâncenele, buzele. Totul căpătase un cu totul și cu totul alt sens.

Suflete pereche

Apoi închise telefonul și rămase așa câteva momente. Se ridică senin, își schimbă hainele, se încălță și plecă la Cătălin. Ajunse în câteva minute, sună, îi răspunse un om masiv și prezentabil, care îl salută și îl invită înăuntru.

- Hai în bucătărie. Cătăliin! Nu știi pe unde e. Cătăliin!

Andrei se așeză pe un scaun lângă o masă enormă și așteaptă acolo. În cameră intră în schimb o femeie suplă și relaxată, care îi zâmbi larg în timp ce se strecură printre bărbatul ei și scaunul pe care se așezase Andrei.

- Ce mai faci Andrei?

El dădu din umeri și-și clătină posac capul. Între timp, bărbatul se apucă să spele vasele iar femeia strânse firimiturile de pe masă. Se așeză apoi pe un scaun în fața lui Andrei, trase scrumiera lângă ea, își aprinse o țigară și spuse:

- Cum merge facultatea?

- Cătăliin!

- Suntem în vacanță, răspunse Andrei sec.

Femeia trase adânc și galant din țigară, în timp ce bărbatul așeză ultima farfurie și se întoarse, făcând un pas silențios înspre masă, trase aer în piept ca și cum s-ar fi pregătit să sară în apă în timp ce se așeză pe un scaun lângă Andrei. Femeia spuse, cu aerul că a fost înțeleasă greșit:

- Știi asta, ziceam așa, dacă ai restanțe...

- ...Cătăliin!!!

Andrei sări ca ars de pe scaun, rămase câteva clipe în picioare bulversat, schiță un ușor zâmbet și se așeză la loc ținându-și mâna pe piept.

- Vai, m-ai înnebunit cu țipatul! Du-te la el în cameră și cheamă-l, nu vezi că-l omori pe ăsta?

Bărbatul luă o mină dezaprobată, ca și cum gândul de a se scula după ce abia se așezase l-ar fi nemulțumit cumplit, murmură un:

- Da' nu știu ce face de n-aude..., apoi se ridică încet și ieși din bucătărie, sub privirile lui Andrei, care spuse în momentul în care rămaseră singuri:

- Nu.

Femeia stinse cu grijă țigara în scrumieră și întrebă:

- Ce?

- N-am restanțe.

Femeia scoase un „ah...” prelung, zâmbi și schimbă brusc subiectul pe un ton săltăreț:

- și, ce treabă ai cu fii-miu?

- Păi, am primit acum un telefon, mai țineți minte că mă-nscrisesem io la concursul ăla de la radio (femeia ridică privirea și-și încreți fruntea, apoi se destinse și dădu afirmativ din cap), ei, cică am câștigat premiul trei...

...Ce miștooo!

- Da, o excursie romantică de două zile la Paris, eu și cu sufletu' meu pereche.

Femeia se ridică, cotrobăi printr-un dulap fixat sus pe un perete și își întoarse din când în când privirea spre el, spunând:

- Eu ți-am zis că ai șanse, păi trebuia să încerci mai demult... scoase din dulap o sticlă de vin alb, o așeză pe masă în fața lui Andrei, deschise un sertar și cotrobăi în timp ce continuă:

- Păi acumă trebuie să sărbătorim puțin, păi nu...? Nu mai știu unde dracu'... am pus... tirbușonu' ăla...

- Păi zic să nu sărbătorim încă.

Femeia închise sertarul și deschise altul, începu iar să cotrobăie.

- De ce?

- Păi... faza e că trebuie să trimit până mâine mail cu datele noastre de contact. Adică io și cu sufletu' pereche.

Femeia închise și al doilea sertar, stătu puțin pe gânduri, aruncă câteva priviri scurte prin bucătărie, deschise iar primul sertar, se aplecă și mai căută o vreme acolo răspunzând:

- Și care-i problema?

Andrei se posomorî puțin:

- Păi, n-am suflet pereche...

Femeia se îndreptă brusc, se uită la Andrei, închise sertarul și se așeză pe scaun. Îl mai fixă puțin cu privirea, în cele din urmă însă își aprinse o nouă țigară și întrebă acuzator:

- Și ce treabă are Cătălin?

Cătălin intră în bucătărie, îi strânse mâna și se așeză lângă mama lui, scoțând o țigară, aruncând priviri lungi pe masă și în cele din urmă cerându-i un foc acesteia. Femeia îi întinse bricheta uitându-se când la fiul ei, când la Andrei, care vru să spună ceva dar fu întrerupt de Cătălin:

- De ce-ai scos vinu'?

Mama lui însă rămase contrariată, aproape roșind. Andrei nu știu pe cine să lămurească mai întâi, rămase o vreme indecis dar apoi spuse dintr-o răsuflare:

- N-are nicio treabă!

Femeia se însenină, în timp ce fiul ei se uită bulversat la Andrei:

- Ce?

Andrei își îndreptă atenția spre Cătălin și îi explică scurt:

- Am câștigat la concursu' de la radio excursia la Paris pentru mine și sufletu' meu pereche.

Un zâmbet înflori pe chipul lui Cătălin:

- Bravo mă. Păi hai să bem atuncea!

Femeia stinse țigara, se ridică de la masă și începu iar să caute în sertare.

- Păi zic să nu bem încă.

- De ce?

- Păi, faza nasoală e că tre' să trimit până mâine datele de contact pentru mine și

sufletu' meu pereche...

- și care-i faza?

- Păi asta-i faza. Că n-am.

Cătălin stinse și el țigara, expectoră fumul mijindu-și ochii și făcând vânt cu cealaltă palmă pentru a degaja fumul, apoi întrebă reticent:

- N-ai date de contact?

Andrei oftă și-și dădu ochii peste cap.

- N-am suflet pereche!

- Ah...

Femeia trânti un nou sertar, se îndreptă spre chiuvetă și cercetă o vreme pe acolo, nu găsi nimic, se uită pe sub masă dar în cele din urmă se așeză iar la locul ei cu gesturi ușor nervoase. Stătu puțin așa, apoi îl strigă pe soțul ei. Cătălin, care o privise în tot acest timp, își mută din nou atenția asupra prietenului său cel mai bun și întrebă oarecum curios:

- Păi și ce-ai venit la mine?

Tatăl lui Cătălin intră în bucătărie și se uită întrebător la nevasta lui, care îi spuse:

- Unde dracu'-i mă tirbușonu' ăla că l-am căutat peste tot!?

Bărbatul intră mai cu încredere în cameră, rămase o vreme suspendat, apoi:

- Păi nu-i în sertar?

Femeia exclamă dezolant și silabisit: „A-o-leu...”, iar bărbatul adăugă:

- Păi dacă nu-i acolo n-are un' să fie altundeva. Doar dacă nu l-o fi pierdut ghiauru' ăsta. Ia zi mă, ce-ai făcut cu tirbușonu'?, și îi dădu o palmă peste ceafă lui Cătălin, care nici nu se clinti și îl expedie repede:

- N-am umblat cu el, apoi se uită la prietenul său din copilărie, așteptând un răspuns care nu întârzie să apară:

- Ca să m-ajuti!

Bărbatul, mirosind un posibil subiect de bârfă, se așeză lângă Andrei și așteaptă. La fel făcură și femeia și Cătălin. Andrei avu un scurt acces de claustrofobie și completă pe un ton care se voi revelator:

- Să găsesc un suflet pereche!

Femeia se însenină iar, Cătălin ridică o sprânceană iar bărbatul întrebă contrariat:

- Ce?

- Mă da' ce te tot bagi tu, întrebă iritată femeia, ia du-te și găsește tirbușonu', că tot tu l-ai pierdut!

Andrei nu mai știe ce și dacă să mai spună ceva. Văzând însă că bărbatul ignoră remarca soției, așteptând cu bărbia sprijinită în palmă explicații din partea lui, spuse pe nerăsuflăte:

- Am câștigat o excursie cu sufletul meu pereche, ceea ce e foarte mișto, dar nu e cazul să bem încă pentru că eu nu am niciun suflet pereche, așa că voiam să mă ajute Cătălin să găsesc până mâine o fată cu care să mă duc acolo.

Bărbatul cântări situația și spulberă cele câteva clipe de tăcere care căzură parcă benefic asupra mesei:

- Păi da' ce, trebuie neapărat să te duci cu o pereche? Nu poți să iei un prieten sau să ceri contravaloarea în bani și să mergi singur?

Andrei oftă scurt:

- Nu, asta e toată faza, că e concurs de Dragobete, tre' să mă duc cu un suflet pereche.

Din nou se lăsă tăcere peste cei trei, de această dată însă nu mai păru benefică.

- Caută mă tirbușonu'!

- Bun, atuncea invită-ți o prietenă (spuse bărbatul ridicându-se și deschizând geamul, făcând vânt cu mâna), care-i problema, suni o prietenă și-i zici care-i treaba. Na, de ce să nu vrea?

Ceialți cântăriră spusele bărbatului. Femeia dădea din cap negând această posibilitate cu aerul că ar fi calculat bine situația, dar nezicând încă nimic, Andrei fixă și el un punct invizibil cu privirea ca și cum ar fi gândit, iar în cele din urmă Cătălin spuse:

- Daaa mă, asta e cea mai bună soluție. Suni pe cineva, îi explici că ai câștigat și o întrebi dacă nu vrea să meargă două zile la Paris. Tre' să vrea, n-are de ce să nu vrea.

Femeia însă replică revoltată:

- Mă, voi n-ați înțeles care-i ideea? N-o să vrea nicio fată să meargă așa, oricât de fain ar fi orașul și orice altceva, nu te duci acolo ca să te duci acolo, te duci acolo cu iubitu' tău, asta e toată ideea. Păi să dormi în același pat cu unu', mai ales că știi că el plătește, te simți aiurea, cine știe ce vrea ăsta în schimb. Nu, nu așa tre' să procedezi, Andrei, tre' să fii corect! Tre' să-ți găsești sufletu' pereche în noaptea asta!

Concluzia femeii căzu ca o ghilotină asupra lui Andrei, dar bărbatul contracara imediat:

- Stai mă liniștit, că nu mai gândește nicio fată așa (femeia ridică sprâncenele), doar toată treaba e legală, doar n-o să abuzezi de ea acolo în Paris. Mai ales că iei o fată pe care-o cunoști, te cunoaște...

Femeia șuieră:

- Auzi, tu ai de gând să cauți tirbușonu' ăla?

- M-ai înnebunit cu tirbușonu' ăla! Tirbușonu'-n sus, tirbușonu'-n jos, am să-l găsesc și când am să-l găsesc am să ți-l bag în...

- ...Foaaarte frumos, foaaarte frumos, uite, Cătălin, ăsta-i tac'tu! Așa vorbește. Ba' că știe el cum gândesc femeile, că ele una-două sar în pat cu oricine, ba că... foaaarte frumos, n-am ce zice! M-ai dat gata, cu replica asta m-ai dat gata, știi cum? Simt că mă-ndrăgostesc din nou.

- Auzi, ia sun-o mă pe Elena!, spuse Cătălin, dar Andrei întrebă:

- Pe cine?

- Elena mă, colega noastră din liceu.

Chipurile celor trei se luminau dintr-o dată. Elena, fostă colegă din liceu, care avusese

și, cine știe, poate că încă mai avea o pasiune pentru el. Elena cu vocea subțire și înaltă, care într-o zi se întoarse de la școală pe jos cu el și vorbise întruna, sau Elena care la banchet dansase atât de lipită de el, încât la un moment dat o fată veni la Andrei și-l invită la dans, abia apoi observând ca dansa deja cu cineva.

- Daaa!, spuse Andrei. Da' cum să-i spun... să-i spun la telefon?

- Ei, nu, o suni și-i spui că vreți să vă întâlniți, măcar să ai decența să-i spui în față, spuse femeia, iar Cătălin confirmă:

- Așa ar fi cel mai corect.

- Bun, spuse și bărbatul, eu am să desfac vinu'.

- Păi cu ce să-l desfaci mă? N-auzi că n-avem tirbușon?

- Ba da, aud că n-avem tirbușon, o imită el persiflator.

Andrei își scoase telefonul, căută o vreme numărul Elenei, apoi sună și așteptă încordat. Între timp bărbatul luă o cârpă de bucătărie într-o mână, sticla în cealaltă și se duse lângă un perete. Puse cârpa pe perete și începu să lovească fundul sticlei din ce în ce mai tare.

- Elena?

Bubuiturile sticlei se auziră ritmat. Femeia se ridică și se apropie de bărbat, îi studie gesturile o vreme.

- Ce faci mă? Nu vezi c-o s-o spargi?

- Eu fac bine, mă rog, tu...?, continuă Andrei.

Bărbatul însă își ignoră soția și continuă bubuiturile.

- Păi de fapt de asta te sunasem, că nu ne mai văzusem de mult...

- Gata băi! O spargi!

Bărbatul nu înregistră niciun progres, așa că se opri. Femeia se așeză mulțumită la locul ei, în timp ce el deschise un sertar, luă un cuțit, așeză sticla pe masă și începu să înșurubeze cuțitul în dopul de plută, fărâmițându-l.

- Păi, eu aș putea dacă vrei să ne întâlnim azi, mai pe seară? Uite, sunt și cu Cătălin, vin și cu el...

- O să faci numai fărâme din dopu' ăla, n-o să mai bea nimeni vinu' ăsta, păcat de el, că-i bun, spuse femeia de această dată pe un ton resemnat.

Bărbatul nu o ascultă și înșurubă și mai tare cuțitul. Femeia refuză ostentativ să se mai uite la el. Dopul se fărâmiță de tot și căzu în sticlă. Bărbatul luă patru pahare și turnă, le așează în fața celorlalți și păru să se pregătească să toasteze.

- Pa! zise Andrei și închise telefonul zâmbind: A zis că vine, vine!

Zâmbi și bărbatul, ridicând paharul și zicând:

- Ei, acuma chiar că putem să bem!

Ceilalți se uitară însă circumspecți în pahare.

- Bă' deșteptule!, zise femeia, dacă tot l-ai fărâmițat, ce n-ai turnat bă prin strecurătoare?

Zâmbetul bărbatului se curmă, lăsă paharul pe masă, își plimbă larg privirea spre ceilalți și spuse cu glas stins:

- Cătăline, nu te duci tu să iei o bere?

Era destul de târziu când ajunseră la întâlnirea cu Elena. Pe drum, Andrei primise instrucțiuni precise. „Să nu-i spui de la-nceput c-ai nevoie de ajutorul ei, faci mai întâi conversație mărunță, o asculți vorbind fără s-o-nterupi, ba chiar sorbindu-i cuvintele din priviri, zâmbind da' nu prea larg, ca să nu pari pervers, și-așa ai gura aia mare, și la momentul potrivit o să îi spun io, de parcă abia mi-aș fi amintit: uite bă, ce chestie, a câștigat ăsta și n-are cu cine să se ducă...! Ai înțeles? Bă? M-ascuți? Nu mai rânji!”

Se întâlniră, se îmbrățișară, se sărutară pe obraji și intrară într-un fel de restaurant de pe faleză. Comandară niște bere – suc, în cazul Elenei, și imediat începură să rememoreze întâmplări din liceu. Andrei stătea lângă Elena, Cătălin în fața lor. Băură, o ascultară pe Elena vorbind – cu glasul ei pițigăiat, inocent-alintat dar plăcut prin naturalețe – despre toate subiectele care-i treceau prin cap, într-o ordine aparent aleatorie (Andrei își stăpâni

în repetate rânduri la timp impulsul de a-și da ochii peste cap) și la un moment dat lui Cătălin i se făcu foame. O întrebă pe Elena, zâmbind fără vreun motiv anume în aparență, ce să comande, ce îi recomandă.

- Poți să-ncerci peștii ăia mici care-i mănânci întregi că Alina când a venit aici asta a mâncat și-a zis că-s buni.

Cătălin s-a uitat neîncrezător la Elena, diminuându-și zâmbetul și protestând:

- Hamsii? Drăcovenii dintr-alea? Păi ce să fac cu alea, nu-mi ajung nici pe-o măsea! Ceva așa mai pentru gabaritu' meu...?

Elena își schimbă strategia, nemairăspunzând așa energică, ci mai degrabă sugerând acum:

- Poți să iei o pizza.

Zis și făcut. Comandă o pizza și încă un rând de băuturi, apoi Andrei legă o nouă conversație mărunță cu Elena:

- Tu muncești pe undeva?

Răspunsul ei veni în lungi rafale sintactice:

- Acuma nu, eram cât pe ce să muncesc la un magazin, vânzătoare, da' a venit o tipă în ultimu' moment și-a luat postul, (făcu o scurtă pauză și adăugă în surdina, sec) idioata. Cam de-un an încerc să mă angajez da' nu mă ia nimeni (zise asta senin și cu o resemnare plăcută, ca și cum ar fi vorbit despre căsătorie). Tre' să m-angajez c-am terminat facultatea și nu mai pot să stau mult așa să mă-ntrețină părinții, am muncit în primu' an de facultate, în Metro, făceam promoție la napolitanele alea mici cu ciocolată deasupra, Viva, le știi?, ei, nu contează, și mie îmi plăcea că aveam ce să fac, mă trezeam dimineața mă duceam stăteam acolo șapte ore-n picioare da' aveam ce să fac și până la urmă îmi și plăcea acolo, că venea multă lume îmi făceau cu ochiu' băieți', odată (începu să râdă) a venit un moș și mi-a spus că am corpu' frumos, doaaamne, da' odată a venit un tip așa miștooo, arăta ca Puya, așa frumos era și îmbrăcat cu o geacă miștooo, a venit la mine m-a întrebat ce faci prințesă, eram topită toaaată, am început l-am luat i-am spus de napolitane, că sunt bune da' el că nuuu, nu nu nu, că el se duce să cumpere pește și ouă,

că asta mâncare sănătoasă nu ce-i dau eu acolo, că el se duce la sală și că dacă mănâncă napolitane face burtă, și că ce vreau eu să-i dau acolo, că nu e sănătos, și a plecat (făcu o scurtă pauză). Am lucrat acolo șapte zile. Dup-aia nu m-a mai luat nimeni.

Cătălin termină de mâncat, bău, îi făcu semn ospătarului, îi spuse:

- Adu-ne și tu întristarea.

Ospătarul se uită puțin derutat și plecă, apoi Cătălin izbucni pe un ton vesel:

- A! Era să uit să-ți zic fază! Andrei a participat la un concurs de Dragobete, pe un post de radio, și a câștigat mă o excursie de două zile la Paris! El și cu sufletul lui pereche! Elena îl felicită zgomotos pe Andrei, ceru informații suplimentare, cum a fost concursul, ce a făcut de a câștigat, și, în cele din urmă, cu cine se duce. Andrei mimă o aparentă nepăsare:

- Ah, păi sincer nu prea știu, că nu am pe nimeni deocamdată.

Elena însă nu avu reacția scontată:

- Ei, găsești tu pe cineva, că și io când m-am despărțit de iepuric-al meu tot așa crezusem că gata nu mai da' până la urmă mi-am dat seama că fiecare are pe cineva acolo și când o fi să fie... o să te ia.

Se lăsă un scurt moment de tăcere. Cătălin izbucni, ca străfulgerat:

- Băăăi...! Asta e mă! Mi-a venit o idee (Elena îl privi foarte curioasă). De ce nu vă duceți mă voi doi?

Răspunsul Elenei veni imediat:

- Nu.

Un nou moment de liniște se lăsă, întrerupt doar de ospătar, care aduse nota, și apoi reluându-se liniștit. În cele din urmă, Andrei întrebă cu aerul că știa deja răspunsul:

- De ce?

- Păi, tu nu-ți dai seama Andrei, ce-ar zice mama să-i spun că mă duc cu unu' pe care nu-l știe la Paris, că suntem suflete pereche așa, păi m-ar întreba că cum, ce, cine-i ăsta, de unde și până unde vă iubiți voi? Ca să nu mai zic de tata, m-ar omorî tata...

- ...Păi asta e faza, o întrerupse Andrei, că nu am fi de fapt suflete pereche, decât cu

numele, că de fapt mergem pentru că eu trebuie să mă duc cu o fată, ăsta era schepsisul concursului, că era de Dragobete...

- A, răspunse iarăși instantaneu Elena, adică să mă prostituez cum ar veni...

- ...Nu, Elena, nu facem nimic, decât că vizităm Parisu'!

- Andrei, să știi tu că prostituție nu înseamnă numai desfrânare, sunt multe feluri și să mă dau drept sufletu' tău pereche doar ca să poți să iei premiu'... Nu. Ce-i corect e corect, tre' să te duci cu o fată pe care s-o iubești. Eu nu pot să mă prefac că iubesc, poate la voi băieții e mai ușor, da' eu nu pot să mă prefac că iubesc.

Andrei și Cătălin se întorceau singuri pe jos. Se înnoptase bine de tot între timp. O tăcere apăsătoare se instalase între ei și un aer de resemnare îi cuprinse. Se uitau din când în când înspre Dunăre, apoi urcară scările și porniră spre Brăilei.

- N-a mers prea bine, spuse Andrei deodată.

Cătălin mergea de parcă își calcula cu grijă pașii.

- N-a mers prea bine, îi răspunse într-un timp.

Andrei oftă.

- M-nu, n-a mers prea bine.

Cătălin îi aruncă o privire.

- M-nu, n-a mers prea bine, îl îngână.

Nu mai spuseră nimic mult timp, până când Cătălin rosti pe un ton categoric:

- Băi, mai sunt două chestii pe care poți să le-ncerci.

Ochii lui Andrei se luminau, se uită la el nerăbdător.

- Unu: poți să mergi cu sor'ta.

- Ce? Să merg cu sor'mea?

- Da mă, ce, care-i faza? Te-nțelegi bine cu ea, suflete aveți și, vorba aia, ați petrecut atâta timp împreună, asta v-a unit, nu?

- Bă, ești idiot?

- Nu bă, chiar nu văd care-i problema. Îi spui c-ai câștigat o excursie în doi la Paris, și

că vrei să mergi cu ea. O să fie încântată că te-ai gândit la ea. Și doar e normal, sunteți familie, e normal să te gândești în primul rând la ea, nu?

- Bă, oricât de apropiați am fi, nu pot să zic că sor'mea-i sufletu' meu pereche. Nu numai că sună penibil, da' sună de-a dreptu' incestuos. Și oricum n-ar fi de acord. Plus că acum locuiește cu logdnicu' ei. Ce-ar zice ăla, de exemplu?

Cătălin oftă înciudat.

- Bun, atunci asta e, rămâne numai soluția doi.

- Mamă, aproape că mi-e frică.

- Nu, asta chiar n-are ce să aibă, e chiar perfectă. Bun, soluția doi: poți să mergi cu mine.

Andrei se opri din mers, în scurt timp se opri și Cătălin, care se simți dator cu câteva explicații:

- Bă, deci gândește logic. Dacă nu faci rost de cineva, nu poți să te duci. Și cum mai ai câteva ore, e clar că n-ai să faci rost.

- Ai luaat-o razna, te-ai duuus pe arătură..., spuse Andrei și-și reluă mersul.

- Ba nu mă, continuă și Cătălin ținându-se după el, e exact așa cum i-ai zis Elenei, am fi suflete pereche doar cu numele, în rest...

- ...Da' nu prea cred c-aș vrea să fim suflete pereche nici cu nume nici cu nimic.

Cătălin dădu din umeri a nepăsare.

- Bine. Asta e. Cum vrei. Ne mai gândim, tre' să găsim ceva (se uită la ceas), e abia 2, nu vrei să mai bem o bere pe undeva?

Andrei se uită în jur.

- Mda, am putea să facem și asta. Da' nu prea știu unde să mergem, e și în timpu' săptămânii, nu prea cred să găsim ceva deschis.

- Tre' să fie, nu se poate. Găsim noi o bodegă amărâtă pe-aici.

Merseră câteva minute bune însă fără să găsească.

- Uite-un aurolac, zise Cătălin.

Într-adevăr, un aurolac bătrân dormea pe stradă cu o pungă în mână.

- Și?

- Cum și? Țsta tre' să știe o bodegă prin zonă.

- Vrei să trezești un aurolac ca să-l întrebi dacă nu știe vreo bodegă prin zonă?

Cătălin răspunse simplu:

- Da.

- Și cum i te adresezi? Băi aurolacule, nu știi vreo bodegă pe-aici?

Cătălin începu să râdă:

- Băi Andrei, după ce ești urât cu draci, mai ești și prost. Uită-te la mine și-nvață.

Cătălin se apropie într-adevăr de aurolac și i se adresă:

- Bătrâne aurolace!

Andrei izbucni deodată în râs și mai mult asta păru să-l trezească pe aurolac, care întredeschise puțin ochii, speriat.

- Bătrâne aurolace, nu știi vreo bodegă pe-aicea?

Aurolacul căscă ochii, se uită la cei doi, păru să proceseze mai greu întrebarea, dar în cele din urmă își întinse un deget tremurând, indicând un loc vag din spatele celor doi. Cătălin urmă cu ochii direcția indicată, arătă și el cu gestul în aceeași direcție și întrebă:

- Acolo?

- Î-hî, făcu aurolacul și se culcă la loc.

Cătălin rânji către Andrei și porniră amândoi țațoși spre locul indicat.

Locul indicat era de fapt un garaj pe care scria: „La nea Mitică”. Cei doi citiră și izbucniră într-un râs aproape nervos. Cătălin intră primul, urmat îndeaproape de Andrei. Un spațiu lung și închis. La cele patru mese înghesuite stăteau niște muncitori și câțiva cerșetori, care beau vodcă și absint. Andrei se uită la Cătălin, purtară un scurt dialog din priviri și acesta din urmă se îndreptă înspre tejgheaua amenajată ad-hoc, din spatele căreia îl privea o femeie blondă și durdulie.

- Bere aveți?
- Avem, răspunse ea surprinsă.
- Dați-mi două, și Cătălin puse două bancnote de 5 lei pe tejghea.

Femeia îi întinse cele două beri, se uită la bani, îi luă în mână dar îi întinse înapoi o bancnotă. Cătălin se întoarse la Andrei, îi înmână berea, ciocniră și băură jumătate dintr-o răsuflare.

- E 2 lei cincizeci.

Andrei dădu admirativ din cap. Se uită puțin împrejur, apoi șopti:

- O duc bine aurolaci'. Bă, da' noi ce facem, stăm în picioare aicea?
- Păi acumă stăm măcar să bem berea asta.

Băură și parcă se întristară amintindu-și că aveau o problemă de rezolvat. Andrei fu cel care își aduse primul aminte:

- Mă, io nu înțeleg ce e așa greu. Adică toată chestia asta cu suflete pereche e o chestie de marketing, până la urmă. Auzi tu, să zică Elena că ea nu se prostituează... mă depășește faza asta. Andrei își înecă regretul într-un nou gât de bere. Cătălin însă fu surescitat de o nouă idee:

- Tu știi că nu ești prost?

Andrei ridică o sprânceană. Bău restul de bere fără să mai pară curios față de ideea pe care se vedea că prietenul lui avea să i-o spună. Se duse la tejghea și cumpără el de data aceasta berile. Se întoarse, ciocniră, băură și Cătălin abia apoi continuă:

- E absurdă chestia asta, cu prostituția, da' tre' să gândim invers...

- Bă, lasă-mă cu invers că nu mai vreau idei invers...

- ...Nu mă, mă refeream... Voiam să spun că putem să gândim ca la matematică, metoda reducerii la absurd. Pornim de la ideea că să mimezi dragostea ca să obții un beneficiu material e prostituție, ok? Chiar dacă nu se întâmplă nimic fizic și chiar dacă e vorba de un nenorocit de concurs de Dragobete, de o chestie de marketing sau mai știu eu ce, nu?

- Până aici, de acord, da' am vaga impresie că n-o să fiu de acord cu...

- Ascultă-mă puțin. Bun, dar dacă am gândi invers? Nu dom'le, nu e absurd, e chiar prostituție. Bun. Păi, atunci hai să ne adresăm cui trebuie! Hai să vorbim cu o prostituată! Andrei fu cât pe ce să scuipe berea înapoi.

- Bă...

- Nu mă, e o idee bună. Vorbim cu o prostituată, îi zicem: vrei la Paris două zile? Te duc eu pe banii mei, da' trebuie-n schimb să fii sufletul meu pereche! E ca și cum și-ar lua un concediu! Și să nu-mi spui că și o prostituată ar zice că-i imoral, c-atunci zău că nu știu pe ce lume trăim!

- Deci tu vrei să spui că asta e singura mea șansă? Ai exclus incestul, homosexualitatea, acumai ajungi la prostituție?

Cătălin se gândi puțin:

- Da.

Andrei bău restul de bere. Doi muncitori se ridicară de la masă, trecură pe lângă ei și plecară. Cătălin și Andrei se așezară în locul lor.

- Nu. În primul rând că la ele e altceva. N-ar putea să facă asta, au proxeneți, e mai dificil. Da' asta-mi aduce aminte de altceva.

Cătălin termină berea, în scurt timp o termină și Andrei, așa că mai comandară două.

- Știi, toată faza asta cu scăderea pensiilor și a salariilor bugetarilor...

- Da, e cam de căcat.

- Ei tot zic că nu există alternative, decât să crească taxele, ceea ce n-ar fi bine pentru nimeni în final. Dar o soluție mult mai eficientă ar fi să aducă noi taxe, adică să legalizeze prostituția și drogurile ușoare, nu?

Cătălin se gândi puțin, ciocniră din nou berile, răspunse:

- Da, ar cam fi.

- Adică, gândește-te numai câți bani au câștigat ăia cu plantele lor legale. Și mai e un câștig la faza asta, că se eliberează foarte mult poliția. În loc să plătim polițai să lupte împotriva ilegalităților care nu fac victime, îi punem să se ocupe de treburi mai serioase, și scad și cheltuielile bugetare cu poliția.

- Da, cam așa ar fi, răspunse Cătălin, care se cam amețise.

Și Andrei se cam amețise. Vorbi o vreme despre politică, până când lui Cătălin îi veni o nouă idee:

- Bă, cum ar fi să te duci la barmaniță, să-i zici: barmanițo, hai cu mine la Paris!

Andrei începu să râdă zgomotos. Cătălin, văzând că are succes, continuă:

- Da' cre' că și asta te-ar refuza. Adevăru' e că ești urât. Ești urât cu draci.

Andrei se opri din râs. Mai luă un gât de bere.

- Ai fața aia pătrătoasă, ditamai ochelari', nasu' ăla mic și încovrigat... Brrr!

Andrei nu mai zise nimic și se lăsă cel mai lung moment de liniște din noaptea aceea.

Părăsiră bodega lui nea Mitică în zorii zilei. Pe stradă apărură muncitori și elevi, mișunând. La un moment dat Cătălin începu să meargă pe mijlocul străzii, urmat la câțiva pași în lateral de Andrei, care totuși se apropie din ce în ce mai mult de trotuar. Așa că la scurt timp mergeau distanțați unul de altul, când Cătălin, întinzându-și brațele și căscând, apoi inspirând cu poftă aer în piept, uitându-se chiar și la Soare, spuse euforic și patetic:

- Ah, ce dimineață frumoasă...!

Se uită în stânga și în dreapta, dar nu-l văzu pe Andrei, ci doar alți oameni robotind pe lângă el. Îl căută din priviri pe prietenul lui, îl văzu și veni lângă el, ca un câine cu coada între picioare:

- Bă, dacă mă mai lași vreodată să merg singur pe stradă exclamând: „Ah, ce dimineață frumoasă...!”, nu știu ce-ți fac!

Andrei însă nu îl băgă în seamă. Continua să meargă posomorât. Cătălin se posomorî și el și începu să-i pară rău de ceva. Se apropiau de cartierul lor, așa că la un moment dat Andrei se opri:

- Bă, aveai dreptate. E logic până la urmă. Vrei să mergi cu mine?

Cătălin se opri și el și luă o mină gravă. Spuse:

- Andrei... eu glumeam... adică, să fim serioși, ar fi super-gay. Gândește-te că la concursu' ăsta o să se facă reclamă o săptămână-ntreagă la radio. „Câștigătorii concursului nostru de Dragobete, sufletele pereche Andrei și Cătălin, vor petrece un weekend romantic în orașul îndrăgostiților”...

Porniră iar, dar se opriră în scurt timp:

- Știi ce? Hai pân' la sor'mea, zise Andrei și schimbă direcția de mers, urmat de Cătălin, care nu mai avu energia să protesteze. Ajunseră în fața blocului, intrară, urcară, sunară la ușă și așteptară. Degeaba. Mai sunară o dată, urmă aceeași așteptare încordată. Nimic. Purtară un nou scurt dialog din priviri, în urma căruia Andrei sună din nou, întârziind câteva momente bune cu degetul pe sonerie.

Se auziră pași de cealaltă parte a ușii. Un ochi îi fixă prin vizor, se auzi lanțul desfăcându-se și o față umflată de somn, încadrată de un păr brunet rupt în fâșii haotice apăru la ușă:

- Ce dracu' faceți mă la ora asta?

Intimidat de această primire, Andrei se hotărî să intre totuși direct în subiect:

- Simona, am câștigat concursul de Dragobete de la radio, un weekend la Paris cu sufletul meu pereche, vrei să mergi cu mine?

Simona își frecă ochii, apoi îi căscă, se dădu doi pași în spate, spuse cu oarecare scârbă:

- Ești beat.

Andrei, pus pentru a doua oară în încurcătură, răspunse:

- Da, am sărbătorit puțin...

Simona îl expedie scurt:

- Băi drace, una la mână: nu suntem suflete pereche, a doua la mână: nu merg nicăieri decât cu Ghiță, a treia la mână: e 6 dimineața, a patra la mână: nu vorbesc cu tine când ești beat. Hai, pa, vorbim când mă trezesc.

Și închise ușa. Apoi se auzi și lanțul. Apoi pașii ei depărtându-se.

Stăteau în fața blocului lui Cătălin. Își aprinse o țigară și zise:

- Da' stau așa și mă întreb... ce-i sufletul, Andrei, ce-i sufletul? – și izbucni în râs.

Andrei însă îi reproșă pe un ton foarte serios:

- Cătălin, chiar trec printr-o fază de tot căcatu'. Știi cât voiam să plec în excursia asta? Știi ce fel mă simt știind că am câștigat concursul și nu pot să plec pentru că n-am cu cine? Gata, termină cu poantele, orice limită are o glumă!

Dar Cătălin începu să râdă atunci mai tare ca oricând, spre surprinderea lui Andrei, care-și reanaliză spusele și într-un târziu se corectă:

- Orice glumă are o limită! Voiam să zic că orice glumă are o limită! – dar începu și el să râdă pe măsură ce se auzi vorbind.

Se opriră cu greu și atunci Cătălin spuse împăciuitor:

- Băi, nu e așa grav. Există lucruri mai importante decât porcăria asta cu suflete pereche.

Andrei îngână posac:

- Da, există...

Cătălin zâmbi, se uită la el, la ochii lui umflați și roșii.

- Hai să bem vinu' ăla.

Amintiri

I.

M-am îndrăgostit pentru prima oară în grădiniță. O chema Adela și era la fel de frumoasă. Nu vorbea niciodată, dar uneori zâmbea. E vorba despre un uneori bine determinat, pentru că nu zâmbea decât atunci când o impresionam. Și pot spune că găsisem cea mai bună metodă de a impresiona o fată de 5 ani.

La un moment dat, îngrijitoarele ne puneau într-o cameră cu mese rotunde și șase scaune în jurul lor. Copiii se grupau cum puteau la mese, iar după ce se grupau, nu mai rămânea nimeni înafara mea și Adelei, așa că ne îndreptam spre masa care era mereu liberă. Eram singurul grup de două persoane (mai existau câteva, puține, de 5 sau uneori chiar de 4). Apoi se întâmpla ceva extraordinar, precedat de o liniște tensionată care făcea aerul să tremure ușor nervos. Îngrijitoarele aduceau, în mijlocul camerei, câțiva saci de rafie burdușiți, îi întorceau și începeau să îi scuture, deșertându-le conținutul pe jos. Conținutul nu era nicidecum la fel de extraordinar ca modul în care se făcea introdus. Era vorba de jucării, bineînțeles, majoritatea jocuri de construit, apoi mașinuțe, păpuși, dar toate amestecate și amestecându-se încă o dată sub ochii noștri. Când nu mai cădea nimic din saci, îngrijitoarele se depărtau și noi ne apropiam fascinați și reverențioși de muntele de jucării. Luam orice ne trezea interesul, dar nu apucam să luăm tot ce ne trezea interesul. Copiii se opreau numai atunci când jucăriile nu mai aveau loc pe mesele lor. Fiind câte șase la o masă, nu apucau să ia prea multe. În cazul nostru mai special, pot spune că luam destul de mult, oricum mai mult decât ceilalți. Ne așezam apoi la masă și, amândoi un zâmbet, începeam să construim, unind formele de plastic între ele, așezând mașini și figurine la baza blocului. Abia puteam să ne întrevădem chipurile printre jucării. Mâinile ni se atingeau din greșeală în momentul în care vedeam, amândoi, un loc gol unde ar fi încăput numai bine o păpușă, și, ea de o parte, eu de cealaltă, ne îndreptam amândoi spre același loc, cu jucării diferite. Câteodată ceda ea sau își pierdea brusc

interesul pentru locul unde ar fi încăput jucăria, alteori, observându-i stăruința, cedam eu prefăcându-mă că îmi pierd interesul. Atunci zâmbea cu superioritate. (Nu știu de ce îmi vine atât de greu să scriu despre acestea, poate din cauză că i-am uitat trăsăturile feței, privirea... mă simt de parcă tot corpul mi s-ar sustrage înăuntrul propriului corp și îmi vine să urlu, e ceva ce am pierdut sub forma de a avea). Dar întotdeauna, invariabil, se întâmpla același lucru, și se întâmpla la fel, în cele mai mici detalii. Când nu mai aveam prea multe jucării cu care să construim, mă uitam la ea grav și mă ridicam în picioare. Atunci îmi susținea privirea și parcă buza inferioară îi desena un tremur. Mă îndepărtam de la masă după ce-i aruncam o privire lungă, lungă... vedeam și înțelegeam, în felul acela pur și elementar, ce simte și ce gândește. Nu mai aveam jucării și plecam în altă parte, undeva unde mai erau. Îmi plăcea atât de mult privirea aceea, care acum mi se pare de-a dreptul dramatică. Căutam o masă unde mai exista un loc neocupat. Spășit, îi întrebam pe copii dacă mă pot așeza. Întotdeauna mă primeau și poate chiar se bucurau – se plictiseră și un nou jucător ar fi schimbat oricum ceva. Îmi dădeau jucăriile pe care, până atunci, nu le folosiseră și o vreme mă jucam cu ele încercând diferite construcții simple. Mă uitam, din când în când, la masa Adelei – firește, și ea se uita la mine. În niciun film de dragoste, nici măcar în cele pe care le-am văzut cu Elena, nu am văzut o femeie arătând așa părăsită. Eu îi zâmbeam însă, și abia atunci își întorcea cu adevărat îmbufnată privirea. Îi studiam pe noii mei prieteni de joacă, și, când păreau mai preocupați cu ceea ce făceau, deschideam larg brațele și cuprindeam atâtea jucării câte puteam cuprinde și o zbugheam cu ele înapoi la Adela.

Când mă vedea cu brațele pline de jucării și lăsându-le să curgă pe masa noastră, izbucnea într-un zâmbet imens și cu atât mai puternic, cu cât venea după acea întristare totală. Mă așezam la masă atât de mândru și continuam să construiesc aparent ignorându-i bucuria. Își reintra și ea repede în rol și ne jucam, ne jucam. Numai copiii de la cealaltă masă se uitau la noi cu reproș și invidie.

II.

Abia în clasa a patra am fost călcat prima oară în picioare de o fată. Mă pot considera fericit că s-a întâmplat așa repede și chiar mă consider. Era o iarnă de după sărbători și tata era cum nu se putea mai bine dispus în acea perioadă. Nici mama nu se lăsa mai prejos, și, știind că îmi vine mereu atât de greu să mă trezesc, se trezea cu mult timp înaintea mea, îmi prăjea cartofi și îmi pregătea ceaiul verde, în care amesteca scorțișoară și fistic. Așeza tava pe masa din camera mea, apoi deschidea radioul pe un post de muzică necunoscut mie, din care, la o adică, nici nu înțelegeam mare lucru. Abia peste câțiva ani aveam să aflu că era un post franțuzesc, pe unde căruia deseori se făcea auzită Mylene Farmer și uneori Nino Ferrer.

Mai întâi mă trezea muzica, apoi mirosul, apoi buzele umede ale mamei sărutându-mi obrazul. Nici nu-mi dădeam seama că mă trezesc în timp ce mâncam astfel. Întotdeauna ajungeam devreme la școală iarna de după sărbători. Treceam spre toaletă și-l vedeam pe tata privind pe geam.

- Ia zi, scot sania?

Și eu atunci mă trezeam cu adevărat, dădeam energic din cap și zâmbeam întruna. Când ajungeam în curte, tata era deja cu sania în mână și mă aștepta. Își aprindea o țigară în timp ce eu mă așezam, neștiind la început dacă să țin ghiozdanul în brațe sau să îl las pe spate. Nu aveam timp să mă hotărâsc pentru că tata pornea. La început încet, de parcă ar fi testat zăpada, apoi puțin mai repede. Închideam ochii și îmi imaginam tot felul de lucruri, călătorii fantastice prin încrengături de tuneluri, dinozauri ieșindu-ne în cale – atunci îi ordonam să meargă mai repede, mai repede, iar el se conforma:

- Dorința dumneavoastră este poruncă pentru mine! și începea să fugă. Ține-te bine! și degetele mi se încheștau de sanie, scârțâitul pașilor lui pe zăpadă îmi părea mai degrabă zgomotul pe care dinozaurii l-ar fi făcut urmărindu-ne și abia așteptând să ne împiedicăm, să ne poticnim.

- Ai grijă!

Dar tata credea că prin asta vreau să spun că mi-e frică și încetinea, până la urmă ajungând să meargă normal. Mi-era într-adevăr frică, dar tocmai de încetinirea lui. Mă așteptam ca din moment în moment un dinozaur să mă înhațe, și atunci deschideam ochii. Tata îmi știa foarte bine frica și spunea, în momentul în care ne apropiam de școală:

- Am ajuns în centrul Pământului.

Eu zâmbeam și mă uitam altfel în jurul meu, deși știam foarte bine cum arătau împrejurimile. Unii colegi, care veneau în grupuri și pe jos, se apropiau de noi, îi dădeau bună ziua tatălui meu, care le răspundea distant, continuând să se uite înainte, și apoi mă întrebau:

- Ce faci?

Iar eu le răspundeam imediat:

- Mai bine ca voi!

Tata râdea, mai râdeau și unii colegi, mai ales Sorin, cu care eram prieten bun. Dragoș, care era într-adevăr cel mai bun prieten în iernile de după sărbători, nu râdea, pentru că nu era acolo – mereu întârzia la prima oră.

- Până aici ați plătit, spunea și eu mă dădeam jos – îmi simțeam anapoda picioarele, parcă nefăcute pentru mers, mi le scuturam puțin și apoi ridicam palma și o fluturam în fața lui, el îmi răspundea cu același gest și pleca. Continua să tragă sania și îmi părea atât de goală. Fugeam spre grupul lui Sorin și la început mă priveau ca pe un străin, dar după câțiva pași mă amestecam printre ei și nimănui nu i se mai părea ceva ciudat în asta.

(Acum nu mă interesează atât ce mi se întâmpla mie acolo, la școală, cât ce se întâmpla în lipsa mea, acasă. Pe vremea aceea, îmi dau seama, nu îmi puneam niciodată această întrebare. Credeam, inconștient, firește, așa cum avea să îmi spună mult mai târziu Gabriel, că lumea intră într-un ușor stand-by când nu sunt eu prin preajmă. Acum însă nu mă pot abține – ce făcea tata odată ajuns acasă? Cum se uita la mama și ce părere avea într-adevăr despre mine, copilul ei, care îi consumam timp și energie? Cât din lucrurile pe care le făcea cu mine le făcea de fapt pentru mine și nu pentru mama? Poate părea pur și simplu răutăcios faptul că pun asemenea întrebări menite să denigreze

imaginea acelui tată al meu, dar nu le-aș pune, evident, dacă nu mi le-aș fi adresat mie însumi, și nu de puține ori. Mai ales copiii Adrianei mi se păreau niște monștri).

Intram în clasă și mă așezam la locul meu – stăteam în prima bancă din față-stânga, în mijloc. În stânga mea ar fi trebuit să stea Dragoș, apoi două fete ale căror nume le-am uitat, iar în dreapta Eduard și Mihai. Ascultam acel zumzet al clasei, vocile când joase când înalte și mereu contrastante, unele aflate într-un dialog constant și politicos (fetele din spate vorbind despre serialul lor preferat), altele în dialoguri mai puțin politicoase (un coleg cerându-i tema unei colege, aceasta refuzând, el insistând). Toate aceste sunete se contopeau într-o masă compactă care se lăsa somnoroasă peste mine, lumina părea de lapte și fâșii de întuneric se proiectau pe ferestre ca și cum s-ar fi amestecat într-o cană. O amețelă plăcută mă cuprindea și atunci doamna învățătoare intra în clasă.

Doamna învățătoare era înaltă și frumoasă, dar o frumusețe maternă mai degrabă decât senzuală. Cu părul lung, învolburat și roșcat, ochi mari și privire inteligentă; vorbea frumos cu noi și le știa pe toate. Avea să afle în curând ceva nou, dar abia peste o zi, odată cu sosirea lui Dragoș – care acum se întreba, croindu-și cu greu drum prin nămeți, dacă să se grăbească sau, din contră, să meargă mai încet ca să ajungă direct la a doua oră. Doamna învățătoare se așeza la catedră și deschidea catalogul, eu îmi roteam ochii cercetând celălalt rând de bănci, dar negăsind ce îmi doream și, atunci când privirea mi se oprea totuși asupra chipului ca de chinezoaică al Ancăi, atunci sângele mi se urca în urechi și roșeam cu totul, îmi retrăgeam repede privirea și mă prefăceam dintr-o dată preocupat de altceva, deschideam caietul și subliniam data.

- Absenți? întreba doamna învățătoare, și elevii de serviciu, care se întâmpla să fie chiar Anca și Alina în acea zi, se ridicau și spuneau în cor:

- Dragoș Sava.

- Atât?

- Da – răspundeau la fel și se așezau. Învățătoarea nu trecea absența în catalog, știind că avea să apară peste câteva minute. În schimb deschidea manualul și continua să ne predea câte ceva despre istoria țării. Cuvintele sunau melodic venind din gura ei și scrisul

era o plăcere. Nu înțelegeam sau nu acordam prea multă importanță celor spuse, important era să înregistrez doar acest fapt care era sunetul emis de învățătoare, și care trebuia păstrat în această formă de mână a doua pe caiet. Uitam atunci până și de ochii oblici ai Ancăi și nu aș mai fi ieșit din transă dacă Dragoș nu și-ar fi făcut apariția, intrând pur și simplu în clasă ca și cum clasa venea la el. Atât de surescitat era de ce avea să-mi spună, că nici nu îi mai dădu bună ziua învățătoarei și dădu să se așeze direct lângă mine. Bineînțeles, învățătoarea îl opri pe la mijlocul drumului:

- Dragoș, nu vrei să mai încerci o dată?

Iar el nu înțelegea și numai eu râdeam pe sub mustață.

- Ce?

Învățătoarea avea un gest ce aducea cu un oftat sau parcă își dădea ochii peste cap, prin care voia să spună că lipsa noastră de înțelegere o cam dezamăgea.

- Ia ieși afară și mai intră o dată, spunea fără nicio urmă de răutatea în glas, dar Dragoș rămânea pe loc ca trăznit și nu înțelegea ce se întâmpla, chinuit pe de o parte de dorința de a-mi spune ceva și totuși pus în imposibilitatea de a-și împlini această simplă dorință. De ce?

- De ce?

Atunci, nemaiputându-se stăpâni în fața acestor dovezi de impertinență crasă, micuța de Anca se ridica cu tot cu ochii ei oblici, pe care-i mijeia și mai tare, și îi șfichiuia urechile lui Dragoș:

- Ieși afară și bate la ușă înainte să intri, și spune și bună ziua!

Abia atunci înțelegea Dragoș că altă soluție nu-i mai rămânea, și că dacă voia să-și îndeplinească dorința, trebuia să se conformeze. Așa că ieșea grăbit, bătea în ușă, intra fără să mai aștepte vreo permisiune și dădea bună ziua, apoi o zbughea în bancă, făcându-și loc pe lângă cele două colege până la mine. Ora continua în cele din urmă normal și numai uneori învățătoarea ne mai făcea observație să nu mai vorbim între noi, eu îmi ceream scuze pentru amândoi și Dragoș se mulțumea doar să facă o pauză ceva mai lungă înainte de a începe iar să-mi șoptească la ureche:

- ... când m-am întors ele se duceau și m-am dus și eu după ele. La colț s-au despărțit și Anca s-a dus la blocuri, Alina a traversat și am traversat și eu. După magazine s-a oprit și m-a văzut, m-am dus la ea și i-am spus că vreau să o conduc acasă și ea a zis „da” așa că am condus-o, și când a ajuns m-a sărutat pe obraji și mi-a zis că mă iubește.

Mie mi se părea incredibilă povestea lui, din mai multe motive. Mă gândeam că în primul rând, dacă ar fi adevărat, atunci Alina ar fi arătat în vreun fel sau altul că îl iubește și la școală – ar fi răspuns „Iubitul meu” în loc de Dragoș Sava la întrebarea doamnei învățătoare. Dar mai ales nu ar mai fi țipat la el pe stradă să nu o mai urmărească până acasă (amândoi le urmăream, în secret, după ore). Cu toate acestea, voiam să îl cred pentru că asta ar fi însemnat că și Anca ar fi putut să mă sărute și să-mi spună că mă iubește. În schimb, cele două ne tratau, ca de obicei, la fel de sfidător la școală. Eram însă hotărâți în acea zi să le urmărim până acasă, entuziasmați de succesul lui Dragoș.

Când s-a sunat, Dragoș m-a luat de o parte și am ieșit să vorbim pe hol, mai retrași. Ne făceam planul pentru această urmărire. De obicei nu mergeam prea departe, în mare pentru că ne era frică de cartierul lor, dar și pentru că nu puteam să întârziem prea mult acasă. Dar dacă ele de fapt voiau ca noi să le conducem acasă, nu puteam refuza așa ceva. Inițial voiam să ne pregătim eventuale motive pe care le-am fi putut da părinților pentru întârzierea noastră, dar am ajuns să ne facem planuri legate de viitorul nostru cu ele. Ne-am fi căsătorit, bineînțeles, și am fi fost și vecini. Eram pe punctul de a ne certa în legătură cu unele amănunte ale nunților noastre, când se sună de intrare și trebui să suspendăm speculațiile. Intram în clasă și aruncam ocheade înspre ele, deși mai înainte hotărâsem să nu le acordăm atenție încă.

Orele treceau repede gândindu-ne la ele și nu peste mult timp ne aflam în curtea școlii, așteptând să se distanțeze destul de mult încât să nu ne vadă urmărindu-le. Când aproape că nu se mai vedeau pe stradă săream gardul – chiar pe lângă poarta larg deschisă – și ne strecuram printre oameni, ne ascundeam în spatele stâlpilor și scoteam capul privind pe furiș înainte, făceam tumbe și rămâneam camuflați în zăpadă, ne făceam semne prin care ar fi trebuit să ne înțelegem în legătură cu ruta pe care trebuia să înaintăm, mergeam în

genunchi, ne cățărăm în copaci și traversam în fugă pe cealaltă stradă. Când ne nimeream unul lângă altul, ne reaminteam că orice ar fi, nu trebuie să ne vadă până nu ajungem la capătul bulevardului, unde Anca o cotea la stânga și Alina traversa. Acolo aveam să ne despărțim și noi, nu înainte de a ne ura unul altuia mult succes.

Dar la un moment dat Dragoș se plictisea tot înaintând și zăpada îi făcea cu ochiul. Îl fascina în felul ei, și, neștiind la ce altceva ar putea folosi, făcea câțiva bulgări, îi studia pentru o vreme uimit, apoi îi arunca în Alina. Eu îl înjuram și ne ascundeam imediat după mașinile parcate, unde stăteam ținându-ne răsuflarea. Ieșeam de acolo speriați că ne-au văzut sau că le-am pierdut. Și într-adevăr, nu le mai vedeam nicăieri. Mergeam acum în mod normal pe stradă plănuiind să mai încercăm și mâine. Nu ne dădeam seama că intram direct într-o ambuscadă: ca doi draci scăpați de sub control, fetele se năpusteau asupra noastră aruncând bulgări și împingându-ne, încercând să ne trântescă la pământ unde ar fi fost vai de noi.

Începeam să țipăm și să alergăm, ele imediat după noi. Până la urmă oboseam, ne ajungeau sau ne lăsam prinși, ne trânteau la pământ și scuturau din picioare ca din copite împrôșcându-ne cu zăpadă în ochi și în nas și pe gât. La un moment dat le spuneam că ne dăm bătuți și atunci Anca ne puneă să promitem că:

- De acum nu ne mai urmăriți și ne lăsați în pace!

Și noi începeam să râdem și să le spunem că nu, asta nu le promitem, și ele iar tropăiau în fața noastră și noi ne feream de zăpada care mușca rece și umed din pielea noastră strecurându-se acolo și iar le spuneam mai mult ținând că asta e, ne dăm bătuți, și Anca iar se oprea serioasă și relua ceremonios aproape:

- Ne mai urmăriți sau ne lăsați în pace?, și până la urmă trebuia să le spunem că da, le lăsăm și că nu, nu le mai urmărim.

Atunci s-a întâmplat ceva cu adevărat ciudat. Ele s-au oprit mulțumite și noi ne mulțumeam să zâmbim de acolo de jos, până la urmă ne plăcuse faptul că interacționasem într-un fel și în sinea noastră puteam să spunem că ne jucasem și că ne iubesc. Dar Anca și-a strâmbat nasul purtându-l cu superioritate pe sus, și-a luat un ușor avânt ca și cum s-

ar fi pregătit să sară peste mine, dar tocmai în momentul în care mă așteptam să țâșnească deasupra mea, ea păși calm și cu dispreț chiar pe mine. Am văzut atât de lent bocancul ei plutind deasupra mea, m-am pierdut în zimții și canalele de cauciuc cu forme bizare de pe talpa ei care eclipsa soarele, apoi am simțit-o călcându-mă și stăruind puțin cu piciorul pe mine – și totuși atât de ușoară – ca și cum ar fi strivit un gândac și nasul ei părea să exprime exact acel gest.

A trecut de cealaltă parte și eu am rămas lipsit de orice reacție, din moment ce nu pricepusem ce se întâmplase. Am auzit-o exclamând:

- Hm!

Apoi n-am putut decât să mă uit cum se îndepărtau, atât de pline de ele, și imaginea lor așa cum o vedeam orizontal de acolo de jos era încă mai bulversantă. M-am ridicat și am început să mă scutur îndelung de zăpadă, cu sentimentul neconștientizat că nu de zăpadă voiam să mă scutur.

A doua zi ne-au spus doamnei învățătoare. Abia se făcuse prezența și când Dragoș intră după ce bătu scurt în ușă, Anca se ridică și spuse, vorbind și în numele Alinei:

- Doamna învățătoare, spune-ți-le lui Dragoș și lui Andrei să nu ne mai urmărească!

Dragoș rămase ținut locului și eu îi împărtășeam din plin stupoarea. Învățătoarea ridică sprâncenele.

- Mereu ne urmăresc după ore!

Acum învățătoarea se uită la noi, Dragoș începu să meargă spre bancă, le deranjă pe cele două colege și se așeză lângă mine șoptindu-mi conspirativ:

- Nu le spune nimic!

- E adevărat? întrebă învățătoarea.

- Nu, răspunse scurt și sec Dragoș - preț de câteva secunde l-am admirat pentru acest răspuns hotărât, când eu mă pierdusem total.

- Ba da, doamna învățătoare, ne urmăresc amândoi pe mine și pe Alina și noi le spunem să nu ne mai urmărească și ei ne promet că nu și după aia tot ne urmăresc! – Alina încuviința tacit dând din cap și învățătoarea se prinse repede că acela era adevărul,

pentru că atunci când două fete spun ceva despre doi băieți care spun contrariul, nu e greu să îți dai seama cine are dreptate.

- De ce le urmăriți?

- Nu le urmărim, mergem după ele!, spuse imediat Dragoș cu aerul că asta explică totul. Până și eu îmi putusem da seama că ne trădase, dar în mintea lui totul era clar și nu mai puteam fi acuzați că le-am fi urmărit, ci cel mult că am fi mers după ele.

După o scurtă deliberare, învățătoarea ajunsese la concluzia că, în principiu, nu ne putea face nimic, spațiul public era spațiu public și disputele de acest gen trebuiau rezolvate între noi, copiii. Totuși, ne atenționează că ar fi frumos din partea unui cavaler să nu insiste atunci când domnișoara îl refuză atât de clar. Nu știam ce însemna cavaler și nici nu mă gândisem vreodată la ochii oblici ai Ancăi ca aparținând unei domnișoare, dar ideea că am fost refuzat se strecură adânc în mintea mea, ca o revelație. Așteptam ca din moment în moment fetele să spună, acolo, în fața clasei, că ele de fapt voiau să le conducem acasă și că le plăcea să se joace cu noi. Măcar Alina ar fi putut recunoaște că îl iubește pe Dragoș. Nimic din toate acestea nu s-au întâmplat, și am rămas doar cu rușinea de a fi refuzat de față cu toți colegii, dar mai ales de față cu doamna învățătoare.

Am hotărât în acea zi, împreună cu Dragoș, că nu mai aveam să le urmărim și că aveam să așteptăm ca ele să ne ceară să le conducem acasă – lucru de care nu mai eram atât de convingși, dar preferam să păstrăm aparențele măcar între noi. Nu îmi amintesc ce s-a mai întâmplat între mine și Anca, dacă s-a mai întâmplat ceva de atunci, dar sunt conving că mi-am mutat centrul de interes în astfel de chestiuni asupra altei persoane. Unei persoane nu prea îndepărtate de ea totuși – era vorba despre Alina.

Dar cu Alina nu am putut interacționa niciodată și lucrurile s-au stins de la sine după o vreme.

III.

- Uite-o pe Monica.

- Cine?

- Monica. Aia cu țâțele mari.

Andrei ocoli cu privirea întregul părculeț – parterul unde femeia blondă și sexy așeza mereu hainele la uscat, etajele de unde bătrânii priveau apatici, coborî cu privirea pe crengile copacilor și ajunse în fața altor blocuri, stăruia puțin asupra barelor de care uneori se atârnav covoare prăfuite – pentru o clipă se întrebă dacă avea chef să se ducă acolo, să se apuce de bare (erau două, suprapuse) și să le escaladeze puțin – abia apoi privirea îi poposi asupra Monicăi:

- Cine mă, aia?!

Adi se uită cu reproș la el, ceea ce nu ar fi însemnat cine știe ce, dacă nu ar fi fost totuși cu vreo trei ani mai mare, și, deci, mai înțelept.

- Hai să jucăm, spuse Adi și astfel închise subiectul.

Se duseră la masa de ping-pong și începură să joace liniștiți, dar peste puțin timp Monica se apropie, salută cu voce joasă și se așază pe banca din fața meselor ca și cum acolo i-ar fi fost locul. Andrei nu prea o băgă în seamă, voia să câștige; nici Adi nu se sinchisi de ea. O vreme trecu fără să spună nimeni nimic. Numai pocănitul mingii se făcea auzit în seara caldă, apoasă, prietenoasă celor trei, iar privirea Monicăi se adăuga cu un ușor *delay* sunetului. Se uita când la unul, când la celălalt, dar stăruia mai mult asupra lui Andrei și uneori nici nu mai apuca să vadă mingea căzând în partea lui Adi, o aștepta să revină la Andrei și abia apoi o urmărea.

Dar amândoi erau conștienți de prezența ei acolo și stingheriți. Ce voia? Andrei nu o știa destul de bine ca să vorbească cu ea, Adi o știa dar nu părea interesat (diferența de vârstă era deja destul de grăitoare). Oare voia să joace și ea? Își aștepta rândul, deși nu știa să țină scorul și atunci se baza numai pe reacția lor ca să deducă sfârșitul meciului. Sau poate voia doar să stea acolo, pe bancă, și, tot stând pe bancă, se hotărî că ar putea la

fel de bine să se uite la minge, să-i urmărească pocănitul și să caște.

Căasca discret, mâinile îi fremătau până ajungeau în dreptul gurii care se deschidea o idee, buzele i se subțiau, la fel și ochii, își încleșta ușor maxilarele și dădea drumul unui oftat apăsător, palma se răsfirea astupând gura și prelungindu-se apoi pe bărbie, mai în jos pe piept – fără să vrea să-l atingă, dar atingându-l totuși în dreptul sânilor – și adormind la loc pe pulpa piciorului drept, așezată peste cel stâng. Toate acestea în timp ce chipul ei se mișca scurt stânga-dreapta, uneori dreapta-dreapta-stânga-dreapta. Fără îndoială, prezența Monicăi era de-a dreptul enervantă: nu numai că era cu doi ani mai mică decât Andrei, dar nici nu știa să joace ping-pong și mai era și fată.

La un moment dat obosiră, lăsară paletele deoparte și se așezară pe masă, Andrei scoase o țigară și o aprinse cu un chibrit, Adi se trase mai într-o parte deranjat de fum, îl admonestă scurt și indiferent,

- ‘Mi-aș pula-n țigările voastre!, Andrei fumă totuși mai departe zâmbind.

Atunci Monica se ridică încet și se apropie de Andrei, uitându-se la țigară și apoi la el:

- Vreau și eu.

Amândoi se uitară cu uimire la ea, dar cu uimiri diferite. A lui Adi era amestecată cu dispreț, în timp ce Andrei era mai degrabă impresionat.

- Știi să fumezi?

Monica ridică umerii cu indiferență:

- Da.

- Tragi ca lumea?

- Da.

Îi întinse țigara și Monica o luă ceremonios, o așeză pe buze, se uită la Andrei și trase. Îi întinse țigara înapoi, dar el o refuză:

- Trage.

- Am tras!, răspunse, dar abia când vorbi fumul i se îngrămădi pe gât făcând-o să tușească violent.

Andrei râse și o admonestă că n-a tras și a fumat degeaba și că în aceste condiții el nu

îi mai dă din țigările lui. După ce își reveni din tuse, îl rugă să o învețe. Se uită cu ochii măriți la el și roșie la față. S-ar fi spus că voia într-adevăr să învețe. Andrei cântărea situația, când dinspre blocuri se puteau vedea venind Ana și Loredana. Monica se uită speriată la ele.

- Nu! Să nu le zici nimic! – se uită apoi și la Adi – Vă rog eu! și o zbughi spre cele două prietene. Disparură toate trei în scara unui bloc. Andrei se uită la Adi, aruncă chiștocul și spuse:

- Mda. Mergem la Dragoș?

Porniră amândoi pe alei spre casa lui Dragoș, îl găsiră în curte, bătea o minge de perete și le făcu semn să intre. O vreme vorbiră despre nimicuri pasându-și mingea unul altuia. Dragoș era puțin mai grăsuț și alerga greoi după minge când primea o pasă defectuoasă. Înjura scurt și sec dar supărarea îi trecea apoi repede.

- Bă, boule! Nu mai da pe sus!, țipă la un moment dat Dragoș, urmărind cu privirea traiectoria mingiei, care trecu razant pe lângă un geam. Andrei râse scurt și Adi porni după minge. Îi puse un stop elegant pe piept și apoi o coborî la picioare, șutând înspre Dragoș, dar mingea trecu la câțiva metri de el și acesta o zbughi după ea gâfâind:

- Alt bou!

Adi se uită la Andrei și râseră amândoi. Dragoș ajunse la minge, făcu o întoarcere de efect controlând-o cu călcâiul, o potrivi și șută cu un început de furie spre Adi, care însă o opri cu latul piciorului și o împinse ușor cu vârful trimițându-i-o lui Andrei cu boltă. Acesta atât așteptă: o lovi de la semi-înălțime peste grilajul înalt care împrejmuia grădina. Mingea ateriză peste zarzavaturi, turtindu-le. Dragoș porni spre Andrei dar acesta pasă imediat vina:

- El mi-a pus-o așa, n-aveam cum s-o lovesc!, așa că Dragoș se opri, se uită la Adi, păru să calculeze ceva și, neputând să-l amenințe pe acesta cu niciun fel de violență, hotărî că indiferent a cui era vina, tot Andrei trebuia să plătească. Andrei se uită la Adi, care se mulțumea să zâmbească imparțial acum, își dădu seama că trebuia să se apere singur, așa că începu să fugă de Dragoș.

Făcură astfel câteva ture de curte. Andrei era mai rapid și Dragoș părea deja foarte obosit, dar încă și mai înfuriat de injuriile care-i erau adresate în fugă:

- Fugi, grasule! Fugi!

Realiză în scurt timp că nu avea să-l ajungă nicidecum așa și renunță, resemnat. Se opri și se așeză în fund în mijlocul curții, încercând să-și recapete respirația. Andrei se apropie de el:

- Mori, grasule?

Câteva clipe privirile li se înfruntară – a lui Dragoș foarte dușmănoasă, a lui Andrei doar amuzată. O idee păru să-i străbată mintea lui Dragoș. Obrajii i se umflară ca și cum ar fi vrut să inspire cât mai mult aer, pregătindu-se pentru un nou efort fizic, Andrei îl privi ciudat și aproape speriat, se pregăti și el să fugă dar deocamdată nu prea-i venea să creadă că acest lucru chiar avea să se întâmple.

Totul încremeni astfel. Deodată, cu un zumzet puternic și scurt, Dragoș scuipă cu sete o flegmă imensă, care porni ca un proiectil în direcția lui Andrei și se opri cu un pleosc sec în urechea lui. Începu imediat să țipe și să sară într-un picior cu capul aplecat, încercând să scoată flegma lipicioasă din ureche. Adi izbucni într-un râs isteric, Dragoș se ridică și fugi, Andrei după el:

- Morții mă-ti de gras împruțit!, îl ajunse și îl trase de haine, ștergându-se pe mâini, apoi îi dădu câteva capace peste ceafă, care nu părură să-l afecteze prea mult.

Se potoliră totuși destul de repede, cu toate că Andrei rămase bosumflat și mai înjura din când în când pe sub mustață, ducându-și mâna la ureche cu dezgust. Își aprinse o nouă țigară și Dragoș îl fixă cu privirea, dar fu total ignorat. Se resemnă cu ideea și căută altceva de făcut. Se uită lung prin curte, găsi leagănul vechi și înalt, se sui pe el și începu să se bălângăne. Un scârțâit sinistru se proiectă în întreaga curte. Andrei scotea fumul în cerculețe și le studia concentrat, abia stăpânindu-și nervii. Adi se duse spre centrul curții, ca să-l audă amândoi cum spune dintr-odată:

- Pleosc!

Dragoș începu să râdă zgomotos și din această cauză se balansă mai mult în lateral,

Andrei trase adânc din țigară și se uită la Adi cu un oarecare dispreț, dar când îl văzu cum stă calm și zâmbește senin, îi veni și lui să râdă și chiar o făcu, discret.

Dragoș însă râse și mai al dracului, ridicându-se în picioare pe leagăn și ținându-se bine cu mâinile de cele două bare de fier. Se înroși la față de atâta râs, obraji i se subțiară și burta i se revărsa în valuri. Toată carnea îi tremura și nu părea să se mai poată opri. Încercă, dar ca și cum ar fi frânat cu mașina pe un teren alunecos, râsul lui nu se termina niciodată de tot, se subția pe un ton înalt cu sunete lichide, prelungite vocalic, moment în care Dragoș încerca să respire pe nas, reușea parțial și scotea un horcăit inuman, apoi, odată ce se echipa cu destul aer, continua să râdă încă mai sănătos ca înainte, ochii îi deveniră două dungi conturate cu lacrimi. Trecuse de mult peste punctul în care râsul lui era enervant, așa că cei doi prieteni îl priviră mai degrabă uimiți. Probabil că nu s-ar fi oprit dacă din casă n-ar fi ieșit maică-sa. Nici nu deschise bine ușa, că îl și strigă:

-Draaa-goș!

Băiatul se opri instant, parcă-și înghiți limba și făcu ochii mari spre maică-sa, dar se opri așa de repede, încât mușchii, până atunci contorsionați din cauza râsului, se destinseră total, strânsoarea mâinilor slăbi exact în momentul în care Dragoș se legăna în față. Mâinile i se desprinseră de leagăn și plonjă lent înainte, pe burtă. Ateriză bufnind și se ridică imediat, fugind la maică-sa și abia când ajunse în fața ei izbucni în plâns. Dar maică-sa nu se uită la el:

- Ce ți-am zis eu, nesimțitul? Ce-ai dat cu mingea-n grădină?! Ai distrus tot zarzavatu'!

Băiatul se uită altfel la maică-sa, puțin speriat și înciudat, colțurile buzelor i se traseră în jos de tot, obraji i se zbârciră de riduri și gropițe, dinții i se întrevăzură puțin albi și lunguiți, căscă gura ovală până când și limba și în spatele ei omulețul se putură vedea, apoi scoase un urlet groaznic încleștându-și mâinile pline de tăieturi și praf amestecat în sângele care-i curgea în firicele. Începu să ridice mâna continuând să urle, din palma lui pufoasă se desprinse un deget borcănat, arătând spre Andrei, care ținea țigara palmată și încă nu apucase să dea drumul fumului din plămâni. Maică-sa abia acum îl văzu, se

fâstâci puțin stingherită, apoi își zise că aia e, și spuse pe un ton mieros:

- Bună, Andrei.

Dar Andrei nu putu să-i răspundă, așa că se mulțumi să o privească cu ochii bulbucați și speriați, în cele din urmă dădu într-un fel din cap dar realizează că nu era de ajuns, așa că vru să fluture pur și simplu mâna zâmbind, dădu să facă acest lucru cu dreapta, se răzgândi imediat când își aminti că acolo ascundea țigara, și îi făcu acel gest cu stânga. Dar mama lui Dragoș deja nu se mai uita la el, era mai preocupată cu propriul copil, care încă se mai smiorcăia acolo. Îi ordonă să înceteze, să ia mingea din grădină, să îndrepte zarzavatul, să se spele apoi pe mâini și să cumpere sifon, apoi intră la loc în casă, cu mersul ei legănat.

Adi ieși și el din spatele viței de vie, unde se ascunsese precaut până atunci, și îi spuse lui Andrei că el pleca. Se salutară și Andrei, odată rămas singur, începu să se dea și el în leagăn, uitându-se la Dragoș, care îi urma spășit ordinele maică-sii. Numai din când în când schimbau priviri ciudate. Dispăru în casă și ieși destul de repede cu o plasă în mână, se postă în fața prietenului său. Andrei se mai legănă de câteva ori, apoi sări de pe leagăn și porni spre poartă.

- Un' te duci?

- Nu mergi să iei sifon?

- Ba da, spuse Dragoș zâmbind și alergă după el.

Străbătură aceleași alei care duceau spre părculeț. Ajunseră în fața sifonăriei, Dragoș scoase din plasă două sticle și banii, așteptară.

- Uite-o pe Monica.

- Unde?

- Acolo, și indică spre scara unui bloc, apoi luă o sticlă din mâna vânzătorului și o strecură în plasă. Din scara blocului se auziră niște țipete. La scurt timp le văzură pe Ana și Loredana fugind afară, apoi și pe Monica. Păreau mai degrabă indignate decât speriate, din urma lor venea rânjind un lungan. Monica îl văzu pe Andrei, fugi spre el, celelalte fete rămaseră să-l înjure pe lungan, care le asculta indiferent sau amuzat.

- Andrei!, strigă Monica luându-l de mână și apoi ascunzându-se în spatele lui. Băiatul nu știu cum să răspundă.

- Ce-aveți mă?

Monica se chinui să-și tragă răsuflarea, Dragoș întinse mâna după a doua sticlă de sifon, o puse grijuliu în plasă.

- Lunganu... Și-a... dat jos chiloții... în fața noastră!

Andrei și Dragoș o priviră acum cu interes, lui Dragoș nu prea-i venea să creadă:

- Ce?

- Da, și-a... arătat aia...

- Nu te cred, spuse Dragoș simplu și sincer, sau poate voia mai multe detalii.

- Ba da! Eu nu mă mai întorc acolo, Andrei, mi-e frică, pot să vin cu tine?

- Du-te la Ana și Loredana, n-are ce să-ți facă dacă stai cu ele.

Dar Monica scutură din cap în semn că nu:

- Nu vreau să mai văd...

Andrei se consultă din priviri cu Dragoș, apoi se întoarse spre fată:

- Bine, hai.

Porniră toți trei, Lunganu' și cele două fete dispăruseră între timp din fața scării, dar îi revăzură în părculeț. Monica scânci când dădu ochii cu el, deși se aflau la ceva depărtare. Fetele țipară din nou, cei doi băieți se uitară imediat spre ei, așteptând cu interes să vadă cum Lunganul își dădea într-adevăr chiloții jos.

Lunganul era un băiat puțin mai în vârstă ca ei, înalt și destul de subțire. Avea mereu o privire tâmpă și nu-l credea în stare de vreo intenție bună. Stătea în picioare în fața mesei de ping-pong, lângă Ana și Loredana, care se uitau la el și țipau, își duceau mâinile la ochi și apoi și le dădeau la o parte, se întorceau și îl înjurau, apoi se uitau iar. La fel se comporta și Monica, își ascundea chipul în spatele lui Andrei, se ținea cu mâinile de tricoul lui, apoi își întindea gâtul ca să se uite la Lungan, țipa scurt, închidea ochii, se adăpostea iar, se ruga de Andrei să plece de acolo și când spunea acolo, se uita iar acolo. Andrei și Dragoș în schimb se uitau fix la Lungan, cum stătea calm și impasibil în dreptul

mesei de ping-pong, și un lungan în mic se proiecta în fața lui, lipsit de membre, brodat cu vinișoare și cârn, străbătut de spasme dar în rest la fel de indiferent și înalt. Proiecția nu dispăru decât în momentul în care, deranjată de atâta gălăgie, o babă scoase capul pe geam, privi așa cum putu și ea de la etajul trei, nu-și dădu exact seama ce privea dar urlă oricum la copii:

- Chem poliția, golanilor!

Fugiră toți trei la Dragoș acasă și abia după ce închiseră poarta în urma lor începură să râdă nervos. Imediat ce Dragoș plecă să-i ducă sifonul maică-sii, Monica se apropie de Andrei, îl sărută pe obraz – îi simți respirația întretăiată de sperietură, efort și excitație – se retrase elegant la un pas în spate și spuse rar:

- Mulțumesc, Andrei.

El nu înțelese de ce, dar se simți bine. Încă se gândea la Lungan și încerca să-i înțeleagă gestul. Dragoș ieși zbârnâind din casă, ținea pumnii strânși și în pumni ceva care-l făcea să zâmbească. Dar când dădu cu ochii de Monica exuberanța îl părăsi o secundă. Uitase de ea și, cum nu o mai văzuse niciodată în curtea lui, nu știa cum să se comporte. I se adresă prietenului său:

- Mi-a dat mama bani!

- Cât? răspunse ridicând sprâncenele.

- Cinșpe' mii!

Își zâmbiră pentru că știa ce însemna asta, ceea ce o făcu pe fată să se simtă încă și mai stingherită, dar fără să îi zdruncine cu nimic intenția. Cei doi băieți ieșiră pe poartă, fata după ei. Traversară strada și așteptară în stația de autobuz. Urcară la scurt timp și se așezară pe scaune, Dragoș lângă Andrei, Monica în fața lor. Cumva, Andrei înțelese că se întâmpla ceva, ceva ce până la urmă își dorise și el, dar asta nu îl făcea să nu vrea să fie singur cu prietenul său. Dragoș o privi pe fată și își aminti dintr-o dată de cele întâmplate mai devreme.

- E tâmpit ăla! Mama spune că e un golan și că să nu stau cu el.

- Cine?

- Fratele lui *Adi*, răspunse Dragoș apăsând cu ciudă pe numele lui *Adi*.

- Cine mă?

- Lunganu, spuse și Monica.

- Lunganu e fratele lui *Adi*?

- Da, interveni iar Dragoș, părându-i-se că astfel *Adi* scădea în ochii lui *Andrei*. Dar acesta nu înțelegea cum cei doi puteau fi frați. Doar îi văzuse părinții și locuiau în case diferite. Nici nu umblau prea mult împreună, cel mult se salutau în parc.

- Destul de îndepărtat, totuși, a treia mamă și al nu știu câtelea tată, spuse Monica.

Dar *Andrei* tot nu înțelese, deși o jumătate de idee, pe care nu voia să o ducă până la capăt, îi zgândărea mintea. Se hotărî să îl întrebe direct pe *Adi* când avea să-l mai vadă. Nu putea fi adevărat. Apoi mai trebuia să îl întrebe și pe taică-su ceva, dar asta iarna. Nedumerirea îl sâcâi tot drumul cu autobuzul. Îi mai auzise și pe alții numerotându-și părinții, dar trecuse cu vederea, putea fi doar una din multele ciudățenii de care alte familii dădeau dovadă.

Coborâra și mai merseă puțin pe faleză.

- Ce facem?, întrebă Monica.

Cei doi se înfruntară din priviri, nu se gândiseră ce să facă cu ea. Dragoș spuse tranșant:

- Noi mergem peste Dunăre!

- Vin și eu!

- Ai bani?

- Nu...

- Atunci nu vii!

- Dar aveți cincisprezece mii...

- Sunt banii mei!

Cei doi se mai ciondăniră puțin, până când, mânat de nu se știe ce idee, *Andrei* interveni:

- Ce ți-a dat mă-ta cinșpe' mii dacă știa că-i cinci mii biletu'?

Dragoș părea pus în dificultate.

- I-am zis că vine și Adi, că e mai mare...

- ...Și vine?

Se uită în jurul lui.

- Nu...

- Atunci ia-i ei bilet!

- N-nu, sunt banii mei!

- Te zic lu' mă-ta că n-a venit și Adi!

Obrajii lui Dragoș se umflară și căpătară o altă nuanță, în cele din urmă plecă spre casa de bilete murmurând nemulțumit ceva. Se întoarse cu cele trei bilete și urcară pe bac. Se repeziră spre vârful bacului și se uitară la valuri, la malul celălalt, la cer. Monica îl înghesui pe Dragoș încercând să se apropie cât mai mult de Andrei, băiatul vru mai întâi să o înjure, dar când văzu că Andrei îi făcea loc mai spre el, se duse ceva mai în spate și privi îngândurat apa.

Bacul porni și imediat simțiră curentul plăcut. Aveau impresia că merg foarte repede. Andrei se uită la fată și ea îi întoarse privirea zâmbind și încolăcindu-și mâinile în jurul brațelor sale. Un moment, băiatul se simți mai matur. Mai ales deoarece avea impresia că puținii oameni de pe bac se uitau cu toții la ei. Monica se apropie închizând ochii și ridicându-și galeș un picior, îndoit de la genunchi. Se uită curios la ea, îi văzu părul zburătăcind în spate și îi veni ideea. Se uită în sus, apoi în spate – la câțiva metri stătea posac Dragoș, un bărbat ceva mai în fața lui. Monica deschise închiudată ochii, exact la timp pentru a-l vedea pe Andrei scuipând cu forță în sus. Scuipatul țâșni violent, se potoli la semi-înălțime, apoi se lăsă dus de vânt și trecu ca un glonte prin fața bărbatului, plonjând în cele din urmă în apă. Bărbatul fu cumva trezit din reverie, își pipăi obrazul și-și încreți fruntea, se întoarse spre soția lui și o anunță că începe o ploaie.

- Se uită încoace?, întrebă Andrei încercând să nu facă nicio mișcare. Monica își întoarse capul:

- Nu, a plecat.

Râseră amândoi puțin, apoi băiatul se concentrează și scuipă în sus, de data aceasta arcuindu-și capul mai pe spate. Scuiatul pleacă vâjâind înspre Dragoș, care tocmai se întorcea spre ei, îl văzu, făcu ochii cât cepele și îi miji când explodează în nasul lui, împrăștiindu-se apoi pe toată fața. Andrei izbucni într-un râs răzbunător, Dragoș se șterse cu palmele și se grăbi să-și adune toată saliva ca pe un bulgăre în gură, își încordă fălcile și scuipă spre Andrei.

Fața lui Andrei se contorsionează în așteptarea scuipatului, care țâșnise impresionant din gura prietenului său, dădu să se eschiveze, dar flegma se opri la mijlocul drumului, pluti o vreme agonizant și, răzgândindu-se dintr-o dată, țâșni înapoi spre Dragoș spărgându-se de fața lui udă.

De data aceasta izbucni și Monica în râs, Dragoș începu să se șteargă pe față cu palmele, apoi cu palmele de pantaloni și iar pe față. Chipul i se înroși cu totul. Făcându-i-se dintr-o dată frică, Andrei îi anticipă reacția și şuiera scâncit:

- Acuma suntem chit!

Dragoș s-a calmat treptat și restul călătoriei a decurs fără alte probleme. Soarele începuse să încălzească bine atmosfera, tricoul alb cu imprimeuri colorate al Monicăi păru prea călduros corpului ei fragil, cercetă acest aspect și mâinile ei, continuarea aceea firavă a mâinilor ei, se răsfirea pe sub tricou și, de acolo, făcu niște mișcări de evantai. Degetele i se potriviră în mijlocul sânilor și tricoul se depărtă, se apropie de acești sâni ca și cum aceștia nu ar fi fost sâni, ci arcuri. Mișcările de apropiere și depărtare a tricoului i se suprapuse ușoara mișcare de depărtare și apropiere a sânelor drept de cel stâng, ca un *perpetuum mobile* mai puțin perpetuu și mai degrabă mobil. Ochii lui Andrei însă erau atenți la mișcările maxilarului lui Dragoș, de unde încă se mai aștepta să pornească o nouă și nemiloasă torpilă. Dragoș mesteca o gumă.

Ținea guma cu dinții din față încleștați, își mișca dantura rumegând îngândurat, apoi obrazul drept i se umfla prin locul pe unde limba se întindea după gumă, o prindea strângându-se căuș în jurul ei și o trăgea mai în spatele gurii, de unde se ducea de la sine

spre măsele. Măselele atât așteptau: își începeau imediat munca de menghină, fixând și strângând guma, care se mula pe suprafața denivelată, apoi se mișcau stânga-dreapta, strângând guma într-o sferă aproximativă, pe care iar o întindeau ca pe-un aluat. Nu trecea mult timp și limba iar șerpuia, strângea guma și o readucea între dinții din față. Privirea lui Andrei se încorda atunci.

Bacul se opri la malul celălalt al Dunării odată cu mâna Monicăi între sâni. Când muncitorii fixară puntea de legătură între bac și mal, mașinile porniră agale la fel cum mâna Monicăi se lăsă să curgă în jos, mângâind astfel pentru o ultimă oară acei sâni calduți, și strecurându-se apoi de cealaltă parte a tricoului cu un ușor suspin. Băieții strigară de fericire și se năpustiră spre punte, fugiră pe lângă mașini și săriră pe mal acompaniați de înjurăturile muncitorilor. Monica făcu același traseu dar pașii ei pârură, în comparație cu fuga celor doi băieți, să se îndrepte în direcția opusă. Toți trei se reuniră în fața magazinelor de lângă ghișeul unde se vindeau biletele pentru bac, băieții energici și neștiind ce să facă mai întâi, fata ușor curioasă și molatecă:

- E cald.

Lui Dragoș i se aprinse becul:

- Să ne scăldăm! strigă și o și zbughi de-a lungul malului spre locul de unde puteau să sară în apă, urmat foarte aproape de Andrei și, mult mai nehotărât, de Monica. Băieții rămaseră însă în fața apei. Se uitară la fată, începură să se dezbrace, își aruncară hainele în frunzișurile de lângă ei până rămaseră în chiloți, Dragoș sări în apă făcând-o să pleoscăie zgomotos și să împrăstie stropi grași împrejurul lui Andrei, care, nepăsător acestora, se uită la fată:

- Nu intri?

- Nu, eu stau aici. Oricum trebuie să păzească cineva hainele.

Andrei dădu din umeri și plonjă la rândul său în apă.

s f â r ș i t

„Acest volum a fost scris din primul moment în care am intrat în facultate – îmi amintesc perfect amfiteatrul plin de studenți și sentimentul vag că nu aparțin acelui loc. Știam că trebuia să scriu și că la un moment dat lucrurile se vor aranja de la sine. Au urmat câțiva ani de rescrieri.

Acest volum încă se mai scrie.”

Adrian Haidu s-a născut pe 2 ianuarie 1987, la Galați. Absolvent al Facultății de Litere (Universitatea din București), specializarea Limba și Literatura Română – Limba și Literatura Engleză, promoția 2009, în prezent este masterand al Facultății de Litere din cadrul aceleiași Universități, secția Teoria Literaturii și Literatură Comparată. A publicat articole și texte literare în antologia *A Cafe in Space – The Anaïs Nin Literary Journal* (Sky Blue Press, Santa Fe), în revista departamentului de studii americane a Facultății de Limbi Străine din București, *[Inter]sections*, revista Facultății de Litere din București – *Doamna Grasă*, dar și pe Internet (jurnalul personal – bucharestian.wordpress.com și alte jurnale electronice de profil precum: batranulsafo.blogspot.com, nodurisisemne.blogspot.com).